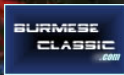

မင်းကောင်း

သမုဒယကကြီး

DISPON THE...

ဒို့အစုအဝေးအဖွဲ့အစည်း

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အစု
တိုင်ရင်သာစည်လုံခြုံရေးအဖွဲ့	ဒို့အစု
အချွန်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အစု

ပြည်ထူထောင်ရေး

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ပိုး အဆိုပြင်ပမီပျားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်စီးသည့်ပျားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရှင်သန်အံ့မြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ခပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ အမျိုးသားစည်လုံခြုံရေးအဖွဲ့တို့ကို ဖန်တီးပေးရမည်။
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော စီမံကိန်းစနစ်နှင့် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊ ဝှံ့စည်လုံခြုံရေးအဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်ထုထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊ ရေကွက်စီးပွားရေးနှင့် ဝါပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးပြင်ပဖွံ့ဖြိုးအောင်တည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ရင်သာစည်လုံခြုံရေး တို့၏ထက်ဝယ်တွင် ဒို့ရေး။

ကျွေးရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားရိက္ခာ မြှင့်တင်ရေး၊
 အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ၊ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်တင်ရေး။

မိန်းကလေး

သမုဒယကကြိုး

ပုံနှိပ်နှစ်သစ်

ထုတ်ဝေသူ

ပေါ်ပြင်ပြင်ချိ (ပြု-၀၅၄၅၆) (ဗဟိုစာပေ)

အမှတ် (၅၁) အခန်း (၃၀၀) ဆရာဝန်လမ်း ဟော်နီဗြူနယ်။

အတွင်းရင်းနှီးမြှုပ်နှံရေးပုံနှိပ်

ဦးကျော်စင် (ပြု-၀၅၄၄၁) (ရွှေပြင်သုံးပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂) သရဖီလမ်း ဝေ/နောက် ရင်ကွက်

အလုံဗြူနယ် ရန်ကင်းမြို့။

ဖျက်စားရုံဆန်းချီ

သိန်းစွန်းကြည်

အတွင်းအလုပ်

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ် သုံးခရ - ၅၀၀

ပြန်စီမံရေး

စိုးမိုးစာပေ

ရန် - ၀၁- ၂၉၀၉၅၅

အခန်း (၁)

“အန်တီလီယု”

“မရိုဘူး”

“တစ်ပင်တိုင်” ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်တာတောင် “ရားရား” ခြေလှမ်း နောက်တွန့်ပသွားပါ။ ဧည့်ခန်းထဲ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာသည်။

လက်သည်းပေါ် ဒီဇိုင်းအလှဖြယ်ဖို့ အရင်ဆုံး Base Coat ဆိုးနေတဲ့ တစ်ပင်ကို ပုံကြည့်ရင်း -

“ဘယ်သွားလဲ”

တစ်ပင် တင်းခနဲဖြစ်ကာ ရားရားကို ကြည့်၏။ ရှုန်းဝင့်ဝေသာ မျက်ဝန်းညှို့နဲ့ ရင်ထဲ ထွင်းဖောက်တော့မတတ် ဖိုက်ကြည့်နေတဲ့ ရားရား။

ဗဟိုစာပေ

မိန်းကလေး ၀၅၅ - ၈၃
သယံဇာတကြီး / မိန်းကလေး ။ - ရန်ကင်း
ဗဟိုစာပေ ။ ၂၀၁၂ ။
၂၅၆ - ၈၁ ။ ၁၂ X ၁၈ ဝင်ထိုး
(၁) သယံဇာတကြီး

အကြည့်ချင်းဆုံအတွေ့မှာ စစ်ပွဲငယ်လေး ဖြစ်သည့်အလား။
“ဟမ် ဘယ်သွားလဲဆိုတာ နင်သိသိကြီးနဲ့၊ ဘာလို့ လာဖေး
နေရတာလဲ”

“ပိုသိချင်လို့”

“သေလိုက်ပါလား”

တစ်ပင် မျက်စောင်းထိုးပစ်၏။ တစ်ပင် မျက်စောင်းထိုးတာကို
ရားရား မှုဟန်မတူ။ ရွှင်မြူးဟန်လေးနဲ့ မျက်ခုံးတန်းနှစ်ဖက် ပင့်မြှောက်
ပြီး တစ်ပင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ဆိုဖာမှာဝင်ထိုင်ကာ။

“ငါ့အပေါ် နင် အတော်မေတ္တာထားတာပဲနော် တစ်ပင်”

“ထားတယ်လေ၊ မေတ္တာခါးခါးထားတယ် ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဖြစ်ရင်လည်း တစ်ပင်တိုင်တို့က ဂရုမစိုက်ဘူးရှင်”

“သိပါတယ်၊ နင် ဂရုစိုက်တာ ဘယ်သူ့ကိုဆိုတာ”

“သိရင် ပြီးရောလေ၊ ဘာလို့ လာရစ်နေတာလဲ”

တစ်ပင်စကားအဆုံးမှာ ရားရား နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ပျားစိုက်စိုက်ကြည့်နေတာတော့ ကြည့်နေဆဲ။

တစ်ပင် မျက်နှာလေးခါကာ Base Coat ဆိုးပြီးတဲ့ ဘယ်
လက်သည်းတွေပေါ် ဂီတသင်္ကေတလေးတွေပါသော အသံဝယ်ထားတဲ့
ဒီဇိုင်းတစ်ခုချင်းကို ဇာကနာနဲ့ ကော်သုံးပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပုံဖော်

နေလိုက်သည်။

ရားရားက တစ်ပင်မျက်နှာကိုတစ်လှည့်၊ တစ်ပင်လက်သည်း
အလှဆင်တာကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ပြောစရာစကား ရှာနေဟန်တူ
သည်။

တစ်ပင်က ဂီတသင်္ကေတရှစ်လေးတွေ လက်သည်းပေါ် ကပ်
ပြီးတာနဲ့ Top Coat တစ်ထပ်တင်လိုက်သည်။

Base Coat ပြီးရင် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ သင်္ကေတဒီဇိုင်းလေးတွေ
တပ်ပြီး အပေါ်က Top Coat တစ်ထပ်တင်လိုက်ရင် လက်သည်းခွံလေး
တွေပေါ်မှာ ဒီဇိုင်းသစ်လေးနဲ့ လှနေပြီလေ။

တစ်ပင်က အလှအပကြိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် လက်သည်း
ပေါ် Nail Art လုပ်တာ ပိုနှစ်သက်သည်။ တစ်နည်းပြောရရင် လက်
သည်းပေါ်က အနုပညာပေါ့။

ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် လက်သည်းပေါ်က အနုပညာကို ကိုယ်
တိုင်ဖန်တီးရတာ မွေ့ဖျော်တယ်။

တစ်ပင်လက်သည်းနဲ့ ခြေသည်းပေါ်မှာဆို ဒီဇိုင်းက မထပ်စေ
ဇာ တစ်ခါတစ်ရံ လက်သည်းအတုကလေးများတောင် တပ်လိုက်သေး။

တစ်ပင် သွားစရာ လာစရာရှိရင် ဝတ်မယ့်ဖက်ရှင်နဲ့ လိုက်
အောင် လက်သည်းကိုပါ အလှဆင်တာလေ။

ဒီညနေမှာ ဂီတဖျော်ဖြေပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိတယ် မဟုတ်

လား။ ဒါကြောင့် ဂီတသင်္ကေတတွေပါအောင် တမင်ရွေးပြီး ခြယ်မှုန်း လိုက်တာလေ။

ကြည့်ပါလား။

တစ်ပင့်လက်သည်းပေါ်က ဒီဖိုင်းက ဘယ်လောက်လိုက်ဖက်

ညီပြီး လှနေသလဲလို့။

ဆေးရောင်တောက်ပနေတဲ့ လက်သည်းပေါ်က ရောင်စုံဂီတ သင်္ကေတဒီဖိုင်းလေးကို စိတ်တိုင်းကျကြည့်ပြီးခါမှ မျက်နှာလေးပြန်မော့ လျှင် -

ဟင် ရားရား။

ကြည့်စမ်း။ ခုချိန်ထိ စိုက်ကြည့်နေသေးတာလေ။ ထိုအကြည့်

ကြောင့် တစ်ပင့်ရင်ထဲ စူးစူးရှရှလေးဖြစ်ကာ။

“ဟဲ့ ရားရား၊ အိုး မပြန်သေးဘူးလား”

“အန်တီကို စောင့်နေတာ”

“ကျွတ်၊ နင်ဟာလေ၊ တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး။ စောင့်ချင်သပ ဆို စောင့်”

“စောင့်မှာပေါ့၊ အန်တီလူ နှင့်ဦးလေးစိမ်းအိမ်မှာ အလှူရှိလို့ သွားတာမဟုတ်လား။ အလှူအိမ်က ပြန်လာရင် ငါ့ဖို့ အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲ ပါလာမယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် စောင့်ရမယ်”

“စောင့် စောင့်၊ သိသိကြီးနဲ့ စကားရောဖောရော လာလုပ်တာ

အမြင်ကတ်တယ်၊ ဟံ့န်း”

တစ်ပင်တိုင် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပြောရင်း နှာခေါင်းလေး ရှုံ့မဲ့ ကာ ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။

“နင်လည်း စောင့်လေ တစ်ပင်”

“အောင်မာ၊ ငါက ဘာလို့စောင့်ရမှာလဲ”

“အန်တီယူလာတဲ့ အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲ အတူတူစားဖို့”

“ဒီမှာ တစ်ပင်တိုင်ဆိုတဲ့ ငါက နှင့်လို အစားပုတ်မဟုတ်ဘူး၊ နှင့်ဘာသာနှင့် မျှို ဆို့”

“အေ။ ငါစားလိုက်လို့ နှင့်ဖို့ နည်းသွားရင် နောက်မှ ငါ့ကို အပြစ်မပြောနဲ့၊ ငါက အဝတီးမှာ”

“တီးပေါ့၊ နှင့်ဘာသာ အဝဲစားစား၊ မဝတဝဲစားစား၊ တစ်ပင် သွားရည်မကျဘူး”

“သိပါတယ်၊ နင် ဘာကို သွားရည်ကျနေလဲဆိုတာ”

အားအားရှိ ဒါပဲ ခလုတ်တိုက်ပြောနေတဲ့ ယန္တရား။ တစ်ပင် တိုင် မျက်စောင်းရင့်ကြီး ထိုးပစ်၏။

“ဘာလဲ၊ ပုစ္ဆာနဲ့ငါ ခင်နေတာကို နှင့် စောင်းပြောတာမဟုတ် လား”

တစ်ပင်တိုင် အပေါ်ထပ်တက်သွားဖို့ စိတ်ကူးက လမ်းကြောင်း ပြောင်းကာ။ ရားရားနဲ့ မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်ရလေပြီ။ လက်တစ်ဖက်

ခါးထောက်ရင်း ရန်တွေ့သလို မေး၏။

“ရားရားက ထိုင်နေရာမှ ပိုပြီးစမတ်ကျအောင် ပြင်ထိုင်၏။ ဆိုဖာမှာ ကျောက်ခုံထိုင်ကာ ခြေပေါ်ခြေဆင့်၍ ခြေဖျားကလေးများ နှံ့ပြရင်း -

“တဲ့ပြောနေတာ တစ်ပင်”

“ဟွန်း နင် မနာလိုမဖြစ်နဲ့”

“မနာလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ဘက်က အိုမာဖြစ်နေတာ၊ ဟို ငနဲက အရှိန်အဝါရှိတယ်ဆိုပြီး နင့်ဘက်က မဆွတ်ခင် ညွတ်ပြနေ တာ အမြင်ကတ်လို့”

“ဟာ၊ ကြည့်စမ်း ရားရားစုတ်၊ ငါ့ကိုများ မဆွတ်ခင်က ညွတ်နေသလေး ဘာလေးနဲ့၊ ငါ့သိက္ခာကို မညှာမတာ ပြောဦးဟာ”

တစ်ပင်တိုင်ဒေါသလေး ဟုန်းခနဲ လွင့်ထွက်ကာ စိတ်တိုင်းကျ အလှဆင်ထားတဲ့ လက်သည်းလှလှတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။

လက်ချောင်းတွေက ရားရားခေါင်းပေါ်ရောက်ကာ ဂျယ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပုံစံကျ ဖြီးသင်ထားတဲ့ ရားရားဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလေ့ရှိ။

“အာ၊ တစ်ပင်နော်၊ နာတယ်ကွ”

တစ်ပင်လက်ဆက် သိနေတာမို့ ရားရား ခေါင်းပွဲရှောင်ပေမယ့် မလွတ်။ တစ်ပင် အမိအရဆွဲသလို အားနဲ့လည်း ဆုပ်ဆွဲလေသည်။

ရားရား ရုန်းလေသည်။ မလွတ်ပါ။

“နာ၊ သေအောင်နာ”

လေးငါးဆယ်ချက် ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီးမှ -

“နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို မဝေဖန်နဲ့၊ ဒါပဲ”

တစ်ပင် ပြတ်ပြတ်ပြော၏။ ပြောပြီး လက်လွှတ်ကာ ရားရားကို ကျောခိုင်းလျက် အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့လေသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမကျေနပ်။

ကျွန်းလှေကားတစ်ဝက်လောက်အရောက်မှာ နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်မိသည်။ ရားရားက ဆွဲဆောင့်ခံရလို့ ပွထသွားတဲ့ သူ့ဆံပင်တွေကို သူ့လက်နဲ့ သူ ပြန်ဖိသရင်း -

တစ်ပင်ကို လည်ပင်းလေးလိမ်ပြီး ကြည့်နေတာက ပြီးတုံတုံ ခယ်။

တစ်ပင် ပြန်ကြည့်တာနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံတော့ တစ်ပင်ကို နှောပေါင်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလေသည်။

တောက် ရားရားစုတ်၊ တော်ပြီ။ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ မခေါ် ဆော့တူး။

ရင်ထဲမှာပြောရင်း ခြေသံကျယ်အောင် တံမင်တကာ တဝုန်း နှုန်း လျှောက်တက်၏။

ယန္တရား -

နင်ဟာလေ ငါ့စိတ်ကို အမြဲတမ်း ပေါက်ကွဲအောင် လှည့်နေ

တတ်တဲ့ ငနဲလေးပဲ။ တကယ်ကွယ်။
 အမြင်ကတ်တာထက် ပိုတယ်။
 မမြင်ချင်ဘူးဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။
 တော်ပြီ။ နောက် နင်နဲ့ မဆိုဖြစ်အောင် ငါပဲ ရှောင်မှ။

အခန်း (၂)

“တော်တော့ ဒီကောင့်အကြောင်း မပြောနဲ့”
 တစ်ပင်မျက်နှာနုလေး ရှုံ့ပဲ့လိုက်ကာ ပြတ်တောင်းတောင်း
 ဆိုလေသည်။

“ဒါဆို ဘယ်ကောင့်အကြောင်း ပြောရမှာလဲ”
 ဧင်ဧင်က ခြေထောက်မှာ လှီးရှင်းလိမ်းနေရာမှ စချင်ချင်
 ပြောသည်။ တစ်ပင် နှုတ်ခမ်းမှာဆေးခြယ်ဖို့ အရောင်ရွေးနေရာမှ မျက်
 စောင်းထိုးပြီး -

“ဧင်ဧင်နော်၊ တစ်ပင်စိတ်ဆိုးအောင် မစနဲ့”

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ သီမာနွယ်ရယ်၊ ရားရားအကြောင်း မပြော
 နဲ့တဲ့၊ ဒါဆို ဘယ်သူ့အကြောင်းပြောရမလဲ မေးတော့လည်း၊ စိတ်ဆိုး

အောင် မစနဲ့တဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ တစ်ပင်ကလည်း”

ဇင်ဇင် စကားမဆုံးခင် သီမာန္တယ် ဝင်ပြောသည်။ သီမာန္တယ် ပြောတာက ဘယ်သူ့ဘက်ကမှန်း မသိသာ။

ဒါကြောင့် တစ်ပင်မျက်စောင်းက သီမာန္တယ်ဆီ ရောက်၏။

သီမာန္တယ်က မျက်ခုံးမွှေးအဆွဲမပျက်ဘဲ -

“တစ်ပင်တို့ကတော့ မျက်စောင်းပါရဂူဖြစ်လောက်တယ်၊ တကယ်၊ ဘာပြောပြော မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့လေ”

“ထိုးမှာပေါ့၊ ရှင်တို့ပြောတာဆိုတာက ရှားရှားဘက်ကချည်း။ တစ်ချိန်လုံး ရှားရှား၊ ရှားရှားနဲ့”

“ရှားရှားက သူငယ်ချင်းလေ”

“ရှင်တို့တာသာရှင်တို့ သူငယ်ချင်းတော်၊ တစ်ပင် သူငယ်ချင်း မတော်ဘူး၊ ဆောရီး၊ ဆောရီးဆယ်ခါမကဘူး။ သိရဲ့လား”

“အဟင့်၊ ရယ်စရာကောင်းနေပြီ”

ဇင်ဇင် ခနဲသလိုပြော၏။ သီမာန္တယ်ကလည်း မျက်ခုံးမွှေးဆွဲ နေရင်းနဲ့ မျက်နှာအမူအရာနဲ့ ထောက်ခံလေသည်။

ထိုအခါ တစ်ပင်စိတ်တော်လေး မတင်းဘဲမနေတော့ပါ။ ရွှေးချယ်ပြီးတဲ့ လိမ္မော်ရောင် ရင့်ဆွေးဆွေး နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်ကို ပစ်ချရင်း တန်းစီပြီး မျက်နှာအလှပြင်နေတဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်

ဦးနှက် မျက်စောင်းလှည့်ထိုး၏။

အားလုံး မှန်ရှေ့မှာမို့ တကူးတက လှည့်ကြည့်နေစရာမလို။

မကြည့်ရင်လည်း မြင်နေရတယ်လေး။

တစ်ပင် မျက်စောင်းထိုးတာကို ဇင်ဇင်နဲ့သီမာန္တယ် ရယ်ချချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

တကယ်ပါ။ ထိန်းထားလို့ မရတော့ပါ။ အလှပြင်လက်စကို ထန်းလန်းရပ်ထားရင်း တစ်ပင်ကို ပြိုင်တူ ပြန်ကြည့်လျက် -

“ပြောလေ၊ ရယ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

တစ်ပင် ရန်တွေ့လိုစိတ်နဲ့ မေး၏။

“ဪ တစ်ပင်ရယ်၊ ရှားရှားနဲ့ သီမာရော၊ ဇင်ဇင်ပါ သူငယ်ချင်းဖြစ်တာ တစ်ပင် မိတ်ဆက်ပေးလို့မဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရှားရှားက တစ်ပင်နဲ့ သူငယ်ချင်းပိုရင်း ဆယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အို၊ ဒါကတော့ အိမ်နားနီးချင်း သူငယ်ချင်းမို့၊ ရှင်တို့လည်း ရှားရှားကို ခင်ချင်တာမို့ တစ်ပင် မိတ်ဆက်ပေးတာ၊ အခု မခေါ်ချင်တာဘူး။ ကြာလေ သူငယ်ချင်း မတော်ချင်လေ၊ ရှင်တို့ပဲ သူငယ်ချင်း ဆက်တော်ကြ”

“အဲဒါတော့ ဘယ်သဘာဝကျမလဲ”

“ကျွန်း၊ မကျွန်း၊ ရားရားကို တစ်ပင် သူငယ်ချင်းမတော် ချင်တော့ဘူး။ ရှင်တို့ပဲ သူငယ်ချင်းတော်ကြံ”

“ဟွန်း၊ တစ်မျိုးကြီးပါလား”

သီမာနွယ် နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

“ဘာဖြစ်လို့မတော်ချင်တာလဲ ပြောပါဦး”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မတော်ချင်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြမှပေါ့ တစ်ပင် ရဲ့၊ ဒါမှလည်း တစ်ပင်ဘက်က ဇင်ဇင်တို့ နားလည်ပေးလို့ရမှာလေ”

ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် ဇွတ်မေးကြသည်။ တစ်ပင် မပြောချင်ပါ။

ယန္တရားဆိုတာ တစ်ပင်စိတ်ကို အမြဲတမ်းဆွဲပွတ်အောင် လုပ်တတ်သလို ခံခက်အောင် လုပ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးသူ။

ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ တစ်ပင်တို့ ခြံနား ပြောင်းလာခဲ့တဲ့ ယန္တရားတို့မိသားစု။ ခုဆို ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိတော့ မယ်။ ကလေးဘဝကတည်းက အတူး အတန်းတူတော့ ပိုဆိုးသည်။

ရားရားမှာက အစ်ကိုတွေချည်း သုံးယောက်။ ရားရားက အငယ်ဆုံး။ တစ်ပင်က တစ်ဦးတည်းသောသမီး။

ဒယ်ဒီနဲ့မာမိက တစ်ပင်ကို သည်းသည်းလှုပ်။ ရားရားတို့ တစ်မိသားစုလုံးကလည်း တစ်ပင်ကို တယုတယရှိလှသည်။

ဒါကြောင့်မို့ မာမိနဲ့ ရားရားတို့မိသားစုကို ခင်တွယ်ကာ၊ သား ချည်းရထားတဲ့ အန်တီဒေါ်မြတ်မြတ်လေးကို မာမိ အားကျသည်။

အန်တီမြတ်က သမီးမရှိတဲ့အတွက် သမီးရှင်မာမိကို အရေး ဆေးဆက်ဆံကာ ခုချိန်ထိ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်နေရုံမက စိတ်ချင်း ပို ချီးတောင် ညီနေကြသည်။

ရားရားတို့တစ်မိသားစုလုံးကို တစ်ပင် ချစ်ပါသည်။ ခင်တွယ် ဆာ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပါသည်။ သို့သော် ရားရားကို ဘယ်လို မှ ဆက်ဆံလို့မရချေ။

ရားရားက လိမ်ပြောတတ်သလို အတည်ပေါက်နဲ့ ငြီးငြိမ်းပြော ဆတ်သေးသည်။

“တစ်ပင် နင့်ကို ကိုကိုတို့သုံးယောက်က လက်ဆောင်ပေး နေလို့ ခုချက်ချင်း လာယူတဲ့”

“ဘာအတွက်ပေးတဲ့လက်ဆောင်လဲ”

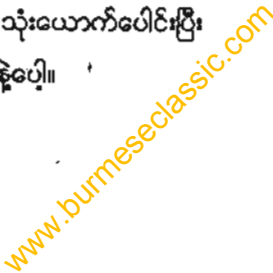
“နင် ကိုးတန်းအောင်လို့တဲ့”

တစ်ပင် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဝမ်းသာစိတ်လည်း ချမ်းမိနိုင်တော့။ ချက်ချင်းပဲ ရားရားတို့ခြံဘက် ကူးသွားလေသည်။

ကိုကိုတို့သုံးယောက်က ဘာလက်ဆောင်ပေးမှာလဲလို့ စိတ်ကူး ခွဲတွေးရင်း ရင်ခုန်နေမိတာက သိသိသာသာ။

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ပေးမှာလား၊ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး တစ်ခုတည်း ပေးမှာလား၊ ဘာလားနဲ့ တွေးရင်းနဲ့ပေါ့။

တကယ်တမ်းတော့ တလွဲကြီး။

ထိုစဉ်က ကိုကြီးနဲ့ကိုလတ် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြ သည်း ကိုထွေးလည်း ဝိုင်းကူနေတာပေါ့။ အန်တီမြတ်ကလည်း သား တွေအတွက် အဝတ်အစား၊ ဆေးဝါး၊ ဘာညာထည့်ပေးဖို့ စီစဉ်နေတာ လေး။

တစ်ပင်က လက်ဆောင်ရလိုဖောပဲ သိတာမို့ ကိုကိုတို့သုံး ယောက်ရှေ့ လက်ကလေး ထိုးဖြန့်ရင်း လက်ဆောင်ပေးဖို့ တောင်းတာ ပေါ့။

အဝတ်အစားတွေ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ ထည့်ပြုနေတဲ့ ကိုကြီး တို့တွေ တအံ့တဩခဲ့။

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

ပြန်မေးတာလေး။ တစ်ပင်က ပြောပြလိုက်တာပေါ့။ တစ်ပင် ကိုးတန်းအောင်လို့ ကိုကိုတို့ပဲ လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုပြီး ရှားရှားနဲ့ ခေါ်လွှတ်လိုက်တာလေလို့။

ဒီတော့မှ ရှားရှား ချောက်ချာတာဖြစ်မှန်း သိရတဲ့အဖြစ်။

ရှားရှားက သဘောကျပြီး ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်။ တစ်ပင်က ဒေါသ နဲ့ ရှားရှားကို ဖမ်းကုတ်၏။

ထိုအခါ အန်တီမြတ်နဲ့ ကိုကိုတို့သုံးယောက်က စိတ်မကောင်း ဖြစ်၏။ တစ်ပင်အပေါ် ပိုပြီး ကရုဏာသက်ကာ။

ချက်ချင်းပဲ လုပ်လက်စတွေရပ်ပြီး တစ်ပင်ကို လက်ဆွဲခေါ်

အားသည်။ စူပါမားကက်ကိုရောက်တော့ တစ်ပင်လိုချင်တာကို ဝယ်ပေး မယ် လက်ညှိုးသာထိုးတဲ့။

တစ်ပင်လည်း အားမနာ။

အနီရောင် ဒေါက်ဖိနပ်တစ်ရန်၊ ပန်းပွင့်ပါတဲ့ ငွေရောင်ဦးထုပ် ဦးတစ်လုံး၊ ခွေးရုပ်အနီရောင်တစ်ရုပ် ယူလိုက်သည်။

ဒါက ကိုကိုတို့သုံးယောက်စလုံး ဝယ်ပေးတာ။ အန်တီမြတ်က

တစ်ပင်ကို ဂါဝန်လှလှလေး အဆစ်ဝယ်ပေးသေးသည်။

အနောက်က တကောက်ကောက်ပါလာတဲ့ ရှားရှားကို ဘယ်သူ

မှ ဘာတစ်ခုမှ ဝယ်မပေးကြပါ။

တစ်ပင်က လိုချင်တာတွေ ရသွားတော့ ရှားရှားရှေ့ကနေ

မာန်လေးဝင့်ပြီး ထွက်သွားတာလေး။

“တစ်ပင်၊ နင် ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ဦးလေ”

“ဟွန်း၊ တင်စရာလား အလိမ်ကောင်ရဲ့၊ မဟုတ်က ဟုတ်က

သူပဲ ပြောပြီတော့”

“ငါပြောလိုက်လို့ နင်ရတာလေ”

“အဟုင့်၊ တစ်ပင်ကုသိုလ်နဲ့ တစ်ပင်ရတာ၊ တော်ပြီ၊ နောက် ဆို နင့်စကား ငါ ဘယ်တော့မှမယုံတော့ဘူး။ ဒါပဲ”

တစ်ပင် ထိုကတည်းက ရှားရှားစကားကို မယုံတော့ပါ။ နေ့တစ်

ပြီး အသေးအဖွဲ့လေးတွေကအစ လိမ်တာရှိသေးတယ်။

အဲဒီကိစ္စက ကျိကြီးတို့ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေချိန်မှာ ငြိမ်တဲ့ နတ်နတ်ရရလေး။

နေ့ခင်းကလည်း ဒီလိုပဲ။

မာမီ အလှူအိမ်သွားတာ သိသိကြီးနဲ့ မာမီနဲ့အတူ အန်တီ ငြိတ်မိ လိုက်သွားတာ ရားရားမျက်စိရှေ့မှာတင်။

မာမီတို့ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး။ အန်တီလှူဆိုပြီး မာမီကို လာခေါ်တာလေ။

အဲလိုအကြောင်းပြုပြီး တစ်ပင်နဲ့ လာလာရောတာ တစ်ပင် မသိဘူး ထင်နေတယ်။

တစ်ပင်က မာမီအစီအစဉ်အတိုင်း ရားရားနဲ့ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် အတူတူဖြစ်ပေမယ့် လုံးဝအစေးမကပ်ပါ။

ကျောင်းရောက်တာနဲ့ တခြားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရောနေလိုက် တာပဲ။ ဇင်ဇင်တို့က ရားရားအကြောင်း ဘာမှမသိဘူး။

“ယန္တရားတဲ့၊ နာမည်က အဆန်းပဲ၊ ဇင်ဇင်တို့နဲ့ မိတ်ဆက် ပေးဦးလို့”

ဇင်ဇင်တို့ပြောလိုသာ ရားရားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာလေ။ ပထမနှစ်ကျောင်းတက်စတန်းကပေါ့။

ရားရားက ဇင်ဇင်တို့သာမက တခြားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြော ဆိုဆက်ဆံတာ အဆင်ပြေသလို ပေါင်းလိုသင်းလိုလည်း ကောင်းမိ

အယ်။ သို့သော် ရားရားအကျင့်က ပြောင်းလဲမသွား။

ပုစ္ဆာနဲ့ စခင်ကတည်းက တစ်ပင်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှာ နှိုး ခွဲထုတ်တတ်သည်။ ပုစ္ဆာနဲ့ တစ်ပင် စကားပြောနေချိန်ဆို -

“တစ်ပင် လာဦး”

အရေးကြီးလို့ဆိုပြီး အူယားဖားယား ဆွဲခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။

နောက်ကျတော့ ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘူး။

“ရှေ့ နင့်အတွက် ငါ ချော့ကလက် ဝယ်လာတာလေ၊ အဲဒါ

အေးမလို့”

တဲ့။ ဘယ်လောက် အမြင်ကတ်စရာကောင်းသလဲ။

တစ်ပင်ခမျာ ဒေါသထွက်ချ ခံခက်ရနဲ့ သူပေးတဲ့ ချော့ကလက်

နဲ့ သူ့ကို ပစ်ပေါက်မိတာ အကြိမ်ကြိမ်။

တော်ပြီ။ ဒင်းအကြောင်း မတွေးတော့ဘူး။

တွေးနေရင်၊ ပြောနေရင် အချိန်ပဲနောင်းမယ်။ ဂီတဖျော်ဖြေ

ခွဲ သွားရဦးမှာလေ။

နောက်ကျနေရင် ပုစ္ဆာ စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်။ ပုစ္ဆာ စိတ်ဆိုး

သွားမှာတော့ တစ်ပင်မလိုလား။

ဒါကို သူငယ်ချင်းအားလုံးအသိ။

ရွှေဝါရောင်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ပင်တိုင်

အခန်း။

တစ်ပင်တိုင် မနီးသေးဘူးထင်တယ်။ တစ်ပင်ကလည်း နီးနီး ချင်း ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး သူ့အခန်းကို မျက်စောင်းနဲ့ ကြည့်တတ်တာ

အခန်း။

ပြတင်းပေါက်မဖွင့်သေးဘူးဆိုတော့ မနီးသေးတာဘဲ ဖြစ်မယ်။ ဟုတ်ပြီ။ အတွေးလေးရလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခုတင်ပေါ်က ဆင်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ညအိပ်ဝတ်စုံပင် မလဲ။ နှစ်ခြိုကြား နှစ်ဆယ့်လေး နာရီ ဖွင့်ထားတဲ့ လူတစ်ကိုယ်ဝင်စာ တံခါးပေါက်ကနေ တစ်ပင်တိုင်ကြိုထဲ ဆင်းခဲ့သည်။

တစ်ပင်တိုင်ကြိုက ရှေးရားတို့ကြိုထက် သုံးဆမက ကျယ်ကာ တိုက်ကြီးကလည်း ပိုကြီးပြီး ခေတ်မီဒီဇိုင်းနဲ့ ဖြစ်သည်။

တိုက်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ စနစ်တကျစိုက်ထားတဲ့ မြက် အင်ကျယ်ရှိ၏။ ထိုမြက်ခင်းကျယ်ကို အနားသတ်စိုက်ပျိုးထားတာက အထယ်ပင်တွေ။

တစ်ပင်က စံပယ်ပင်တွေကို ချစ်သည်။ စံပယ်ပင်တွေကို ချစ်နိုးသည်။ တိုက်ရှေ့က သင်္ဃင်တိုင်တွေနဲ့ သစ်ခွပန်းပင်တွေထက် အထယ်ပင်တွေကို အလုပ်သမားတွေ ဂရုစိုက်ရလေသည်။

တစ်ပင်တိုင်မလေးရဲ့ ပန်းပင်တွေကို။

အခန်း (၃)

ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ။ ရှေးရား အိပ်ရာက အစောကြီးနိုးကာ ပြန်အိပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးပေမယ့် အိပ်မရတဲ့အဖြစ်။

စိတ်အာရုံက နီးနီးကြားကြားဖြစ်လျက်။ မျက်လုံးကလည်း ကြည့်လင်နေသည်။ ဘယ်လိုမှ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ဆက်အိပ်နေဖို့ စိတ် မဝင်စား။

ဒါနဲ့ ဝေါက်ခနဲထကာ ပြတင်းပေါက်တံခါး တွန်းဖွင့်လိုက် သည်။

မှောင်မိုသော အရောင်ဦးလေပြည်နဲ့အတူ စံပယ်ရနံ့တွေ ရောပါ လာသည်။ ထိုလေပြည်ကိုရှုရင်း မျက်လုံးကလည်း တစ်ပင်တိုင်တို့ တိုက်ဘက် လှမ်းကြည့်၏။

စောနေသေးတာမို့ တစ်ပင်တို့တစ်ခြံလုံး တိတ်ဆိတ်နေသေး
သည်။ ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ ဒေါ်ခင်ဘာကြီးပင် မနိုးတတ်သေး။

သန့်စွမ်းနေတဲ့ စံပယ်ပင်တိုင်းမှာ အပွင့်တွေ၊ အဖူးတွေ ဖွေး
ဖွေးလှိုင်နေသည်။

ရားရားက စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း စံပယ်တွေ တစ်ပွင့်ပြီးတစ်
ပွင့် ခူး၏။ ဆန်ကော့ပန်းပိုင်းကြီး အမောက်ခူးပြီးချိန်က နံနက်အလင်း
ရောင်ပင် ဖြာလေပြီ။ ဒေါ်ခင်ဘာဦးကြီးလည်း ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်က ဆင်
လာတာ မြင်ရပြီး တိုက်ကြီးရဲ့သေးတံခါးမကြီးလည်း ပွင့်လာသည်။

ထိုတံခါးက အန်တီလု မနက်အိပ်ရာထတိုင်း ဖွင့်နေကျ။ ထို
တံခါးဖွင့်ပေးထားမှ ဒေါ်ခင်ဘာဦးကြီးရဲ့ဖုန်း ဒေါ်မယ်တုတ်နဲ့ သမီး မတူမာ
မီးဖိုဆောင်ဝင်လို့ရမှာလေ။

ဒီမနက်တော့ ဒေါ်မယ်တုတ်နဲ့မတူမာထက် ဦးစွာ ရားရား
ဝင်လေသည်။

“အန်တီလု”

“ဟင် ရားရား”

တံခါးဖွင့်ပြီး အိပ်ခန်းဆီ ပြန်သွားနေတဲ့ ဒေါ်လှလှစန်း။ ဒေါ်သိ
ကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရားရားရယ်။ လက်ထဲမှာလည်း စံပယ်
တွေအပြည့်မောက်နေတဲ့ ဗန်းကြီးကိုင်လို့။

“တစ်ပင် နီးပြီလား”

“နီးပါ့မလား ရားရယ်၊ ဒီကောင်မလေး အိပ်ပုတ်ကြီးတာ
သိရဲ့သားနဲ့၊ ရားက ဒီနေ့ အစောကြီးနီးနေတာ ထူးဆန်းသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် အန်တီလု၊ နီးနေတာနဲ့ ပန်းခူးနေလိုက်တာ၊
တစ်ပင် ထတော့ ခူးစရာမလိုတော့ဘူးလေ”

“ကျေးဇူးပဲ ရားရယ်၊ ပေး အန်တီကို၊ အန်တီ ဘုရားဝင်
လေးမယ်”

“ဘုရားတင်ဖို့ သတ်သတ်ဖယ်ထားပြီးပြီ အန်တီလု၊ မတူမာ
ထာရင် ယူခဲ့ပါလိမ့်မယ်၊ ပန်းစင်နားက ခုံပေါ်တင်ထားတယ်၊ ဒါက
တစ်ပင့်အတွက်၊ တစ်ပင့်ကို နှီးပြီး ကျွန်တော်ပေးလိုက်မယ်”

“အေး သွားလေ”

ဒေါ်လှလှစန်း ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူပဲ ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ ရားရား
ဆိုတာ သူမသားဆိုလည်း မခြား။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဟိုဘက်ခြံ
ဒီဘက်ခြံ ကူးပြီး ကြီးလာတဲ့ကလေး။

လိမ္မာရေးခြားရှိသလို လူကြီးသူမစကား နားထောင်ရှာသည်။
သမီးတောင် သူမကို ပြန်ပက်တာ ဘာညာရှိသေးတယ်။

ရားရားက ခုချိန်ထိ ပြန်မပြောဘူး။ ရိုရိုသေသေ၊ ကျိုးကျိုး
နွံနွံရှိသည်။ ခုလည်း ခွင့်တောင်းကာ။ သူမ ခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ မုန့်ရသွား
တဲ့ ကလေးလို မြူးလျက်။ ပန်းဗန်းလေး ပင့်မြှောက်ကိုင်ပြီး အပေါ်
ထပ် ပြေးတက်သွားသည်။

ရားရား အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွားတာ ကြည့်ပြီးမှ သူမလည်း
အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ ခင်ပွန်းသည်ကို နှိုးရဦးမယ်မဟုတ်လား။

အခန်း (၄)

နိုးနိုးချင်း ပြတင်းတံခါးဖွင့်ပြီး ရားရားအခန်းဘက် ကြည့်၏။
အိုးအံအတိုင်း မျက်စောင်းထိုးကာ။ ငြီးမှ စံပယ်ပင်တွေကို ဝှံ့ကြည့်သည်။
နေ့တိုင်းလို စံပယ်တွေ လိုင်းထအောင် ဖြူဖွေးဖွေး ပွင့်မနေ။
ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ညနေကတောင် တစ်ပင် သေချာကြည့်ခဲ့သေးတယ်။
အဖူးတွေက ပြည့်လို့။
ခါတိုင်းထက် ပိုပွင့်မယ့်အလားအလာ မြင်ရသားနဲ့ ဘာဖြစ်
ညို့ ပွင့်မနေကြတာလဲ။
နေဦး။
အောက်ဆင်းကြည့်ပြီးမှ။ စံပယ်စောနဲ့ပို တစ်ပင်တိုင် ညအိပ်
အိပ်ခန်းလွှာလွှာလေးကိုပင် လဲပြုမနေတော့ပါ။

တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး အခန်းပြင် ခြေချလျှင်။ အဲ၊ အို၊ ခြေဖဝါး
အတွေ့မှ နှုတ်သွားသလို မွှေးရနံ့တွေလည်း ပျံ့တက်လာသည်။

ဘာပါလိမ့်။

တစ်ပင် ပုံကြည့်လိုက်တော့ -

“အလို”

စံပယ်ပွင့်တွေ၊ ပန်းမွှေရာနယ် ခင်းကျင်းထားတာလေ။ ပန်း
ပွင့်တွေက တစ်ပင်ခြေဖဝါးအောက်မှာ။

အခန်းပြင်ထွက်ခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းက ဘယ်နေရာမှ ရှောင်လို့
မလွတ်။

“တောက်”

တစ်ပင်စံပယ်တွေ ဘယ်သူခူးတာလဲ။ ခူးပြီး ဘယ်သူက ဒီ
နေရာမှာ ပန်းမွှေရာ လာခင်းထားတာလဲ။ တစ်ပင် တယုတ်ယရိုတဲ့
ပန်းတွေကိုမှ ခြေဖဝါးအောက်ရောက်အောင် ခင်းထားရတယ်လို့။

“မာမီ”

ထမင်းစားခန်းဘက် ဝင်သွားနေတဲ့ မာမီကို လှမ်းခေါ်လိုက်
သည်။

“ဟင်၊ သမီး နိုးပြီလား”

မာမီ တအံ့တညံ့ မေးသည်။ ခါတိုင်း ဒီထက်နောက်ကျမှ
နိုးနေကျ မဟုတ်လား။ ဒီနေ့မှ စောစောစီးစီး နိုးသွားလို့ အံ့သြပြီး

ခေါင်း။

တစ်ပင်က မာမီလို အံ့သြမနေပါ။ သိချင်တာပဲ မေး၏။

“စံပယ်တွေ ဘယ်သူခူးတာလဲ မာမီ”

“ဪ၊ ရားရားလေ သမီးရဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

မာမီက သဘောကျသလိုပြောလျှင် တစ်ပင် အောက်နှုတ်ခမ်း
တို့ ဆွဲကိုက်လိုက်သည်။

“ဒါ ဒါဆို ပန်းတွေ ခြေနင်းဖတ်ဖြစ်အောင် လုပ်သွားတာ
အင်းပေါ့၊ နေဦး၊ ရားရားစုတ်၊ တစ်ပင်နဲ့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

တစ်ပင် ခံပြင်းစွာပြောလျက် ချက်ချင်း တိုက်ထဲက ထွက်ခဲ့
သည်။ ဒေါ်လှလှစန်း နားမလည်နိုင်အားတော့ပါ။

“သမီး နေဦး”

လို့ ဟန့်တားရှာသည်။

တစ်ပင်ခြေလှမ်း တန့်မသွားပါ။ ပိုလို့တောင် အရှိန်မြှင့်လိုက်
သည်။ ရားရားစုတ်။

ဒင်းက နေရာတကာမှာ ဖျက်လို့ဖျက်ဆီး လုပ်လိုက်ရမှ။ မနေ
ညနေက ဂီတဖျော်ဖြေပွဲသွားတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။

တစ်ပင် ဝယ်ထားတာက လက်မှတ်လေးစောင်။

တစ်ပင်ရယ်၊ ပုဏ္ဏားရယ်၊ ဇင်ဇင်နဲ့ သီမာနွယ်။

ဒီလေးယောက်အတွက်ပဲ။

တာရာနေတာလေး

ဦးသက်နိုင် ဆွဲတားသလို ရှားရှားကို ရှောင်ထွက်အောင်
အချက်ပေးလိုက်ရသည်။

ရှားရှားကလည်း သူ့စကားကို နားထောင်ရှာသည်။

လူကြီးတွေရဲ့ အစီအမံထက် ဦးနေတော့လည်း ဘာထင်
မလဲ။ ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ လိုတော့
မဟုတ်လား။

“ဟင့်”

တစ်ပင်တိုင်မလေး ဟင့်ခနဲ ရှိုက်လေသည်။

“သမီးရယ်”

အန်တီမြတ်က တစ်ပင့်လက်ဖဝါးနုနုလေးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်
ဆွဲထားရင်း ချောချောမော့မော့လေးဆိုရှာသည်။

“ရှားရှားကိုယ်စား အန်တီမြတ် တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့် မတောင်းပန်နဲ့၊ သွား။ တစ်ပင့်အနား
ပစ်သူမှ မလာကြနဲ့၊ အားလုံးကို တစ်ပင် မုန်းတယ်”

အန်တီမြတ်လက်ကို တစ်ပင် ရှုန်းရင်း ခါးခါးသီးသီး ပြောရင်း
အားကပ်နေတဲ့ အန်တီမြတ်ကိုယ်ကိုလည်း တွန်းဖယ်ကာ -

၃၂

ပိန်းကလေး

ယားစိစိဖြစ်ဖြစ်လာသည်။

ကျောကရော၊ တန်းပေါ်တင်ထားတဲ့ လက်နေရာတွေရော ပထမတော့ ဟိုပွတ် ဒီပွတ်နဲ့ တစ်ပင် သတိထားကြည့်မိတော့ တစ်ပင် တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။

တစ်ပင်ဘယ်ဘက်က ထိုင်နေတဲ့ ပုစ္ဆာရော၊ ညာဘက်မှာ တန်းစီထိုင်နေတဲ့ ဇင်ဇင်နဲ့ သီမာနွယ်ပါ။

ကြာလေ ယားစိစိဖြစ်တာက ပိုဆိုးလေ။ လေးယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဟိုပွတ် ဒီပွတ်နဲ့ ဣန္ဒြေဆယ်နေ ရသည်။

ဘာကြောင့် ယားတာလဲ။ ချက်ချင်းကြီး လက်တင်နဲ့ ကပ်မိ တဲ့ လက်တွေကိုကြည့်တော့ ဝါဝါအမှုန့်လေးတွေ။ အားလုံးမှာလည်း ထိုအမှုန့်တွေ ကပ်ကာ။ ကပ်မိတဲ့နေရာတိုင်းက ကြာလေ ပိုယားလေ။

ပိုယားလေဆိုခါမှ တင်ပါးကပါ ယားလာတော့ ထိုင်နေလို့ မရတော့။ လေးယောက်သား ထလိုက်တာက ပြိုင်တူ။ ကျောကိုလည်း လက်နှောက်ပြန်ကုတ်ကြတာ တစ်ဆက်တည်း။

လက်တွေလည်း ကုတ်နဲ့၊ လေးယောက်သား ထပြီး ဟိုကုတ် ဒီကုတ်ဖြစ်နေတော့ ရှုံးပွဲကြည့်သူတွေလည်း တစ်ပင်တို့ကို ပိုင်းကြည့်ပြီး ရယ်ကြတာပေါ့။

မသိရင် စင်ပေါ်က အဆိုတော် အော်ကြီးရဲ့ ရက်သံသီချင်းနဲ့

ဗုဒ္ဓစာပေ

အိုင်လှုပ်ရွရွ ထ၊ကနေသလိုကြီး။

ကျွတ်။

လေးယောက်သား မျက်နှာတွေပျက်ကာ ပြန်ထိုင်လို့မရတော့

။ တန်းစီပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတာ အရှက်ပြင်းပြင်းကွဲဖို့ သိသိကလေး။

ပြင်ရောက်လို့ သေချာကြည့်ကြမှ လက်မှာကပ်နေတဲ့ ဝါဝါအမှုန့်လေး

တွေက ခွေးလှေးယားသီးမှုန့်လေးတွေမှန်း သိရကာ။

သိရတော့ ဒေါသထွက်သလို ပိုယားလာသည်။

“တောက်၊ ဒါ သက်သက်ညစ်တာ”

ပုစ္ဆာပါးစပ်က မကျေမနပ်သံ ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ ဇင်ဇင်

နဲ့သီမာနွယ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုကို ဆော့ပေါက်လိုက်သည်။

တစ်ပင်လည်း နားလည်သွားကာ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ရင်း-

“ရားရား”

လို့ အံ့ကြိတ်ရွတ်၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ယားတာကိုမူတဲ ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပတ်ရှာ ကြသည်။ မတွေ့။

အချိန်ကြာလေ ပိုယားလေမို့ တစ်ပင်တို့လေးယောက် တေး

တဖျော်ဖြေပွဲကြည့်ခွင့်မသာတော့။

ကိုယ်စီ အိပ်လှည့်ပြန်ရတဲ့အဖြစ်။

ဗုဒ္ဓစာပေ

အဲဒီအဖြစ်ကို ဒင်းနဲ့ စားရင်းရှင်းရမယ်လို့ တေးမှတ်ထားတုန်း
 ဒီမနက် ဒီကိစ္စ ဖြစ်လာသည်။
 နင့်ကို ငါတင်းတယ် ရားရား။
 အရမ်းတင်းတယ်။ သိရဲ့လား။
 မနေ့ကအဖြစ်နဲ့ ဒီမနက်အဖြစ် ရောထွေးကာ တစ်ပင့်ခံပြင်
 မူတွေက ငယ်ထိပ်ရောက်ကာ ရားရားတို့နဲ့သို့ တစ်ရှူးထိုးသွားခဲ့သည်။
 တစ်ပင့်အကြောင်း နင် ကောင်းကောင်းသိရစေမယ်။

အခန်း (၅)

“ရားရား”

ခေါ်သံက ဒေါသမောင်းတင်လာမှန်း သိသာနေသည်။ ထိုခေါ်
 သံကြားကာတည်းက မနက်စာစားစိုင်းမှာရှိနှင့်နေကြတဲ့ ဖေဖေ မေမေနဲ့
 ဘီဘီထွေးတို့လင်မယား ခေါင်းထောင်သွားသည်။
 ရားရားကိုလည်း ကြည့်၏။ အသံလာရာဘက်လည်း လှည့်
 ကြည့်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။
 ဒေါသမုန်တိုင်း တိုက်လာတဲ့ တစ်ပင်တိုင်ရယ်။
 ညအိပ်ဂါဝန်ဖြူလွလွ ပျော့ပျော့အိလေးက တစ်ပင့်ကိုယ်လုံး
 အတိုင်းသားမြင်သာအောင် အိသွဲ့စင်းကျလျက်။
 အိပ်ရာထစဉ် မျက်လုံးလေး မှိအစ်အစ်။ မျက်နှာလေး ပြည့်

တင်းတင်း အဝါရောင် ဆေးဆိုးထားတဲ့ ဆံပင်ဖြောင့်လေးက မပြီးမသင်
ရသေးတာမို့ ပွပွလေးရယ်။

အလွန်ဒေါသထွက်နေပေမယ့် သူမမျက်နှာလေး အလှသွေး
ပျက်မသွား။ မေမေက ကမန်းကတန်း ထလေပြီး -

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ရှားရှားစုတ်”

မေမေရှေ့က ရှားရှားဆီဝင်ကာ ရှားရှားဆံပင်ကို တစ်ပင်
မိမိရရ လှမ်းဆွဲ၏။

“အား တစ်ပင်”

ရှားရှား ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်။

“ဘာတစ်ပင်လဲ၊ နင့်ကို ငါ ရွံတယ်၊ မုန်းတယ်၊ သိရဲ့လား”
ဆွဲဆောင်ရင်း မုန်းတယ်လို့ပြောကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား
တဲ့ တစ်ပင်။

“သမီး တစ်ပင်”

မေမေ အူယားဖားယား ပြေးဆွဲသည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်
မုန်းမသိရသေပေမယ့် မေမေကတော့ လူကြီးပီပီ တစ်ပင်ကို ဖျောင်း
ဖို့ ဆွဲထားသည်။

တစ်ပင် အဆွဲမခံ။ မေမေလက်ကို ပုတ်ချပြီး တစ်ရှူးထိုး
ထွက်သွားလေသည်။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်နေတာမို့ အားလုံး အံ့ဩမုတ်တက်
လို့ဖြစ်နေရာမှ ဖေဖေ ဦးစွာလှုပ်ရှားလာသည်။

“သားငယ်”

ဖေဖေခေါ်သံက ရှားရှားကို အပြစ်တင်လိုစွာ။ ရှားရှား ရှောင်
ခွတ်ဖို့ ထိုင်ရာက ထလျှင် -

“နေဦး”

လို့ အသံကျယ်ကျယ် ဟန့်တားသည်။

“သားရယ် တစ်ပင်စိတ်ဆိုးအောင် ဘာတွေလုပ်ပြန်ပြီလဲ
ဗွယ်”

မေမေ လှမ်းပြောသည်။ ဖေဖေက -

“သားငယ်၊ သားငယ်စရိုက်တွေ သားငယ်ပြင်စမ်းကွား ဖေဖေ
အိမ်မှာ စီးပွားရေးကျပ်တည်းနေလို့ စိတ်ညစ်ရတာ တစ်ဖက်၊ သားကြောင့်
အိမ်သောကရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သမီးတစ်ပင်စိတ်ထဲ အနာ
အဖြစ်လေ၊ ဖေဖေတို့လူကြီးချင်း မျက်နှာပူရလေကွာ၊ သမီးမိဘနဲ့
အဖေတို့ ဘာပတ်သက်မှုတွေရှိနေလဲဆိုတာ သားအသိဆုံးပဲ၊ နောက်
အစ်ခါ ဒါမျိုး ထပ်မဖြစ်စေနဲ့”

ဖေဖေ ဒါပဲပြောပြီး မနက်စာပင် ဝအောင်မစားရသေး။ ထ
ထွက်သွားလေသည်။

ဖေဖေစကားနောက်မှာ ရှားရှား မျက်နှာပျက်သွား၏။ ထို့

အတွက် မေမေနဲ့ ကိုထွေးတို့လင်မယားလည်း မျက်နှာမပျက်ဘဲမနေ
“ရားရား”

ကိုထွေးက တစ်ခုခုပြောဖို့ ထိုင်ရာမှထသည်။ ကိုထွေးနဲ့
မနီလာက ကိုထွေးကို ဆွဲထားသည်။ ညီအစ်ကိုချင်း စကားများမှာ ဖို
ရိမ်လို့ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

မေမေက လျှင်မြန်စွာထထွက်သွားတဲ့ ဖေဖေကို ဆွဲမထား
တော့ဘဲ ကိုထွေးကို လက်ဟန့်တားရင်း ရားရားနား ရောက်လာသည်။

“သားငယ်”

မေမေ့ခေါ်သံက သိမ်ငယ်နေသလို ဖျောင်းဖျာလိစိတ်နဲ့ ကတုန်
ကယင်လေး ဖြစ်လို့နေသည်။

“ထိုင်ပါဦး သားရယ်”

မေမေပြောရင်း ပခုံးကိုဖိချပြီး ထိုင်စေတာမို့ ရားရားကိုယ်လေး
တောင့်မနေသာ။ မထိုင်ချင်၊ ထိုင်ချင်နဲ့ ပြန်ထိုင်ရလေသည်။

ကိုကြီးနဲ့ကိုလေး ရှိရင်လည်း ကိုထွေးနည်းတူ ရားရားကို
ဆုံးမချင်စိတ်နဲ့ စကားထန်ထန်ပြောမိမှာ သေချာသည်။

ရားရားက မိသားစုအားလုံး ရင်ထဲရှိနေတဲ့ ဘာသာရပ်တိုင်းကို
ဝတ်တတ်နေတယ် မဟုတ်လား။

ရားရားထိုင်ချလိုက်တာနှင့် မေမေလည်း ဝင်ထိုင်ကာ။

“သားရယ် သားအန်တီလှတို့နဲ့ မေမေတို့ ဘယ်အတိုင်းအတာ

... ကြေးကိစ္စတွေ ငြိနေလဲဆိုတာ သား သိရဲ့နဲ့ကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့
... ဝင်လေ မကျေမနပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတာလဲ၊ ခများလေး ဘယ်
... က်ဒေါသထွက်နေလဲဆိုတာ မေမေဖြင့် ရင်တုန်ရတယ်ကွယ်၊
... ကြာ လှလှမကျေမနပ်ဖြစ်ရင် မခက်ဘူးလား”

“အဲဒါပေါ့ ညွှီကို အားမရတာ”

မေမေ့စကားမဆုံးခင် ကိုထွေး စွတ်ခနဲ ဝင်ပြောသည်။

“ကိုကိုကလည်း”

မနီလာက ဝင်ဟန့်သည်။ ရားရား ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝဲမကြည့်တော့

... တစ်မိသားစုလုံးဆွဲအိမ်တွင်းအရပ်ပြဿနာနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ငွေကြေး
... အားလုံးက ရားရားခေါင်းပေါ်ရောက်နေမှန်း ခုမှ ပိုသိသာလာ

“ကဲပါ သားထွေးရယ် သားငယ်ကို အပြစ်မပြောပါနဲ့”

“ကျွန်တော် အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ညီ လိုက်လျော
... မနေတတ်တာကို အားမရလို့ပါ”

ကိုထွေးစကားမဆုံးခင် မေမေက ရားရားပခုံးကိုဖက်ပြီး -

“တစ်ပင်လေး ကျေနပ်အောင် သား တောင်းပန်လိုက်ပါကွယ်

... ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် သားတောင်းပန်လိုက်ပါ၊ ဒါမှလည်း”

မေမေ့စကားမဆုံးခင် ရားရား ထိုင်နေရာမှ ဝေါက်ခနဲ ထထွက်

သည်။

“ညီ မေမေပြောနေတယ်လေ”

ကိုထွေး အားမလို အားမရ ဝင်ပြောသည်။ မေမေ ဆွဲမတာ
တော့ပါ။ ထွက်သွားတဲ့ သားငယ်ကိုပဲ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ မငြိမ်းချမ်းတော့ပါ။

ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။ အလေးအနက်တွေပူရတဲ့အဖြစ်
အမှိုက်ကစ ပြဿဒိမီးလောင်ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား။

သမီးလေး တစ်ပင်တိုင်ကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်တဲ့ အဖြစ်
အပျက် အသွေးအမွှားကစပြီး လူကြီးချင်းကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ငွေရေး
ကြေးရေးကိစ္စတွေ၊ လူမှုရေးအကြောင်းကိစ္စတွေပါ အဆိုးဘက်ရောက်
သွားမှာ စိုးရတယ်လေ။ -

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေးနဲ့ တစ်မိသားစုလုံး ရင်မောရတာ ဒါပဲ
မဟုတ်လား။

အနား (၆)

တောင်းပန်ရမတဲ့
ဘာကြောင့်တောင်းပန်ရမှာလဲ။ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး။ စိတ်ဆိုး
ရုံမက မုန်းပဲမုန်း၊ ရွံပဲရွံရွံ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပြုမိတာ မှားသလား။

ပုစ္ဆာ။

မင်းကို ချဉ်နေတာ မြင်ကတည်းက။

အဖေက နိုင်ငံကျော်အသည်းအထူးကုပါရဂူ ဦးစိုးမြင့်ဝင်း။

အမေက နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင် ဒေါ်မိမိမျိုး။

အစ်ကိုသုံးယောက်ရှိချင်း တူပေမယ့် အစ်ကိုကြီး စကြာက
တီးပိုင်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သလို ဒီဂျော့အဆိုတော်လည်းဖြစ်ရုံမက အား
အရောင်းစင်တာ ဖွင့်ထားသူ။

လက်ကဆိုင်တဲ့ အစ်ကိုလတ်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်၊ နိုင်ငံခြား
လေကြောင်းလမ်းတစ်ခုမှာ ဂျပန်အများကြီး ထည့်ဝင်ထားတဲ့ နာမည်
ကျော် လုပ်ငန်းရှင်၊

သင်္ခါဆိုတဲ့ အစ်ကိုတွေက ဂျာနယ်လစ်။ အလှသစ်နဲ့ မိုးသစ္စာ
မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သလို အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်သုံးလေးစောင်ကို
အောင်အောင်မြင်မြင် ထုတ်လုပ်နေတဲ့ ထုတ်လုပ်သူ။

အဖေအမေနဲ့ အစ်ကိုတော်သုံးယောက်စလုံးရဲ့ အရှိန်အဝါတွေ
က ပုစ္ဆာမျက်နှာပေါ်မှာ ပြည့်လျက်။

ပုစ္ဆာကိုယ်တိုင်လည်း ရုပ်ရှင်မင်းသားပဲ လုပ်ရကောင်းနိုးနိုး။
စီးပွားရေးပဲ လုပ်ရကောင်းနိုးနိုးနဲ့ ဝေခွဲရခက်စွာနှင့်။

သူ့ကိုယ်သူ စန်းတင်လျက် ဘယ်သူ့ကိုမဆို မတူမတန်သလို
ကြည့်တာက အရင်။

ပုစ္ဆာ အရှိန်အဝါကြီးနေတာမို့ တစ်ပင်တိုင်က အကဲပိုနေသည်။
စပီကင်တက်ရင်လည်း ပုစ္ဆာတက်တဲ့ စပီကင်သင်တန်းတက်ရတာနဲ့
ဟိုနေရာသွားမယ်ဆိုလည်း ပုစ္ဆာကို သံတော်ဦးတင်ပြီးသား။

ပုစ္ဆာမပါရင် တစ်ပင်တိုင်ကလည်း နီးပဲ၊ ငနဲက ဘဝင်ခေတ်
မြင့်။ မိန်းကလေးတိုင်းက သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ပင်
တိုင်ဆိုတဲ့ အလှဘုရင်မလေးက အရေးတယူဖြစ်နေတဲ့အပေါ် ပိုပြီး
အတုတကိုင်ကာ။

“တစ်ပင် တစ်ပင်ကို အားနာလို့ ကိုယ်လိုက်တာနော်”

“တစ်ပင်ကို အားနာလို့ ကိုယ်စားတာနော်”

ဘာစားစား၊ ဘယ်သွားသွား ထိုစကားမျိုး ပြောတတ်တာကို

အေးအေး အမြင်ကတ်ပေါင်း များလှပြီ။

ပျော်ပွဲစားထွက်တာဖြစ်ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဘုရားဖူး

အားကြတာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာမှာ ဘာသွားစားကြမယ်လို့ စီစဉ်တာ

ဖြစ်ဖြစ် ပုစ္ဆာပါးစပ်က ဘဝင်မြင့်မြင့်ပြောပြီးသား။

နောက်ပြီး မသွားတာလည်း မဟုတ်။ မစားဘဲလည်း မနေ။

အောက်ဖုံးဖြစ်ပြီး တစ်ပင်အပေါ် ထိုသို့တင်စီးသလို ပြောဆိုတာတွေကို

အေးအေး မကြိုက်ပါ။

ခက်တာက တစ်ပင်။

ပုစ္ဆာက သေဆို ဝန်းခနဲ ပစ်သေဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ မိန်းကလေး။

“သူ့ဘာသာသူ ဘာအရှိန်ပိုရှိ နှင် မက်စရာမလိုဘူး တစ်ပင်

နှင်းယဒီနဲ့ မာမိလည်း သူတို့လို အရှိန်အဝါရှိကြတာပဲ၊ နှင် တကောက်

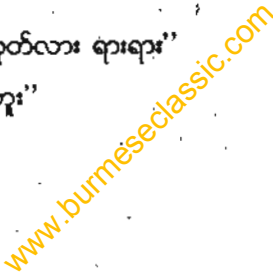
အောက်လိုက်ပြီး ပုစ္ဆာကို တွယ်မနေနဲ့”

ပြောရင်လည်း တစ်ပင်တိုင်မက လက်မခံ။ နှုတ်ခမ်းတစ်လံ

ဖန်းတစ်လံနဲ့၊

“ပုစ္ဆာကို နှင် မနာလိုဖြစ်နေတာမဟုတ်လား ရားရား”

“အောင်မာ၊ ဘာမှမနာလိုစရာ မရှိဘူး”

“ရှိတာပေါ့၊ နှင်မိဘ နှင်အခြေအနေထက် အများကြီးသာပြီး အရှိန်အဝါကြီးနေတာလေး၊ အဲဒီအတွက် ပုစ္ဆာအပေါ် နှင် မျက်မှန်းကျိး နေတာ ငါ သိတယ်ဟဲ့၊ နှင် ငါ့ကို ဝေဖန်စရာမလိုဘူး၊ ဆုံးမစရာမလိုဘူး၊ ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ ဘာလုပ်လုပ် နှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ လုံးဝ လာမပြောနဲ့”

တစ်ပင်တိုင်ဆိုတာ အဲဒီလိုခွတ်တရွတ်မလေး။

“ပုစ္ဆာဆိုတာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ပုစ္ဆာဆန်တယ်ကွ၊ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အဲသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် စန်းပွင့်တာက ပိုတယ်၊ အဲလိုစန်းပွင့်နေတာက တစ်ပင့်အတွက် အလားအလာမကောင်းဘူးကွ”

ထွန်းကကလည်း တစ်ပင့်အတွက် စိုးရိမ်သလိုပြောသည်။

“အလားအလာမကောင်းရအောင် ငါတို့က ဘာလုပ်နေကြလို့လဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ထွန်းကရယ် နှင်နဲ့ရားရားက တစ်လေသံတည်း ဖြစ်နေတာ ဘာသဘောလဲ၊ ငါ့ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ကို နှောင့်ယှက်နေတာလား”

“ကျွတ် မဟုတ်တာပဲ တစ်ပင်ရယ်၊ အများအမြင်မှာ တစ်ပင်က ပုစ္ဆာကို တွယ်ကပ်နေသလိုဖြစ်နေတာမျိုး”

“သေလိုက်ပါလား၊ တွယ်ကပ်တယ်လို့ပြောရအောင် တစ်ပင်က စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်နေလို့လား”

“ဟာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါတို့ပြောတာနဲ့ နှင် နားလည်တာလွဲနေပြီဟ”

“လွဲနေတာ နှင်တို့ပဲ ထွန်းက၊ တော်ပြီး နောက် ဘယ်တော့မှ ငါနဲ့ပုစ္ဆာအကြောင်း လာမပြောနဲ့၊ ဟွန်း”

တစ်ပင့်မျက်နှာလေး မော့ကာ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြီး ကျောခိုင်း၊ ဆွားတဲ့အဖြစ်။ ရားရားစိတ်ကိုသိနေလို့ တစ်ပင့်ကို ဖျောင်းဖျဉ်းကြီး၊ အပေမယ့် ပိုပြီးတင်းမာသွားတဲ့အဖြစ်။

ထွန်းကလည်း လက်လျှော့ရတယ်လေး၊

ဒါတင်မက ပုစ္ဆာက တစ်ပင်နဲ့ တတွဲတွဲဖြစ်ရုံမက မော်ဒင်နဲ့လေးတွေနဲ့လည်း တွဲ၏။ အဆိုတော်မလေးတွေနဲ့လည်း မကင်း။

သူ့အစ်ကိုတော်တွေနဲ့ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း မိန်းမတွေတွေနဲ့လည်း ဟိုချိန်းဒီချိန်းနဲ့ အလည်ကျူးတာ ရှိသေးသည်။ ရားရားကြောက်ဆုံးက အဲဒါပဲ။

မိန်းကလေးတိုင်းနဲ့ အရှိန်အဝါသုံးပြီး အိနေတာမျိုးက တစ်ပင့်အတွက် မကောင်းဘူးလို့ ရားရား မြင်သည်။

အဲဒါတွေကြောင့် ပုစ္ဆာကို ကြာလေ အမြင်ကတ်လေး တေးဂီတဇော်ဖြေပွဲသွားမယ်ဆိုတာ ရားရားနဲ့ ထွန်းကကို အသိမပေး။

လက်မှတ်ကို ကြိုတင်ဝယ်ထားတာလေး၊

အန်တီလုကပြောလို့ ရားရား သိရတဲ့အဖြစ်။ နေဦး၊ အသိမပေးတဲ့အတွက် တစ်ခုခုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိကာ။

စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း သူတို့လေးသောက်လုံး ပွဲသိမ်းတဲ့အထိ

ထိုင်ကြည့်မနေသာအောင် ခွေးလှေးယားသီးမှုန့်တွေ ထိုင်ခုံမှာ ဖြူးထားလိုက်သည်။

ကဲ ဘာတတ်နိုင်လဲ။ ပုစ္ဆာနဲ့ တစ်ပင်တိုင်။
ထိုနှစ်ယောက်ချဲ့ဘက်တော်သား ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ်ပါမကျန်း
ပွဲစရုံရှိသေးတယ် ထပြေးရတဲ့အဖြစ်။ ကောင်းတယ်၊ ရားရား
လုပ်ရပ်အတွက် ရားရားက ကျေနပ်နေခဲ့သည်။
ဒီလိုလုပ်ရမယ့် အဓိကရည်ရွယ်ချက်က တစ်ခုတည်းရယ်။
တစ်ပင်နဲ့ ဝေးရာဆီ ပုစ္ဆာလွင့်ထွက်သွားစေဖို့။

အန်း (၇)

“အဲဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ မြတ်ရယ်၊ သမီးဒယ်ဒီကို လှ
ပြောထားပြီးပြီ၊ သမီးဒယ်ဒီက မြတ်တို့အဆင်ပြေတဲ့အထိ လုပ်ပေးပါ
ဇယ်တဲ့”

“တကယ်လား လှ”

“မြတ်ရယ် လုက မဟုတ်ဘဲ ပြောပါမလား”

“အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မြတ် အံ့ဩလွန်းလို့ပါ၊ ငွေ
ပြေးပမာဏက များတယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်လောက်များများ မြတ်ရယ် မြတ်တို့မှာ သားတွေချည်း
မဟုတ်လား၊ သားတွေကို မြေတောင်မြှောက်ပေးနိုင်မှာလေ၊ သမီးဒယ်ဒီ
အလည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောတာ၊ ကိုခန့်က သားတွေရှိပြီး လုပ်ငန်းကိုပဲငန်း

များများစားစားမရှိတော့ သားတွေအတွက် နေရာမဲ့နေတယ်တဲ့၊ လူတို့ မှာ လုပ်ငန်းတွေများပြီး နေရာပေးရမယ့် သားမရှိဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် မြတ်တို့သားတွေ လိုအပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းမရှိတော့ မိဘအတွက် ခွန်အားမဲ့သလိုဖြစ်နေတာပေါ့တဲ့၊ ဒါကြောင့် မြတ်နို့ကိုခန့်တို့ ခွန်အားရှိ အောင် သမီးဒယ်ဒီက မြတ်တို့သားအကြီးသုံးယောက်အတွက် လိုအပ် တာတွေ ဖြည့်ပေးမယ်တဲ့၊ အဓိက သားတွေ ကြိုးစားဖို့လေ”

“သားတို့က ကြိုးစားမှာပါတဲ့ လှရယ်”

“အဲဒါဆို ဘာလိုသေးလဲ မြတ်ရယ်၊ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ သမီး ဒယ်ဒီက ရားရားအစ်ကိုကြီးကို ဘဏ်လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိုအပ် တဲ့ပညာတွေသင်ဖို့ အမေရိက လွတ်မယ်၊ ရားရားအစ်ကိုလတ်က သူ ဝါသနာပါတဲ့ စားသောက်ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်စေမယ်တဲ့၊ ကိုထွေး အပြင်ထွက်ဖို့ စိတ်မဝင်စားတော့ မိဘနဲ့ နီးနီးနေပြီး လှရဲ့ ရတနာဆိုင် မှာ ရတနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်ယူပစေတဲ့၊ ရားရားက ကျောင်းပဲ သက်တက်ပါစေတဲ့”

အန်တီလှပြောတဲ့စကားတွေက ရားရားတို့တစ်မိသားစုထံ အတွက် အားရှိစေသည်။

မေမေ့မေ့မှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် လည်ရှာတယ် ကိုကိုတို့လည်း ခွန်အားတွေထက်ကာ။ ဖေဖေစိတ်မှာ ယုံတောင် မထုံ ချင်ခဲ့ပါ။ ရားရားတို့မိသားစုက သာမန်ပါ။ ဖေဖေက ဗဟိုတရားရုံး

မေမေက မှီခို။ ဖေဖေဝင်ငွေက မိသားစုအားလုံးရဲ့ အရေးကိစ္စ အတွက် ဝေပုံကျ သုံးစွဲနေတာမို့ ငွေငိုငွေလျှံများများစားစား ဖြစ်တယ်။

ကိုကြီး ဧရာဝတီက ကျောင်းပြီးကတည်းက အလုပ်မယ်မယ် ကျ ခန့်၊ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လိုက်၊ အဆင်မပြေလို့ ထွက်လိုက်နဲ့ နေထိုင်နေသည်။

ကိုလတ် သက်တန်းကျော်ကလည်း ထို့အတူ။ သူငယ်ချင်းတွေ ဘားဝယ်ရောင်းလုပ်ပေမယ့် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်ကြီး မဟုတ်ပါ။ ကိုထွေးက ကျောင်းပြီးစမို့ ယောင်လည်လည်။

ကိုထွေးနဲ့ရားရားက ငါးနှစ်ကွာသည်။ အဲဒီတုန်းက ရားရားက နှစ်တန်းအောင်ပြီးစ။

အန်ကယ့်အစီအစဉ်အတိုင်း ကိုကြီးနဲ့ကိုလတ်တို့ အမေရိက ကို ပညာသင်စေသည်။ ကိုထွေးက အန်တီလှရဲ့ရတနာဆိုင်မှာ။

မေမေနဲ့ဖေဖေစိတ်ကူးက သားတွေအားလုံးကို အလုပ်အကိုင် အညံ့တာကျနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်စေချင်သည်။ မျှော်လည်း မျှော် လင့်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာတာက တခြား။

ကိုကြီး ဘဏ်လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ဒီပလိုမာတောင် မပြီးသေး။ ကိုလတ်နဲ့ လက်ထပ်ကာ မိန်းမရဲ့စက်မှုလုပ်ငန်းထဲ ရောက်သွားသည်။

တို့ထက်က တိုက်ရောက်ပြီးမှ အပျော်အပါးမက်သွားသည်။ သင်တန်းထက်ပေးမယ့် စိတ်ပါဝင်စားစွာ တက်ခြင်းမဟုတ်။ တာဝန်ကျ ထုတ်ခြင်းသာ။

သင်တန်းလည်းပြီးရော ကိုလတ်က ကိုယ်လတ်သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ အင်္ဂလန်လိုက်သွားသည်။ ဟိုမှာ ယောင်ချာချာရယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမ ယူပြီး ပြန်လာသည်။ ခုတော့ တိုက်ခန်းငှားနေသည်။ အန်ကယ်အိမ် အစဉ်နဲ့ အန်ကယ်ရဲ့ စားသောက်ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးမှာ ဝင်လုပ်၏။

မိဘကို ထောက်ပံ့ဖို့မပြောနဲ့ အန်ကယ်တို့ နိုင်ငံခြားလွှတ်တံ့ ကုန်ကုစရိတ်ပင်မဆပ်နိုင်။ သူ့ရတဲ့လစာ သူတို့လင်မယားသုံးမလောက် လို့ ဖေဖေက လစဉ်ထောက်ပံ့နေရသည်။

ကိုထွေးကရော ဘာထူးလဲ။ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှာ မိန်းမခိုးလာတယ်လေ။ အကြောင်း ပြချက်ကတော့ ရှင်းပါတယ်။

မနီလာမိဘက မနီလာကို သူတို့သဘောတူတဲ့သူနဲ့ စီစဉ်မှု ကြိုစသလို ကိုထွေးနောက် တစ်ပါတည်း လိုက်လာခြင်း။

ဖေဖေနဲ့မေမေမှာ သားတွေလုပ်စား မစားရဘဲ မင်္ဂလာဆောင် ပေးရပြန်သည်။ လိုသမျှငွေကို အန်တီလှတို့က ထုတ်ပေးတယ်လေ။ ဖေဖေက သားတွေကို အပြစ်တင်ကာ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ

ဖြစ်တဲ့အထိ။

“ကိုခန့်ရာ မိဘဆိုတာက သားသမီးကို ဖြစ်စေချင်တာချည်း သူတို့ ဖြစ်မလာတော့ ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ အရွယ်တွေက ငယ်သေး တဲ့ ထင်ရလုပ်တဲ့သဘော၊ နောက်တော့ သူတို့ နားလည်လာမှာပါ”

တစ်ပင့်ဒယ်ဒီက ဖေဖေကို ဆိုသို့ ဖျောင်းဖျာသည်။ ဖေဖေ ကြီးတရမ်းရမ်းနင့်။

“သူတို့နားလည်တာက နောက်၊ လောလောဆယ် ဘယ် တက်ကျပ်တည်းနေလဲဆိုတာ သူတို့ ငဲ့မကြည့်ဘူး။ အကြွေးတွေ ဝင်လို့ပဲသွားတာကို နားမလည်ကြဘူး။ အဲဒါကို ကျွန်တော် စိတ်ဆိုး တာ၊ ဘဝတိုးတက်ဖို့မအောင် မကြိုးစားဘူး။ မိန်းမယူကြတာ မှန်”

ဖေဖေဒေါသက မိန်းမယူထားတဲ့ ကိုလတ်နဲ့ကို ထွေးအပေါ် ခြင်းဆုံး။ ဖေဖေ ခံပြင်းနေသလောက် တစ်ပင့်ဒယ်ဒီက နားလည်မှု ပြောပါသည်။

“သူတို့လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ ကိုခန့်ရယ်၊ ဒီကိစ္စ တား နှော့တာမှ မဟုတ်တာ”

“တားမရပေမယ့် စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြစ်သင့်တယ်လေ၊ ခုတော့ နှော့အိမ်ထောင်အတွက်ပါ မိဘက ထောက်ပံ့နေရတာ မလွန်လွန်းဘူး”

“သူတို့ တစ်ချိန်နားလည်မှာပါ”

“နားလည်လာမလား၊ ဒီထက် ဆိုးလာမလား၊ ဒါတွေတွေ့ရင်း သားခွေးရတာလည်း တစ်ခုကွဆိုတာ သိလာတယ်၊ ဟိုမှာ အငယ်တစ် သောက် ကျန်သေးတယ်၊ အငယ်ဆုံး အားလုံးထက် အဆိုးဆုံးဖြစ်လာ ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နေစရာတောင် ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေက ရားရားကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောခြင်း။ အကြီးတွေကို အလိုကျတိုင်း ရားရားကို ဆွဲထည့်နေကြ။

ဖေဖေပြောတော့ အန်ကယ် လက်မခံချင်။

“ရားရားက လိမ္မာပါတယ် ကိုခန့်ရယ်”

“ဘယ်သားကိုမှ ကျွန်တော် မယုံချင်တော့ဘူး ကိုသက်”

“ဒီလိုလည်း မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ရားရားလေး ကြားသွားရင် စိတ် မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

အန်ကယ်ပြောတော့ ဖေဖေ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ရားရား ကြားသွားလားလို့လည်း ဖေဖေ ဝေကြည့်သည်။ ထိုအခါ ဖေဖေမမြင် အောင် ရားရား အခန်းထောင့်ကပ်ပြီး ကွယ်ရပ်လိုက်သည်။ အန်ကယ်ထံ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကိုခန့် သားတွေအကြောင်းတွေ့ပြီး စိတ်မောလူမှော မဖြစ် ပါနဲ့ဗျာ၊ အကြီးသုံးယောက် အားမကီးရလည်း ရားရားကို အားကီးထိ ရအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်မယ်ဗျာ”

“ဘာ ခင်ဗျား ကြိုးစားဦးမယ် ဟုတ်လား ကိုသက်”

ဖေဖေ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်ဆိုသည်က အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။ သားသုံးယောက်အတွက် ကုန်ကျစရိတ် အကြွေးတွေ တနင့်တပီးတောင် ဆောင်နိုင်သေး။ အန်ကယ်က ရားရားကို အကုန်ကျခံပြီး ကြိုးစားဦးမယ် ဆိုရင် ရားရားလည်း အစစ်ကိုတွေ့ခြေရာနေောက်လိုက်ရင် ရားရားအတွက်ပါ အကြွေးတရင်း ကိန်းဂဏန်းကြီးလာမှာကို ဖေဖေ ကြိုတွက်မိတာကြောင့် သန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ် ဆိုလေခြင်း။

အန်ကယ်က စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ လေးလေးနက်နက် ပြော သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုခန့်၊ ရားရားက ငယ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ထူကြီးမိဘပြောဆိုသမျှကို နာခံတယ်၊ ခိုင်းရင် ခိုင်းသလို စည်းစနစ် ထွက် လုပ်တတ်တယ်၊ အဲဒါက ရားရားရဲ့အရည်အချင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ရားရားကို ကျွန်တော် ပုံသွင်းကြည့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဏ်လုပ်ငန်းမှာ ခိုင်းကြည့်မယ်၊ ကျွန်တော်ထင်တယ် ရားရားလေး ဖြစ်လာမယ်လို့”

ဖေဖေကတော့ မျှော်လင့်ချက်မထားဟန်နှင့်။

“ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ကိုသက်၊ ကိုသက် စိတ်ဝင်စားရင် ကြိုးစားကြည့်ပါ၊ နောက်ဆုံး ငွေကုန်ကြေးကျများလို့ ရားရားအတွက် တက်လာမယ့်ကြွေးပါပေါင်းလိုက်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ငွေ ဆောင်နိုင်ပေမယ့် လက်ရှိနေတဲ့ ဒီတိုက်နဲ့ခြံ ကိုသက်တို့လက်ထဲ ထည့် ပေးလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှ နောက်ဆုံးလက်နက်က ဒါပဲ ကျန်တယ်”

“မဟုတ်တာပဲ ကိုခန့်ရာ၊ ကိုခန့်ဆီမှာ ကျွန်တော်က ငွေကြေး ကိစ္စ ပြောဖူးလို့လား”

“မပြောပေမယ့် သိနေရမယ် ကိုသက်ရဲ၊ ကိုသက်တို့ ဒီလောက ကူညီတာပဲ နည်းသလား။ အတိုးမယူ ဘာမယူနဲ့၊ နောက်ဆို ဒီသားပေး မသိတတ်ပုံနဲ့ ဒီတိုက်ခွဲခြံကို လက်လွှတ်ရတာ ကြာပြီလေ”

“ကျွန်တော်တို့က ကူညီတာပါ ကိုခန့်၊ လှနဲ့ကျွန်တော် တို့ပင်ပြီး ကူညီတာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ သားမရှိလို့ ကိုခန့်သားတွေကို ကူတော်တို့သားလိုပဲ သဘောထားပြီး ပံ့ပိုးပေးတာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိတယ်။ ဒီငွေတွေနဲ့ သားတွေရဲ့အစွမ်းအစကို မြှင့်တင်ပေးချင်တာ သူတို့ ဖြစ်မလာတာ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခုချိန်ကစ၍ ကိုခန့်စိတ်ထဲမှာ အကြွေးလို့မမှတ်နဲ့၊ ပြီးတာ ပြီးပြီလို့ သဘောထားလို့။ ရားရားကိုတော့ ကျွန်တော် ပံ့ပိုးကြည့်မယ်။ အဲဒါတော့ မကန့်ကွက်နဲ့ဗျာ”

အန်ကယ် အလေးအနက် တောင်းဆိုလာသည်။ ဖေဖေ အရာရာအတွက် ရင်လေးနေရာမှ -

“ကိုသက် စိတ်ထက်သန်တယ်ဆိုလည်း ကြိုးစားကြည့်ဗျာ။ ဖေဖေက ရင်လေးစွာပဲ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ အဲဒီကတည်းက ရားရားက ကျောင်းချိန်ကျောင်းသွား။ ကျောင်းချိန်ပြီးရင် အန်ကယ်က သွားရသည်။

အန်ကယ်ခိုင်းတာ လုပ်ရ၏။ ရားရား မပြုနိုင်ပါ။ အန်ကယ် ကျေနပ်အောင် အောက်ခြေသိမ်းကအစ လိုက်လုပ်ပေးတာက ကျေးဇူး မပေးချင်လို့ပါ။

ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့။ ဒါတင်မက ဖေဖေတို့ရင်ထဲ ကြွေးပူတွေ ရှိနေတယ်မဟုတ် ထား။ အန်ကယ်က မယူဘူးပြောပေမယ့် -

“ဖေဖေတို့ကတော့ သူများငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ အလကား မယူချင်ဘူး။ ပြန်ဆပ်ချင်တယ်။ သားတို့ ကြိုးစားကြကွာ”

ကိုကြီးနဲ့ကိုလတ်ကို ဖုန်းဆက်တိုင်း ဖေဖေ ပြောနေကြစကား။ ရားရား ကြားတဲ့အကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ရားရား ကြိုးစားချင်သည်။

အန်ကယ် ပံ့ပိုးသလောက် ကြိုးစားပြီး အန်ကယ်တို့ပေါ်တင် နေတဲ့ ကြွေးကျေအောင် ဆပ်မယ်လို့လည်း အဓိဋ္ဌာန်ထားကာ။

အဲဒီကိစ္စ တစ်ပင်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ရားရား ယူဆတာမို့ ဖေဖေ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း တစ်ပင် တောင်းပန်ဖို့ စိတ်မဝင်စားပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ယန္တရားမှာလည်း မာန ရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ပင့်ကို ပိုသိစေချင်လို့။

“လာမှာပေါ့ဟ၊ ကိုယ် သတိရနေတာ တစ်ပင်”

“နင်က”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျောင်းပိတ်ထားတော့ သူငယ်ချင်းတွေ နေ့တိုင်း တွေ့ဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“အေး ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ တစ်ပင်လည်း ပုဏ္ဏဆီ ဖုန်းဆက် လေ့ပါပဲ”

“လူတွေမှ ဖုန်းဆက်မလေး ဘာလေးနဲ့၊ လာမခွီးနဲ့ တစ်ပင် ရယ်”

“ပုဏ္ဏနော်”

ဒီလိုပြောတာ တစ်ပင်မခံချင်။ ချက်ချင်း နှုတ်ခမ်းဆွဲကာ နုနဲ့လိုက်သည်။ တစ်ပင် မှုနဲ့တာလေးက ညှို့အားတွေ ပါနေသလို တြာညှို့လို့ကောင်းနေတာမို့ ပုဏ္ဏ စိုက်ကြည့်ရင်း -

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်က သတိရလို့ ရောက်လာတာ၊ ခပ် နီးရိုးခေါင်းစဉ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ဒါဆို ဆန်းတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ လာကြည့်”

တစ်ပင်က ညှို့ခန်းထဲ ဦးဆောင်ဝင်မလို့ ခြေလှမ်းပြင်ထား ခါသည်။ ပုဏ္ဏက ပြောရင်း ဆိုရင်း ကားနောက်သွားသည်။ ထိုအခါ ညှို့ခန်းဆီ ဦးတည်နေတဲ့ တစ်ပင်ခြေလှမ်းက ပုဏ္ဏနောက်ထဲ အသော့

အင်း (၈)

“တစ်ပင်”

“ဟင်”

ခေါ်သံချိုချိုကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုဏ္ဏ။

ပုဏ္ဏကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ တစ်ပင် အံ့သြသွားသလို တစ်ဆက်တည်းလည်း ဝမ်းသာလိုက်ပြူးစွာ။

“ပု ပုဏ္ဏ နင် တစ်ပင်ဆီ လာတယ်၊ ဟုတ်လား၊ လာလေ”

အားရဝမ်းသာဖိတ်ခေါ်ရင်း ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ပုဏ္ဏ ကို လက်ပဲ ပြေးဆွဲရမလို့နဲ့ ဝမ်းသာပြူးကြစိတ်က ကျွဲခြေမဆည်း အောင် ဖြစ်နေသည်။

ကလေးပါသွားကာ။

ပုစ္ဆာ ကားနောက်ဖုံးဖွင့်ပြလျှင် တစ်ပင့်မျက်လုံးလေး ကျွတ်
သွားသလို လှိုက်ခနဲနဲ့လည်း ဝမ်းသာလုံး စို့၏။

အပွင့်တွေ၊ အဖူးတွေနဲ့ ဝေဆာနေတဲ့ စံပယ်ပန်းအိုးထဲ
မြင်လျှင် တစ်ပင် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

“ဟယ် ကြည့်စမ်း စံပယ်ပင်လေး၊ ပန်းပွင့်တွေလည်း ဖွေးဖွေး
လှုပ်နဲ့ တစ်ပင့်အတွက်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ပင့်အတွက်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဟယ်၊ တကယ်”

တစ်ပင်ပြောရင်း ပန်းအိုးလေးကို ပွေ့မသည်။ ကြော့ရည်သုတ်
မြေအိုးနဲ့ စိုက်ထားတဲ့ စံပယ်ပင်လေးက တစ်ပေသာသာမြင့်ကာ
ဝေဆာဆာပွင့်လျက် အဖူးလေးတွေလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

စံပယ်ပွင့်ချပ်လေးတွေက နင်းဆီလို ပွင့်ချပ်တွေ အများကြီး
ပါတဲ့ စံပယ်ပန်းပွင့်ကြီးမျိုး။ ရနံ့ကလည်း လှိုင်လှိုင်ကြူလျက်။

“ကြိုက်လား တစ်ပင်”

“အိုး ကြိုက်တာပေါ့၊ တစ်ပင်က စံပယ်မှ စံပယ်၊ ဒီမှာထဲ
ကြည့်”

တစ်ပင်က စံပယ်ပန်းအိုးလေး ပွေ့မသယ်ပြီး တိုက်ဘေးဘေး
ဦးဆောင်သွားသည်။ ပုစ္ဆာလည်း အနောက်က လိုက်ကာ။

မြက်ခင်းစိမ်းပတ်လည်မှ အနားသတ်စိုက်ထားတဲ့ စံပယ်ပင်
တွေ မြင်လိုက်ရတော့ ပုစ္ဆာ အံ့သြသွားသည်။

ပုစ္ဆာစိတ်ထဲမှာ တစ်ပင်က စံပယ်ပန်းကြိုက်တာ သာမန်လို့
ဆင်ထားတာ၊ ခုတော့ တကယ့်ကို အရှူးအဖူးကြိုက်မှန်း သိသာနေသည်။

“စံပယ်ပင်တွေ အတော်များတာပဲ တစ်ပင်”

“ဟုတ်တယ်၊ တိုက် ဟိုဘက်ခြမ်းမှာလည်း စိုက်ထားသေး
ဇယ်”

“အင်း စံပယ်ပင်တွေက အများသာ။ ပန်းလည်း သိပ်ပွင့်ပုံ
ပေါ်ဘူးနော်”

“အင်း ပုစ္ဆာရယ်၊ တစ်ပင့်စံပယ်ပင်တွေက ပွင့်မှပွင့်”

“အပွင့်လည်း သိပ်မတွေ့ရဘူး”

“အဲဒါ၊ ရားရားလက်ချက်လေး၊ တစ်ပင့်ပန်းတွေ ခူးပြီး ခြေ
နင်းဖတ်ဖြစ်အောင် လုပ်တာ”

စကားလမ်းကြောင်းထဲ ရားရားဆိုတာ ပါလာပြီ။ ရားရားနာ
မည်ပါတိုင်း ပုစ္ဆာရင်ထဲမှာ ယားယံသလို ခံစားရသည်။

ဟုတ်တယ်လေ

ပုစ္ဆာကြောင့် ခွေးလှေးယားသီးမှုန့် အထိခံထားရတာ မကြာ
သေးဘူး၊ မဟုတ်လား။ ခုလည်း တစ်ပင့်ပန်းပွင့်တွေကို ခြေနင်းဖတ်ဖြစ်
အောင် လုပ်ပြသတဲ့။

တစ်ပင် မကျေမနပ်ပြောရင်း ပွေ့ပိုက်ထားတဲ့ စံပယ်ပန်းအိ
လေးကို ဘယ်နေရာမှာ ချရမလဲ နေရာရှာသည်။

“ရားရားနဲ့မပတ်သက်နဲ့ တစ်ပင်ရယ်”

“ဟွန်း မပတ်သက်ဘူး။ no ပဲ၊ မုန်းတယ်လို့ အပြတ်ပြော
သား”

“ကောင်းတယ် တစ်ပင်၊ ရားရားနဲ့ ပြတ်လေကောင်းလေ
ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ပင်တို့ခြံထဲတောင် အဝင်မခံနဲ့”

တစ်ပင်က အုတ်ခုံလေးတစ်ခုပေါ် စံပယ်ပန်းအိုးတင်၍ -

“အဲဒါတော့ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ မာမီတို့
ရားရားမှ ရားရားဖြစ်နေတာလေ။ ဒယ်ဒီဆို ရားရားကို ဘော်ဒီကတ်
ပဲ ခေါ်ထားတာ။ ခြံထဲအဝင်အထွက်က အရင်ကထက် ပိုလာသေး”

“ဝင်ထွက်တာ အရေးမကြီးဘူး တစ်ပင်ရဲ့၊ ကိုယ့်ပန်းပင်ထဲ
ကို ဖျက်ဆီးလိုက်ရင်”

ပုဏ္ဏား စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပြောလျှင် တစ်ပင်က မြက်ခင်းစိမ်းအလယ်
မှာ ပန်းအိုးလေး ချ၏။

“ဖျက်ဆီးကြည့်ပါလား။ တစ်ပင်နဲ့ တွေ့သွားမှာပေါ့”

မာန်ကလေး တဝင့်ဝင့်နဲ့ ပြောနေတဲ့ တစ်ပင်က ပုဏ္ဏားမျက်စိ
ထဲမှာ စွဲလမ်းနေသလို ခံစားရသည်။

ဟုတ်တယ်။

အစတုန်းက တစ်ပင် လာရောလို့ ရောပေမယ့် မတွေ့ရမှ
သာလာသည်။ သတိရတာထက် တမ်းတတာ ပိုလျက်။

တစ်ပင်ကို သတိရလို့ တစ်ပင်ကြိုက်မယ့် စံပယ်ပင်လေးကို
နဲ့တစ်ခုကနေ တကူးတက သွားဝယ်ပြီး လာပေးတာလေ။

တစ်ယောက်ယောက် ဖျက်ဆီးမှာတော့ မလိုမလားဖြစ်လို့နေ
သည်။

“လာ ပုဏ္ဏား တိုက်ထဲဝင်ရအောင်”

“ဒီစံပယ်ပင်လေးနားမှာပဲ ထိုင်ရအောင်လား”

မြက်ခင်းစိမ်းဘေးသို့ ခြေလှမ်းကာ စံပယ်ပင်တွေ ပတ်ရံထား
တဲ့ ခုံတန်းလေးမှာပဲ ထိုင်ဖို့ ပြောမိသည်။

ထိုအခါ တစ်ပင်မျက်နှာလေး ဝင်းခနဲဖြစ်၏။

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကနေ ပုဏ္ဏား စံပယ်ပင်လေးကိုကြည့်ရင်း
စားပြောကြတာပေါ့၊ နေဦး စားစရာ သွားယူလိုက်မယ်၊ ပုဏ္ဏား
လေးနော်”

“အင်း”

ဒေါင်းမလေးလို မြူးကြဲနေရာတဲ့ တစ်ပင်၊ ပေါက်ပေါက်ဖောက်
သလို တရစပ်ပြောလျှင် ပုဏ္ဏားက တစ်ပင်အလိုကျ ခေါင်းလေးညှိတံ၏။

လှစ်ခနဲ တိုက်ထဲဝင်သွားတဲ့ တစ်ပင်ကို မျက်တောင်မခတ်
တမ်း စိုက်ကြည့်မိသည်။

နွဲ့နှောင်းသော တစ်ပင်ကိုယ်လုံးလှလှလေးက ပုဏ္ဏားမျက်ဝန်း
 ထဲမှာ ညှို့ပြေစွာ ဖော်လှင်လျက်။
 တစ်ပင်ချေ တစ်ပင်က ကိုယ့်ရင်ထဲက တစ်ပင်တိုင်မလေးပါ
 ကွား။

အင်း (၉)

“ကွစ်”

ရားရား မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်သည်။ မှိတ်ချလိုက်တာက
 ထိုအရိပ်တွေကို မမြင်လို။
 ဒါတင်မက နားကိုပိတ်သည်ကလည်း ထိုအသံတွေကို မကြား
 ထိုအကြောင့် ဖြစ်သည်။
 သို့သော် ပိတ်ထားသော်လည်း ကြားနေ၊ မြင်နေရတာ ခက်
 ခဲသည်။ ဒီလို ကြားနေ၊ မြင်နေရတာ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မကြည်လင်။
 အမြင်ရှုပ်နေသလို အသံတွေက နားထဲ အူနေသည်။ ခေါင်း
 ခေါင်း၊ မျက်လွှာတမှိတ်မှိတ်နဲ့ ထိုအသံနဲ့ ထိုအရိပ်တွေ ပျောက်လို့
 ပျောက်ငြား ခေါင်းရမ်းပစ်လျက်။

ထိုစဉ် -

“ရားရား”

စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်တဲ့ အန်ကယ်သက်အသံ။ ထိုအသံကြောင့် ရားရားကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်လွှာဖွင့်ကြည့်၏။

စားပွဲရှေ့မှာ ပြည့်တင်းနေသော ပိုက်ဆံအိတ်အညှိရောင်ကို ချိုင်းကြားညှပ်ရင်း လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်မတတ် ရပ်နေတဲ့ အန်ကယ်။

ပါဝါမျက်ဝန်းအောက်ကနေ ရားရားကို စိုက်ကြည့်နေတာနဲ့ ဆုံတာမို့ ရားရား ဣန္ဒြေဆည်ကာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“အန်ကယ် ဘာ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“ဟာ မင်းကို ခိုင်းထားတယ်လေ”

“ဟင်”

အန်ကယ်သက်ပြောလျှင် ရားရား ဟင်ခနဲဖြစ်၏။ ဘာခိုင်းထားမှန်း ရားရားခေါင်းထဲမှာ ပေါ်မလာတာကြောင့် -

“ဘာ ဘာခိုင်းထားတာလဲ”

“ဟာ ရားရား”

ဦးသက်ခိုင် တအံ့တသြကြီးဖြစ်လို့သွားသည်။

ဒီကောင်လေးကို စာအုပ်ဖတ်ခိုင်းထားလျက်။ ခုတော့ ဘာခိုင်းထားတာလဲတဲ့ ပြန်မေးလာတော့ မအံ့သြဘဲနေမတဲ့လား။

“ဟိုလေ”

ရားရားလည်း ယောင်ယောင်လည်လည်။ ဘာပြန်ပြောလို့ ရှိရမှန်း မသိတော့ပါ။

အန်ကယ်အကြည့်ကိုလွှဲလျှင် -

“ဒီမှာရားရား ရားရားကို အန်ကယ်ဘာဖော်လုပ်ငန်းသဘော စာအုပ် ဖတ်ခိုင်းတာလေကွာ”

“ဟင်”

ဒီတော့မှ ရားရား အသံဝင်လာသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ စားပွဲဆီ ကြည့်တော့ စာအုပ်က ဖွင့်တောင် မဖွင့်ရသေး။

“ဘာလဲ၊ ဖတ်ပြီး နားမလည်လို့လား၊ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်တာ”

ဦးသက်ခိုင် ဖြစ်နိုင်ချေကို ခန့်မှန်းပြီး မေး၏။ ဒီတော့မှ ရားရား နှစ်နှစ်အရောင်ပြောင်းကာ မလုံမလဲဖြစ်လို့သွားသည်။

တစ်ပင်နဲ့ ပုစ္ဆာ။

ထိုနှစ်ယောက်ပုံနဲ့ အသံတွေ နှောင့်ယှက်နေတာကြောင့် အာရုံမစာ မောင်းထုတ်နေတဲ့အဖြစ်။ ရားရားအာရုံထဲ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆို

ရားရားပဲ သိ၏။

အန်ကယ်သက် ရိပ်မိသွားသလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့လည်း မျက်နှာမလေး နီချင်ချင်ဖြစ်လို့သွားသည်။

“ပြောလေ ရှားရှား၊ နားမလည်လို့လား”

အန်ကယ်သက် ထပ်ဆင့်မေး၏။ မေးတာကို ညှာပြီး မေ့ချင်တာမို့။

“ဟိုး မ မဖတ်ရသေးဘူး အန်ကယ်”

“ဟေး”

ဖတ်ခိုင်းထားတာက ဘာထိလုပ်ငန်းသဘောတရားစာအုပ် စာမျက်နှာက နှစ်ရာတည်း။ အလွန်ဆုံးကြာလှ နှစ်နာရီပေါ့။ ခုခေတ်တစ်နေ့ခင်းလုံး ကုန်တဲ့အထိ မဖတ်ရသေးဘူးဆိုတော့။

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ မဖတ်ရသေးဘူး”

ရှားရှား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတော့ ဦးသက်ခိုင် သက်သေသည်။

အင်း။

သူလည်း လယ်ရာက ကြီးလာတဲ့သူ။ ဒီသူငယ်မျက်နှာအဖုံဖုံကလည်း ပုံမှန်မဟုတ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်။ လူထင်တော့ လူငယ်တွေရဲ့ ဘာရေးညာရေးဖြစ်နိုင်တာမို့ အပြစ်ပြောလိုက်ကို နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

“ကဲ မဖတ်ရသေးရင် ညမှဖတ်”

“ဟုတ်တဲ့ အန်ကယ်”

“ဟုတ်တဲ့ အန်ကယ်ဆိုပြီး မေ့မနေနဲ့”

“မမေ့ပါဘူး၊ သေချာဖတ်ပါ့မယ်”

“အေး၊ မဖတ်ခင် အရင်ဆုံး မင်းလုပ်ရမှာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ အန်ကယ်၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မင်းခေါင်းထဲဝင်နေတဲ့အကြောင်းအရာကို ထုတ်ပစ်ဖို့”

“ဗျာ”

ခေါင်းထဲဝင်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတဲ့၊ သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်နေ

တဲ့အကြောင်းအရာက ပုစ္ဆာနဲ့တစ်ပင်၊ ဒီအကြောင်းရင်းကို အန်ကယ် နှိပ်နေတာလား။

ရှားရှား မလုံမလဲ မော့ကြည့်၏။

ကိုအခါ ဦးသက်ခိုင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှားရှား ပန်းစွန်း

ဖို့ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောသည်။

“အရေးကြီးတဲ့ ဦးစားပေးအလုပ်ကိစ္စလုပ်တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်

အလုပ်ကိုယ်တာကိစ္စဖြစ်ဖြစ်၊ မိသားစုအရေးကိစ္စဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ်

ခေါင်းထဲ ထည့်မထားနဲ့၊ ဘေးကိစ္စတွေ လွှမ်းမိုးနေရင် ကိုယ်လုပ်မယ့်

ဦးစားပေးအလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ မလိုလားအပ်

တဲ့ ဆွတ်ချော်လွဲမှားမှုတွေ ဖြစ်လာမယ့် အလားလာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်

ခေါင်းကို ရှင်းရှင်းထားပြီး လုပ်ရမယ်၊ ခုလည်း အန်ကယ်က ဘာထိ

လုပ်ငန်းသဘော နားလည်အောင် အခြေခံကစပြီး လေ့လာခိုင်းထားတဲ့

ဦးစားပေးအလုပ်ကို ရှားရှားလုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

ရားရား မသိမသာ သက်မချကာ ခေါင်းလေး အသာညှိ
၏။ ထိုအခါ ဦးသက်ခိုင် မဆုံးသေးတဲ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“အန်ကယ် ဖတ်ခိုင်းထားတဲ့ စာအုပ်က ဘာလုပ်ငန်းသင်
တရားဆိုင်ရာ အခြေခံအချက်အလက်တွေ အရမ်းအရေးကြီးတယ်။ အဲဒါ
အတွက် အာရုံရှင်းစိုက်ပြီး ဖတ်ဖို့ မှတ်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှလည်း လက်တွေ့
လုပ်ဆောင်တဲ့အခါမှာ ချင်ချင်ချိန်ချိန် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်မယ်ကွာ အဲဒါ
ဆုံး အာရုံရှင်းအောင်လုပ်၊ လုပ်ဆိုကွာ၊ ခုချက်ချင်းလုပ်”

အာရုံရှင်းတဲ့၊ အာရုံရှင်းတဲ့အလုပ်ကို ခုချက်ချင်းလုပ်
လေ၊ ရားရား အာရုံရှင်းနေတာ ကြာလှပြီ။

မရှင်းတဲ့အပြင် ကြာလာလေ ထိုပုံရိပ်တွေ လှိုင်းထလေ
နေတယ် မဟုတ်လား။ အာရုံရှင်းတယ်ဆိုတာ အမှိုက်ကို တံမြက်စည်း
နဲ့ လှည်းပစ်သလို ခုလုပ် ခုရတဲ့ အရာမှမဟုတ်တာ။

ခုချက်ချင်း ရှင်းလို့ပြောလာတဲ့ အန်ကယ်ကို ရားရား မျက်
ဝိုင်းနဲ့ ကြည့်လျှင် -

“မင်း မြင်နေရတာတွေကို အာရုံပြောင်းလိုက်ပေါ့၊ ရားရား
အားကစားလုပ်တာဖြစ်ဖြစ်၊ လျှောက်လည်တာဖြစ်ဖြစ် ဟုတ်ပြီလား။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

ရားရား ခုမှ သဘောပေါက်ပါသည်။ အာရုံရှင်းလင်းစို့
အတွေးအိမ်ထဲ တစ်လည်လည်ဖြစ်နေတာကို ခေါင်းတခါခါနဲ့ မော့

အာရုံရှင်းစို့မလွယ်။

တခြားတစ်ခုခုဆို အာရုံလွှဲပစ်ဖို့ လိုအပ်သည်။ အာရုံလွှဲလိုက်
စိတ်ထဲမှာ နစ်နေတဲ့ ထိုအကြောင်းအရာက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရေစီး
သွားတဲ့ မှိုက်စလေးလို အဝေးဆုံးဆီ မျောသွားမှာ သေချာသည်။

အာရုံထဲ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အမှိုက်စလေး မျောလွင့်သွားမှ။
အာရုံသစ် အမြင်သစ်ဝင်လာမည်။ အာရုံစိုက်လိုတဲ့အကြောင်းအရာ
အနီးတန်းမတ်မတ် စိတ်ရောက်မယ်လေ။

“ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်”

ရားရား ထိုစာအုပ်ကို အံ့ဆွဲထဲထည့်သိမ်းကာ အန်ကယ်ရှေ့က
အပြင်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဦးသက်ခိုင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့
ငယ်တဲ့အရွယ်ဆိုတော့လည်း ငယ်တဲ့အရွယ်အလိုက် စိတ်ရှုပ်
တွေ ရှိနေနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

သူတို့လူကြီးတွေအနေနဲ့ တတ်နိုင်သလောက် လိုက်လျောပေး
ကိုယ်လိုရာပုံမျိုးဖြစ်လာအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်လမ်းကြောင်း
အပေးရမယ်။

ဒါမှလည်း လူငယ်တွေမှာရှိတဲ့ အရည်အသွေးတောက်ပြောင်
အမယ်။ သူ ထိုသို့ယူဆသည်မဟုတ်လား။

အခန်း (၁၀)

“အဲ”

ခြေစည်းရိုးအပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်းပေါ် ပန်းအိုးလေး ခွဲပစ်ထားတာမြင်လျှင် တစ်ပင် အသက်မဲ့သလို ဖြစ်၏။

ဒါပြင် ရင်ဘတ်လေးကို လက်နဲ့ဖိကာ စိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တို့ဝဲလျက်။

“ဘာလဲ တစ်ပင်”

ဇင်ဇင်နဲ့ သီမာနွယ် အပြေးရှိန်လေး တန့်၏။ တစ်ပင်နား ပြန်လာရင်း မေးခါမှ တစ်ပင် အသိဝင်လာသည်က။ ဝမ်းနည်းစွာ။

“ဒီ ဒီမှာလေ”

တစ်ပင် လက်ညှိုးထိုးပြတာက ပန်းအိုးလေး။ အပွင့်တွေ

အပင်ပြုံး

အပင်လေး နွမ်းလျက်။ ပန်းအိုးပစ်ကွဲတဲ့အရှိန်နဲ့ မြေစာလေး အပွင့်နေသလို၊ အပင်ကလည်း အမြစ်တွေ ဖွာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း ပြေးနေသည်။

ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် ရုတ်တရက် နားမလည်တာမို့။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်မှလဲ၊ ပုစ္ဆာလက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ စံပယ်ပင် နဲ့လေးပေါ့”

တစ်ပင်စကားအဆုံးမှာ ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လျက်။ တစ်ပင်နဲ့ပုစ္ဆာ။ ပြီးတော့ ရားရားတို့ရဲ့ မျက်စိတို့ နားလည်စ ဖြစ်လာသည်။

တစ်ပင်နဲ့ပုစ္ဆာအခြေအနေက အပေါင်းလက္ခဏာသဘော အပင်နေသည်။ ရားရားနဲ့က ဆန့်ကျင်ဘက်အနေအထား။

“ဒါ ယုတ်မာတာလေ”

တစ်ပင် စွပ်စွဲသလို ပြော၏။

“ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါဟာ”

ဇင်ဇင်ပြောတော့ တစ်ပင် ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ပန်းအိုးကွဲနား ပြေးသွား ပန်းပင်အနွမ်းလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း -

“ဘာလို့မဟုတ်မှလဲ၊ ဒီပန်းပင်လေးကို တစ်ပင်ကိုယ်တိုင် ခြင်းစပ်နားက ဒုတ်ခုံပေါ် နေရာချထားတာ ပုစ္ဆာပေးကတည်းက

လေ၊ ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခြံပြင်ပစ်ထုတ်ပြီး မျက်ဆီးလိုက်တာ၊ ဒီ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရိုးရိုးသာသား မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်ပြီး ယုတ် မာလိုက်တာ၊ ဒီလိုယုတ်မာတဲ့အကျင့်က သူ့မှာပဲ ရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရှားရှားပေါ့၊ တောက်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသငွေ့လေး ပျံ့တက်လာတော့ တစ်ပင် မျက်နှာလေးက ဖန်ပန်းအိုးလို တင်းပြောင်သွား၏။

“တစ်ပင်ကလည်း အစစအရာရာ ရှားရှားပဲလို့ မစွပ်စွဲပါနဲ့ ဟယ်”

ရှားရှားဘက်က ဇင်ဇင် ကာကွယ်ချင်စိတ်နဲ့ ပြောသည်။ ဟုတ် တော့လည်း ဟုတ်တယ်လေ၊ ထစ်ခနဲဖြစ်ရင် ရှားရှားခေါင်းပေါ် ပုံချ တာကို ဇင်ဇင် လက်မခံချင်။

ဇင်ဇင်ပြောတော့ တစ်ပင် ဆတ်ခနဲထကား။ စံပယ်ပင်အနွမ်း လေးကို ကိုင်ထားဆဲနဲ့၊ လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်ပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်သည်။

“စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူး အတပ်ပြောတာ၊ ဒါမျိုး ဘယ်သူမှ လုပ် မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ တစ်ယောက်တည်း လုပ်တတ်တယ်ဟဲ့၊ သူများက ခင်မင်ရင်းနှီးလို့ လက်ဆောင်ပေးထားတာကို သူ ဘာမနာလိုစရာရှိလဲ။ သုပ်လိုက်တာက အငြိုးနဲ့ ဟက်ဟက်စက်စက် လုပ်တာ၊ တွေ့မယ် နေဦး”

“ဟဲ့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ တစ်ပင်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှိခိုးဖို့ ထင်နေလား”

“အဲ”

သီမာနွယ်မျက်နှာလေး ပျက်ချေသည်။

“မအဲနဲ့၊ တစ်ပင်နဲ့ တွေ့မယ်၊ ရှားရှားရယ်၊ ဟွန်း”

တစ်ပင်ပြောပြီး ခြံထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သုံးယောက်သား

မျက်စောစော ထပြီး ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ် ပြေးနေကြ။

ဒီမနက်တော့ ပြေးမယ့်အစီအစဉ် ပျက်ပြီးထင်။

ခြံပြင်ရောက်ပြီး စပြေးရုံရှိသေးတယ်။ တစ်ပင် မြင်သွားတာနဲ့

အစီအစဉ်ပြောင်းလေပြီ။

စံပယ်ပင်အနွမ်းလေးကိုကိုင်ပြီး ခြံထဲပြန်ဝင်သွားတော့ ဇင်ဇင်နဲ့

သီမာနွယ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်က ရင်လေးစွား။

တစ်ပင် ခြံထဲပြန်လှည့်ဝင်သွားတော့လည်း သူမတို့လည်း မနေ

သာတော့ပါ။ ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ်ပြေးမယ့်အစီအစဉ်က ပြောင်းသွား

တာ တစ်ပင်နောက်ကနေ ခြံထဲလိုက်ဝင်ရလေသည်။

ရှေ့ကဆက် ဘာတွေဖြစ်မလဲ။ ကြိုတွေးဖို့ အချိန်မရှိတော့ပါ။

ခြံထဲတွေ့ရတာက။

အခန်း (၁၁)

“ဖျတ် ဖျတ် ဖျတ်”

“အား”

တဖျတ်ဖျတ်အသံနဲ့အတူ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပူဆတ်ကာ နာကျင်လာတာရဲ့နောက်မှာ ရားရား လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်နဲ့ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကုန်းရုန်းထလေသည်။

ဒါတောင် ရိုက်ချက်က တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ မျက်နှာနဲ့ခေါင်းပေါ်ကျ နေဆဲ။

“လူယုတ်မား၊ ငါ လက်ဆောင်ရထားတဲ့ စံပယ်ပင်ကို ဖျက်

ဆီးဦးဟယ်၊ ဖျတ် ဖျတ် ဖျတ်”

“အား တစ်ပင်”

အောက်ခြံ

ပြောလည်း ပြောရင်း အဆက်မပြတ် ရိုက်နေတဲ့ တစ်ပင်တိုင်။
အောက်ခြံရင်း ခုတင်ပေါ်က ကမန်းကတန်း ဆင်းကာ ရိုက်ချက်တွေ
အောက်ခြံကွယ်နေရသည်။

“တစ်ပင် ဟုတ်လား၊ နင့်စိတ် အဲလောက်ပုပ်ဆတ်နေတာ
ပြတယ်၊ ဒီမှာရားရား နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်၊ ရွံတယ်၊ ခုတော့
အဲဒါ အသည်းထဲက နာတယ်သိလား၊ ငါ လက်ဆောင်ရထားတဲ့
အောက်ခြံလေးကို နှင် လုပ်ချက်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။
အဲဒီနဲ့ တိုင်မယ်၊ နင့်ကို ခြံထဲအဝင်မခံနဲ့လို့ ဟွန်း”

စံပယ်ရွက်အခွမ်းလေးတွေ ကြွေတဲ့အထိ စိတ်တိုင်းကျ ရိုက်
အောက်ခြံပြီး အိပ်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားတာ၊ စိတ်ပြေစိတ်လျော့လို့
အောက်ခြံထဲ ပိုပြီးပေါက်ကွဲနေလို့ဖြစ်မှန်း ရားရား သဘောပေါက်၏။

ကျိန်းစပ်နီမြန်းနေတဲ့မျက်နှာကို ရားရားပွတ်ရင်း ခေါ်သည်။
“တစ်ပင်”

လှည့်မကြည့်ပါ။ ရိုက်ချက်တွေကြောင့် ကိုင်းလက်တွေ ကျ
အောက်ခြံမှာ စံပယ်ပင်ကို လွတ်ချပြီး ဒေရောသောပါးပြေးထွက်သွားတဲ့
အောက်ခြံခေါ်သက လေပင့်ခံရတဲ့မီးနယ်။

ဟုန်းဟုန်းလောင်လေပြီ။ ဒီကိစ္စ မှားသလား၊ မှန်သလား။
အောက်ခြံစိတ်ပိုင်းခြားဖို့ထက် ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်မိသွားတာ နောင်တ
အောက်ခြံ မရပါ။

ဟုတ်တယ်။

အဲဒီစပယ်ပင်ကို ရှားရှား မုန်းသည်။ ပုစ္ဆာဆိုတဲ့ကောင်
အခြင်တတ်သည်။ တစ်ပင့်ကို ရင်ဖွင့်နေတဲ့ ပုစ္ဆာစကားသံတွေက သူ
နားကို ခါးစေသည်။

မခါးဘဲနေမတဲ့လား။ လက်ဆောင်ပေးသူကပေး။ ယူသူက
လည်း မက်မက်မောမော ယူသည်။ ဒါတင်မက နှစ်ယောက်သား
စံပယ်ပင်နားမှာထိုင်ပြီး ပြောနေတဲ့စကားတွေ။ ရှားရှားနားထဲ ခါး
သက်သက် စီးဝင်လာတာလေ။

“တစ်ပင်”

“အင်း၊ ပြောလေ ပုစ္ဆာ”

“တစ်ပင်က ကိုယ့်ရင်ထဲက တစ်ပင်တည်းသောနုလုံးသား
ပန်းပင်လေးပါလို့ပြောရင် ယုံမလား”

“အမယ်”

တစ်ပင်က မျက်စောင်းလှလှထိုး၏။ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးတ
လည်း ချိုမြမြနင်း။

ပုစ္ဆာမျက်နှာကလည်း အိနေလိုက်တာ မြင်ရတဲ့ မျက်ခုံးထဲ
မှာ ဘယ်လိုမှ မသာယာ။

ရှားရှား နှုတ်ခမ်းကိုကိမ်သလို လက်သီးလည်း ကျစ်ကျစ်ဆုပ်
ထားမိသည်။

ပုစ္ဆာက ရွန်းရွန်းစိုစို စိုက်ကြည့်နေရင်း -

“တကယ်ပြောတာ တစ်ပင်၊ တစ်ပင့်ကို ကိုယ် ချစ်နေပြီ”

“ဘုရားရေ”

တစ်ပင်တိုင်မလေး မျက်လုံးလေး ပြူးကျယ်သွားသလို မြူး
ပြူးသွားသည်။

မယုံချင်ချင် ယုံချင်ချင်ဖြစ်ကာ မျှော်လင့်တကြီးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်
အဲဒီ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ရင်ဖွင့်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားတာ
အမှန်
ပင်။

“တစ်ပင် အံ့သြသွားလား”

“အို”

တစ်ပင် ခုမှပဲ ရှက်သွေးတွေဖြာကာ ရင်ခုန်စိတ်က ရင်မဆိုင်
ချွေး လှစ်ခနဲ ထ၊ပြေးသွားတာက ချက်ချင်း။

ပုစ္ဆာက ကြည်နူးမြူးရွှင်ရွှင်ကြည့်နေလိုက်တာ မိနစ်ပေါင်း
များစွာ။ တစ်ပင် တိုက်ထဲဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတာတောင် ငေး
ကြည့်နေဆဲ။

ပြီးတော့ တစ်ပင့်အတွက် လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ပန်းပင်
အလေးကို ငဲ့ကြည့်သည်။

ပန်းပွင့်တွေထဲက အလှဆုံး စံပယ်ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ငဲ့သွား
ဆိုက်တဲ့ ပုစ္ဆာအမူအရာက သူ့အသည်းနှလုံး ပျားတုပ်ခံရသလိုနယ်။

ချက်ချင်းပဲ ပုစ္ဆာကိုရော၊ အဲဒီပန်းပင်ကိုရော ဆွဲလွဲထိုးခဲ့ရင်
ဖို့ စိတ်က တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ခြေလှမ်းရှေ့တိုးလျှင် -

“ညီ”

ကိုထွေး ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မြင်သွားကာ အဖြစ်အပျက်
ရိပ်မိသွားသည် မသိပါ။

ရားရားလက်ကို အတင်းဆွဲသည်။

“ညီ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် တောင်း
ပါတယ် ညီရယ်၊ ညီ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်တာနဲ့ ပြဿနာက အကြီးကြီး
တက်တော့မှာ၊ ကိုယ်တို့မိသားစုအရေးဟာ ညီလက်ထဲမှာပါကွာ၊ ညီ
လုပ်လို့ တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ် အန်ကယ်သက်တို့စိတ်ထဲ ထိခိုက်
သွားရင်”

“တော်တော့ ကိုထွေး၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့ လွှတ်
စမ်းပါ၊ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်ပါရစေ၊ ဖြစ်ချင်ရာ
ဖြစ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ညီ ကိုယ့်ကိုပဲ ထိုးလိုက်ပါတော့၊ ကိုယ်တို့
အကြီးကောင်တွေ အသုံးမကျခဲ့သမျှအတွက်ပါကွာ၊ ကိုယ့်ကိုပဲ ထိုး
တော့ကွာ၊ ထိုးစမ်းပါ”

သူ့လက်သီးဆုပ်ကို အတင်းဆွဲပြီး ကိုထွေး မျက်နှာကြီး ရှေ့
ထိုးပေးသည်။ ထိုးချပါတဲ့။

ကိုယ့်အစ်ကိုကို ကိုယ်ထိုးစရာလား။ ဟိုငနဲကို ထိုးချင်တာ၊
အကြောင်းကြောင်းကိုတွေ့ပြီး ကိုထွေး စိုးရိမ်နေတာက မိသား
စုအရေး၊ မိသားစုအရေးကြောင့် သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှ ဘာမှလုပ်ခွင့်မသား။
စိုးရိမ်နေရာတဲ့ ကိုထွေးမျက်နှာကို မကြည့်ရက်သလို ကိုယ်
ထိုးလည်း ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ မျက်ရည်တွေ တဝေါဝေါကျ၏။

“လာ ညီ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

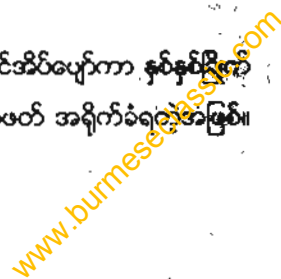
နောက်ဆုံးတော့ ကိုထွေး ဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါလာခဲ့တဲ့အဖြစ်။
အိုတာတည်းက ရားရားနှလုံးသားက အနည်းတွေ ထနေသည်။ တစ်ခုခု
လုပ်ချင်စိတ် ရုန်းရုန်းကြွကွာ။

မလုပ်ရမချင်း မစားနိုင် မအိပ်နိုင်နဲ့ အလုပ်လည်း ကောင်း
စွာ မလုပ်နိုင်တဲ့အဖြစ်။

အန်ကယ်သက် ဖတ်ခိုင်းထားတဲ့ စာအုပ်လေးပင် မဖတ်နိုင်။
အိုကို အန်ကယ်သက် ဘယ်လိုနားလည်သည်မသိပါ။

ခေါင်းထဲကကိစ္စတွေ ဖယ်ထုတ်လိုက်တဲ့ ဖယ်ထုတ်ပြီးမှ စာအုပ်
ဖတ်တဲ့လေး ဒါကြောင့် ရားရား ဘာမှမမှုတော့ပါ။ ရားရားစိတ်ထဲရှိတဲ့
အတိုင်း လုပ်လိုက်မိသည်က ထိုပန်းအိုးကို ပင့်မပြီး ခြံပြင်ထုတ်ကာ
ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

ထိုသို့လုပ်လိုက်မှ သူ့စိတ်က စားဝင်အိပ်ပျော်ကာ နှစ်နှစ်ကြိုက်
ဦးက အိပ်မောကျနေတုန်း မျက်နှာ တဖတ်ဖတ် အရိုက်ခံရတဲ့အဖြစ်။

ရိုက်ပါ တစ်ပင်ရယ်၊ နှင် စိတ်ကျေနပ်တဲ့အထိ ရိုက်လိုက်
စမ်းပါကွာ။

အန်း (၁၂)

“ဘယ်လို ကိုခန့်”

“ကိုသက်က ကိုခန့်နဲ့မြတ်ကို စကားပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“ဟင်”

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေးများမှာမှာ သွေးမရှိသလို ဖျော့တော့သွား
တစ်ခါဖူးမှ စကားပြောကြမယ်ဆိုတဲ့ သီးသန့်တွေ့ဆုံမှုမျိုး မရှိ

သူ့ဆီ ကိုယ်သွား၊ ကိုယ့်ဆီ သူလာနဲ့ ကိစ္စတွေပြီးခဲ့တာချည်း။

ခုမှ သီးသန့်စကားပြောမယ်ဆိုတော့ ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး သွေး

ဆိုင်လာသည်။ ကြွေးကိစ္စတွေ ဘယ်လိုပြောမလဲဆိုတာ စိတ်ရောက်

ရင်ဘတ်ထဲ မီးပုံကြီး ထည့်ထားသလိုပူ၏။

သူမအမျိုးသားလည်း သူမ နည်းတူ။ မျက်နှာလေး အရောင် မိုနိုလို့။

“ဟုတ်တယ် မြတ်ရဲ့ လာပါကွာ”

ဦးခန့်မောင်က ဇနီးသည်ကို နှစ်သိမ့်ပေးစွာ ပခုံးလေး ဖမ်းရင်း ခေါ်သွားပေမယ့် အားမပါလှပါ။

“မြတ်တော့ ပူပန်နေရတယ် ကိုခန့်ရယ်၊ ကိုသက်တို့အဖေ တင်နေတဲ့ အကြွေးကိစ္စ တွေးမိတိုင်း ဝေဒနာက တိုးတိုးလာတယ်”

“နောက်ဆုံးအနေအထားဆိုလည်း ဒီတိုက်နဲ့ဒီခြံ ထိုးပေးလို့ ရုံပေါ့ မြတ်ရယ်၊ ကိုယ်တို့မှ မတတ်နိုင်တော့တာ”

“အဟင့်”

ကိုခန့် ဒီလိုပြောလာတော့ ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး စိတ်ထိခိုက်မှု မျက်ရည်ဝဲကျ၏။ ဦးခန့်မောင်က ဇနီးသည် လက်ဖဝါးကို တယုထား ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးသလို ဆိုသည်။

“မြတ်ရယ် ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ သားသမီး မွေးထားရင် ဒီသား သမီးရဲ့ ကောင်းမွေ့ ဆိုးမွေ့အားလုံးကို မိဘက ရင်စည်းခံကြရတာ သဘာဝပါ။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ကိုခန့်ရယ်၊ ဒီတိုက်နဲ့ခြံသာ ပေးလိုက်မှတော့ မြတ်တို့ဘဝ ခွေးဖြစ်ပြီပေါ့လို့”

“အိုး၊ ဒါတွေ တွေးမနေနဲ့၊ ကိုယ် ငွေရှာနိုင်ပါသေးတာ”

လောလောဆယ် ငှားပြုနေတာပေါ့ မိန်းမရာ၊ ဖြစ်လာသမျှအားလုံးကို အကောင်းချည်းပဲလို့ မှတ်ယူကြရအောင်ကွာ၊ နော်၊ မိန်းမ”

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး မျက်ရည်စတွေ တို့သုတ်ရင်း ခေါင်းလေး ခြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ခင်ပွန်းသည်ပြောတဲ့အတိုင်း ချစ်ကြရုံပေါ့။

“သူများဆီက ယူတုန်းက ပြုံးနိုင်သလို ပြန်ပေးတော့လည်း ခြေတံ့ပဲ ပြန်ပေးကြတာပေါ့ မိန်းမရာ၊ ဒါ ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်ပါဘူး ဟဲ့”

“မြတ်ကလည်း ဝမ်းနည်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုခန့်ရယ်၊ ခြေတံ့ပြင်ဆင်မထားတော့ လောလောဆယ် အခြေမဲ့ အနေမဲ့ဖြစ်သွားတာ တွေးမိလို့ပါ”

“ကဲပါကွာ ဘာမှတွေးမနေပါနဲ့၊ သားတွေ လိမ္မာလာတဲ့တစ်နေ့ နောက်တို့ တင့်တောင့်တင့်တယ် ပြန်နေနိုင်မှာပါ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေးရဲ့ဝမ်းနည်းမျက်ဝန်းမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင် ခြည်လေး လှဲလို့သွားသည်။

သားတွေ လိမ္မာလာတဲ့တစ်နေ့။

ဟုတ်တာပေါ့ သားတွေ လိမ္မာလာမယ့်နေ့ရောက်လာဦးမှာ လေး ဇနီးသည် မျက်ဝန်းမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေး လင်းလာ မှ

ဦးခန့်မောင်လည်း စိတ်သက်သာရာရသည်။

ထင်ကိုယ်မယား။ တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက် ပြောသိ
ဝေးနိုင်မှ တော်ကာကျမည်။

နောက်ဆို ရူးသွားနိုင်သည်လေ။

“သားတွေ လိမ္မာလာတဲ့တစ်နေ့ ကိုယ်တို့အခြေကောင်း၊ အခြေ
ကောင်း ဖြစ်လာမှာပါကွယ်၊ လောလောဆယ် အကြီးသုံးယောက်ထဲ
အားမကိုးရသေးပေမယ့် ရှားရှားလေး လိမ္မာနေတာက ကိုယ်တို့အတွက်
ခွန်အားပဲ မိန်းမရယ်”

“သားငယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုသက်က သားကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
ပိုပြီး သဘောကျနေမှန်း ကိုယ် ခန့်မှန်းမိတယ်၊ သားငယ် လိမ္မာလေ
ကိုယ်တို့ အားရှိလေပဲ၊ သားငယ်တစ်ဖက်၊ ကိုယ်တစ်ဖက် ဝင်ငွေရှိနေ
ရင် ကိုယ်တို့မိသားစု နေရေးစားရေး ချောင်လည်မှာပါကွာ၊ ခုလို တိုက်
နဲ့ တာနဲ့ မနေရပေမယ့် အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးမှာ နေရလည်း စိတ်ချမ်း
သာမှာပါ”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုခန့်၊ ဟုတ်တယ်”

“ကဲလာ သွားစို့၊ တော်ကြာ နောက်ကျနေရင် ကိုသက်ထို့
တစ်မျိုးမြင်နေလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တို့က ပေးဆပ်ရမယ့်သူ မဟုတ်လား”
ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး ခေါင်းညှိတ်ကာ ခင်ပွန်းသည်လက်မောင်း

ထို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်သလို၊ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း အားအင်
ဖြည့် ပြုံး၍ သူမပုခုံးလေးကို ဖက်၏။

ဦးတည်သွားသည်က ရင်ဆိုင်ကြည့်။

ဟုတ်တယ်လေ၊ သားသမီးကြောင့် မိဘဆိုတာ ခံသင့်ရင်ခံ။

ဆင့်ရင်ခံပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။

ဘာကိုတွေ့ပြီး အားငယ်စရာလိုလဲ။ ရှောင်ဖယ်နေလို့ကော

ဘာထူးမှာလဲ။

ရင်ဆိုင်ခြင်းသည်သာ ရိုးသားစင်ကြယ်မှုပါလေ။

အခန်း (၁၃)

ရာသီဥတု အံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့်။

တိမ်ညို၊ တိမ်ရင့်တွေ ပြေးလွှာနေသည်က တစ်ယောက်တစ်ယောက် အငြိုးနဲ့ပြေးလိုက်နေသည့်နယ်။

ထက်ကောင်းကင်နဲ့ အံ့ဆိုင်းနေတဲ့ ရာသီဥတုက ဇင်ဇင် သီမာနွယ်စိတ်ကို စိုးရိမ်နေအောင် ပံ့ပိုးနေသည်နှင့်တူစွာ။

ဟုတ်တယ်လေ။

တစ်ပင်က တစ်ပင်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့အတိုင်း ပြုဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတာ၊ သီမာနွယ်တို့ ကြိုသိနေတော့ မစိုးရိမ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

“တစ်ပင်ရယ် တစ်ပင် တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုတာ သေချာပြီ လား။ စဉ်းစားပါဦးနော်”

“ဟွန်း၊ စဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒင်းကို တစ်ပင် တစ်ချိန်လောက်တာ”

“ရားရားက တစ်ပင်ချိန်းမှတော့၊ အားရဝမ်းသာ ရောက်လာ တာ”

“လာပစေလေ၊ သူ့လာဖို့က အဓိကပဲ ဇင်ဇင်”

“တစ်ပင်ရယ် တစ်ပင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ တစ်ပင်လုပ်တာ မှန် နဲ့ ရားရားအတွက် ထိခိုက်စရာတွေဖြစ်လာရင် မကောင်းဘူးလေ”

“အဟင့် ထိခိုက်စရာတွေဖြစ်လာရင် ဟုတ်လား”

ခနဲသဲ့သဲ့ တစ်ပင် မေးချသည်။ ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် မလုံမလဲ တစ်ပင်က မလုံမလဲဖြစ်နေတဲ့ ထိုနှစ်ယောက်မျက်လုံးကို

ကြည့်၍ -

“အဲလိုထိခိုက်အောင် ဘယ်သူ့စလုပ်တာလဲ”

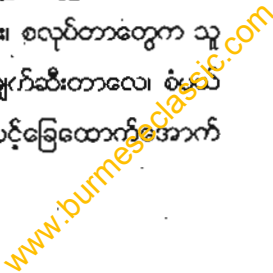
တစ်ပင်မေးလိုက်တော့ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာပျက်လို့သွား တဲ့ ဘယ်သူ့လို့မဖြေပေမယ့် ရားရားဆိုတာ သူမတို့ သိနေတယ်

သူတို့လား။

သူမတို့မဖြေတော့ တစ်ပင်ပဲ ဆက်ပြောသည်။

“တစ်ကြိမ်မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်မဟုတ်ဘူး၊ စလုပ်တာတွေက သူ တို့ပဲ သူက ငါမြတ်နိုးတဲ့အရာတွေကိုချည်း ဖျက်ဆီးတာလေ၊ စံ့သံ

တွေကို တစ်ပင်မသိအောင် ခိုးခူးပြီး တစ်ပင်ခြေထောက်အောက်

ရောက်အောင်လုပ်တယ်။ ခုလည်း ဒင်းက မနာလိုဖြစ်ပြီး ပုဏ္ဏားထောင်
တဲ့ ပန်းအိုးလေးကို ဖျက်ဆီးတယ်။ ဒီလိုဖျက်ဆီးတာ ဘာသဘော
တစ်ပင်စိတ်ကို စော်ကားတာနဲ့အတူတူ မဟုတ်လား။ သူ စော်ကား
မော်ကား လုပ်မှတော့ တစ်ပင်က ဘာမှ ငြိမ်ခံနေရမှာလဲ။ ဆော့
ဟာ”

တစ်ပင် ငြိုးထားတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ တရစပ်ပြောချမ်း
တော့ ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ်ရှေ့က ထထွက်သွားတာ ရေတမာပင်အ
အောက်ရောက်သည်အထိ။

ထိုအပင်အောက်မှာ ရှားရှားနဲ့ တွေ့ဖို့ချိန်းထားတာ မဟုတ်
လား။ ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ်က ရင်လေးလို့နေသည်။

ရှားရှားမလှာပါနဲ့လို့လည်း ဆုတောင်း၏။

ဒါပေမဲ့ ဆုတောင်းပြည့်နိုင်မယ်ထင်ပါ။ တစ်ပင်က ထိုနေ့
လေးကို ချိန်းဆိုကတည်းက မျက်နှာလေးက မြူးစွား။ ရင်ခုန်လှုပ်ဆူ
သွားတဲ့စိတ်နဲ့။

“လာခဲ့မယ် ဇင်ဇင်၊ လာမှာပေါ့ဟဲ့၊ အန်ကယ်သက် ခိုင်းထောင်
တဲ့ ကိစ္စလေးလုပ်ပြီးတာနဲ့ ငါ လာခဲ့မယ်၊ စိတ်ချနောက်မကျစေရမှာ”

အားတက်သရောပြောတဲ့ ရှားရှားအသံလေး နားထဲလှည့်
သည်။ ရှားရှားက လုပ်ချင်ရာလုပ်မိတဲ့အတွက် နောင်တမရသလို
တစ်ပင်ကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်နေတာလေ။

စောင့်ကြည့်နေရတဲ့ ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် ရင်အမောကြီးမော့ရဲ့
အဖြစ်။

ဟော ရင်မောလို့ပင် မဆုံးသေး။ ရှားရှား လာနေတာ တွေ့
ရလည်း ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဇင်ဇင်တို့ဘက် ဝှေ့ကြည့်သည်။

ဦးစွာ ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ်ကိုမြင်လျှင် လက်ပြန်ဆက်သည်။
သီမာနွယ်တို့ အားမပါစွာ ပြူးပြုကြသည်။ ထွန်းက ကားပေါ်ကပဲ စောင့်
ကြည့်နေလိုက်သည်။

တစ်ပင်ရှိနေတဲ့ ရေတမာပင်ကြီးအောက် ဦးတည်သွားနေတဲ့
ရှားရှားကို ရင်ထဲမှာ သနားကြ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား။

တစ်ပင်က စောင့်ဆိုင်းနေရတာကို အားမရချင်တော့ပါ။ လက်
အောက်ဝတ်က ရွှေကြိုးတပ်နာရီဝိုင်းလေးကြည့်၏။

ဆယ်နာရီတိတိ။

ဆယ်နာရီတိတိလာခဲ့ဖို့ မှာထားတယ်လေ၊ နာရီကြည့်ပြီး လာ
သမ်းဆီ လည်ပင်လေးလိမ်ကြည့်၏။

အဟင်။

ရှားရှား လာနေတာမြင်ရလျှင် မဲ့မဲ့လေးပြုံး၏။ ပုံသွင်းညှပ်
ထားတဲ့ ဆံပင်ကို ဂျယ်နဲ့ ထောင်ထားသည်။ အဝါနဲ့အနက် နှစ်ရောင်

စစ် ကိုယ်တီစပို့ရှင်ကို ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်နဲ့ တွဲဝတ်ထားတဲ့ ရှားရှားက

လူငယ်ဆန်စွား နားနှစ်ဖက်မှာ ဖန်စိနားကပ်လေး ပန်ထားတဲ့ ရားရား ဒီဇိုင်းက ကြည့်လို့တော့ ကောင်းပါပေသည်။

ပုစ္ဆာလို တန်ဖိုးကြီးအဝတ်အထည်တွေ မဆင်နိုင်ပေ။ တန်ဖိုး နည်းပေမယ့် လိုက်ဖက်အောင် ဝတ်ဆင်တတ်တဲ့ ရားရားက ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် တက်ကြွလန်းဆန်းနေတာတော့ တစ်ပင် မငြင်းလိုပါ။

“တစ်ပင်၊ နင်ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

တစ်ပင် မဲ့ခဲ့လေး စိုက်ကြည့်နေတာကို ရားရား စိတ်မဆိုးပါ။ ပုံမှန်အသံလေးနဲ့ စကားစလေသည်။

“ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်အချိန်ရောက်ရောက် နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ အေး နင် နောက်မကျတဲ့အတွက် ကျေးဇူးလည်း မတင်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ငါ အချိန်မီလာတာ နှင့် ပြောစရာရှိတယ်ဆို ပြောလေ”

“ပြောမယ်၊ ပြောချင်လွန်းလို့ အဟင့်”

တစ်ပင်စကားမဆုံးခင် ရားရားမျက်လုံးက တစ်ပင်ကို စိုက် ကြည့်၏။

ထိုအကြည့်က ပုစ္ဆာ စိုက်ကြည့်တာနဲ့မတူ။

ရီဝေရွန်းလဲ့မှုနဲ့ တောက်ပတဲ့ရောင်စဉ်တွေ ဖြာလဲ့လျက်၊ တစ်ခုခုမှတ်သိပ်တောင့်တမှုတွေ ပျော်ဝင်နေတဲ့ သူ့အကြည့်က တစ်ပင် ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲအောင် စူးရဲလှသည်။

ကျွတ်။ တစ်ပင် မျက်နှာလေး ပင့်ခါလျက်။ မာနမောင်းလေး ခံသည်။

“ပြောလေ တစ်ပင်”

“ပြောမယ်”

တစ်ပင် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပြောရင်း သူ့အကြည့်ကို မာနနဲ့ ပြန်ကာ ရေတမာပင်နားထံ လျှောက်သွားသည်။

ရားရားနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းဖြစ်သွားမှ လှည့်ကြည့်ပြီး တဆုံးတည်း ကြည့်သည်။

“နင်ဖျက်ဆီးခဲ့သမျှအတွက် နင် ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်”

“နင့်အတွက် စံပယ်ပင်အသစ်ကလေး ဝယ်ထားပါတယ်၊ နင်

အတုအမှတ်အတိုင်း ငါ တင်ထားပြီးပြီ၊ မယုံရင် နှင့် သွားကြည့်လို့ မယ် တစ်ပင်”

“အဟွန်း၊ ငါလိုချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး ယန္တရား”

ရားရားကို အဝေးကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း တစ်ပင် ပြော၏။

ရားရားမျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်လျက်၊ ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့တိုးလာပြီး -

“ဘာ ဘာလိုချင်တာလဲ”

“ပုစ္ဆာဆီသွားပြီး ငါ့ကိုယ်စား အဖြေသွားပေးဖို့”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင် ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့ စံပယ်ပင်က ပုစ္ဆာ ငါ့ကို

ရင်ဖွင့်ပြီး လက်ဆောင်ပေးထားတာ၊ ပုစ္ဆာကိုလည်း ငါ အဖြေပြန်ပေးမယ်၊ အဲဒီအဖြေက ထုံးစံအတိုင်း ငါကိုယ်တိုင် ပေးသင့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နင် မနာလိုစိတ်နဲ့ ဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် နင့်ဘက်က ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါ့ကိုယ်စား အဖြေသွားပေးစမ်းပါ။ ပုစ္ဆာကို တစ်ပင်တိုင် ချစ်တယ်လို့”

“...”

ရားရား ပါးစပ်လေး ဟောင်းလောင်းပွင့်၏။ အကြည့်လျှင် ရှူးရဲသွားကာ။ တစ်ပင်လို့ ရင်ထဲက ခေါ်လိုက်ပေမယ့် အသံထွက်ပုံက တစ်ပင်က မခိုးမခန့်လေး ပြုံး၍ -

“ငါပေးခိုင်းတဲ့အဖြေကို နင် ခုချက်ချင်း သွားပေး၊ ငါ ခြေမယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ၊ ရှင်းတယ်နော်”

လက်ညှိုးလေးထောင်ပြီး အဆုံးသတ်ပြောကာ ရားရားရွှေရင်ကော့ထွက်သွားလျှင် -

“တစ်ပင်”

ရားရား တုန်တုန်ယင်ယင်ခေါ်သလို လျှင်မြန်တဲ့လက်ကလည် တစ်ပင်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲကိုင်လေသည်။

တစ်ပင် ထောင်းခနဲဒေါသထွက်ကာ လည်ပြန်ခဲ့အကြည့်မှာ တစ်ပင်ရဲ့ ကျန်လက်တစ်ဖက် မြှောက်တက်သွား၏။

“ဖြန်း”

ရားရားမျက်နှာ တစ်ဖက်သို့ လည်ဆင်းသွားသည်။ နာကျင်တာတွေရဲ့နောက်မှာ ပူရှုတဲ့သွေးတို့ နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းမှ စီးကျသည်။

ထိုအခါ ဆွဲကိုင်ထားတဲ့လက်က အလိုလိုလွတ်သွားကာ မျက်နှာမှာ တိမ်ညိုတွေ အုပ်ဆိုင်းသွားသလို ပြာညို၍ သွားလေသည်။

“နင် မှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ ရားရားရယ်၊ နင် မနာလိုဖြစ်ခဲ့တာအတွက် ငါ အမြတ်တနိုးထားသမျှကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့အတွက် နင်သင့်သလောက် တန်ပြန်ခံစားစေရမယ်၊ အဲဒါ ငါ့ရင်ထဲက နင့်အပေါ်မှာ အမှန်းတရားပဲ”

“တစ်ပင်”

ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် အထိတ်တလန့်ပြေးလာရင်း တစ်ပင်ကို ကြည့်ကြသည်။

အခြေအနေက ထင်တာထက် ပိုဆိုးနေမှန်း နောက်ကျမှ သိခွင့်ရတာ ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် တားချိန် ဆီးချိန်မရတော့ပါ။ တစ်ပင်ကိုသာ တစ်တစ်ယောက်တစ်ဖက်ဆွဲပြီး ရားရားနဲ့ဝေးအောင် ဆွဲခဲ့မိသည်။

“တစ်ပင်ရယ် ဘာလို့ လက်ပါပါ တုံ့ပြန်ရတာလဲကွယ်”

ဇင်ဇင် ထိခိုက်စွာဆိုသည်။ သူငယ်ချင်းတွေလက်ကို တစ်ပင်ကလေးရင်း မှန်တိုင်းထန်နေမှန်း သိသာနေတဲ့ အမူအရာနဲ့ လှည့်ပြောနေသည်။

“ဒီမှာ ရားရား ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပုစ္ဆာကို အဖြေသွားပေးမိပါ။ ငါ့ကိုယ်စား နင် အဖြေမပေးရင် နင်တို့တစ်မိသားစုလုံး နေစရာ မဲ့ပြီး မှတ်”

“တစ်ပင်ရယ် မပြောပါနဲ့”

ဇင်ဇင်တို့ တစ်ပင်မီးစပ်ကို အတင်းပိတ်ကာ တစ်ပင်က ကားပေါ်ဆွဲတင်ကြသည်က အကြောင့်မဲ့မဟုတ်ပါ။

တစ်ပင်စကားအဆုံးမှာ ရားရားမျက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်တို့ စီးလာတာ မြင်သောကြောင့်။

တစ်ပင် မမူပါ။ ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောချဖို့ ရင်နဲ့အပြည့် ရှိနေတယ်လေး ဇင်ဇင်နဲ့ သီမာနွယ် ကြားဝင်လာတာတွေရဲ့နောက်မှာ ပြောခွင့်မသာဘဲ ကားပေါ်ပါလာခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။

“ရားရား”

ထွန်းက အနားရောက်လာပြီးခေါ်ခါမှ ရားရား အသိဝင်လာသည်။ စိုစွတ်နေတဲ့ မျက်ရည်နဲ့ သွေးစီးကြောင်းတွေရောက်ကာ ခံစားတာတွေက နာကျင်မှုနဲ့ ထိခိုက်ကြောင့်ခြင်း၊ အရှက်သည်းခြင်းနဲ့ မဲပြင်းခြင်း။

“ရားရားရယ် မင်းအဖြစ်က ထင်တာထက် ပိုဆိုးနေပြီကွ”

ထွန်းက ထိထိခိုက်ခိုက်ခံစားမိဟန်နဲ့ ပြော၏။ ရားရားလက်ဟန်တားကာ မပြောနဲ့ တား၏။ ထွန်းက သက်မချကာ ဟိုအဝေးထိ

ခေးခိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး တိမ်မည်းတွေ လွှမ်းမိုးလျက်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အဆိပ်သင့်သလို ပြာမှောင်ကာ နှလုံး

သားရာသီဥတုလေး လုံးဝမသာယာတော့တဲ့အနေအထား။

ကဏ္ဍ

ရုန်းခေါက်ဆွဲ လုပ်ထားတယ်။ သမီးစားဖို့ အန်တီမြတ် လာခေါ်

ခေါ်မြတ်မြတ်လေး သွက်သွက်ကလေး၊ မှုမ်း တိုက်ဆီ လှမ်း

“လာမခေါ်နဲ့ အန်တီမြတ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်”

“ရားရားမေမေ ဖြစ်နေလို့”

“ဘုရားရေ”

ခေါ်မြတ်မြတ်လေး မအံ့ဩဘဲမနေနိုင်တော့ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီမြတ်က ရားရားမေမေ ဖြစ်နေလို့ တစ်ခါ

အန်တီမြတ်ကို ပြောလိုက်မယ်။ ရားရားကို တစ်ပင် မုန်းတယ်။

အန်တီမြတ်ကိုလည်း တစ်ပင် မခေါ်ချင်ဘူး။ စကားမပြော

ဘူးဘူး။ အန်တီမြတ် လာမခေါ်နဲ့၊ ဘာမှလည်း လာမကျွေးနဲ့၊

လုံးဝမစားဘူး။ ဟွန်း”

တစ်ပင်လေး တရစပ်ပြောချကာ အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွား

ခေါ်မြတ်မြတ်လေး အောက်ထပ်မှာတင် ရပ်နေမိကာ သူ့နားကိုပင်

ထပ်ချင်သလိုနှင့် တစ်ပင်လေး ပြေးတက်လာရာနောက် မျက်လုံး

ထိသွားသည်။

သားငယ်နဲ့သမီးတစ်ပင်က တကျွက်ကျွက်ရန်ဖြစ်တတ်ပေမယ့်

အခန်း (၁၄)

“သမီး တစ်ပင်လေး”

ခေါ်ရင်းလှမ်းလာနေတဲ့ အန်တီမြတ်။ တစ်ပင် မျက်စောင်း ပစ်ထိုးကာ ရားရား ပြန်အစားထားပေးတဲ့ စံပယ်ပင်ရှေ့မှ ခြေဆောင့် ထွက်ခဲ့သည်။

“တစ်ပင်လေး နေဦးလေ”

“မနေဘူး”

တစ်ပင် ဘုဆတ်ဆတ်ပြောပြီး တိုက်ထဲဝင်၏။ ခေါ်မြတ်မြတ် လေး မျက်နှာမပျက်နိုင်ပါ။ သူတို့မိသားစုအရေးမှန်သမျှက သားငယ်နဲ့ တစ်ပင်လေးပေါ်မှာ မူတည်တယ် မဟုတ်လား။

“အန်တီမြတ် သမီးဆီလာနေတာပါ။ သမီးရယ်၊ သမီးလေး”

ဒီလို တစ်ခါမှ မုန်းတီးတာမျိုး မဖြစ်ဘူးပါ။

ခုမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရတယ်လို့။

ဒီလိုဖြစ်တာဟာ သူမတို့မိသားစုအရေးမလှနိုင်မှန်း သိသေး

သည်မို့ ဝမ်းနည်းလာတာက အရင်။

“ဪ မြတ်၊ မြတ် ရောက်နေတာကိုး”

အပြင်က ပြန်လာဟန်တူတဲ့ ဒေါ်လှလှစန်း။ ဧည့်ခန်းထဲ

ဝင်တာနဲ့ သူမကို မြင်သွားဟန်တူသည်။

လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခေါ်ပြောလျှင် ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး ကူ

လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်၊ ဟုတ်တယ် မြတ်ရယ်”

“ကိစ္စရှိလို့လား မြတ်”

ဒေါ်လှလှစန်း ပြုံးပြီးရှင်ရှင်ပြောနေပေမယ့် ဒေါ်မြတ်မြတ်

အပြုံးက မပီပြင်စွာ။

“ဟို ကိစ္စတော့မရှိဘူး လှရဲ့၊ သမီးလေး သမီးပေါ့”

“သမီး သမီးဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ အဟင့် ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်နေ့က

ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ အန်တီမြတ်လက်ရာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ မစား

ကြာပြီတဲ့ အဲဒါနဲ့ မြတ်လည်း သမီးစားဖို့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ လုပ်ဖြစ်

လေ”

“သမီးအတွက်ချည်းလား မြတ်ရယ်၊ လှတို့အတွက်ကော မပါ

“ပါတာပေါ့ လှရဲ့”

“ပါတယ်ဆိုရင် စားမယ်လေ၊ အပြင်ကပြန်လာတာ ဆော့နေ

အတော်ပဲ၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“အဲဒါဆို လှအတွက် မြတ် လာဖို့ပေးမယ်”

“အိုး လာမပို့ပါနဲ့ မြတ်တို့ဆီ လိုက်စားမယ်လေး လာ မြတ်”

ဒေါ်လှလှစန်း လှိုက်လှိုက်လျှော့လျှော့ပြောကာ ဒေါ်မြတ်မြတ်

ထက်ကိုဆွဲ၏။

ဒေါ်မြတ်မြတ်မဲလေး တအားတက်သလို ခံစားရကာ မဖုံးနိုင်

ဝမ်းသာလျှက်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လှရယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“လှတို့အတွက် မလိုပေမယ့် မြတ်တို့မိသားစုအတွက် လိုတယ်

ခုပဲ သမီးကို ကျွေးဖို့လာခေါ်တာ၊ သမီးက သားငယ်နဲ့ စိတ်ဆိုး

တာကန်ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်၊ မြတ်ခေါ်တာနဲ့ တိုက်ပေါ်တက်သွား

ဪ”

“အိုး ဒီသမီးဟာလေ ဆိုးဖို့ နွဲ့ဖို့ပဲသိတယ်၊ နေဦး၊ သမီးကို

ချောခေါ်ခဲ့မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“အောက် ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မြတ် ပြင်ဆင်ထားလိုက်၊ အ
ကိုခေါ်ပြီး လှ လိုက်ခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ်လှလှစန်းပြောတဲ့အတိုင်း ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး ခေါင်ညှစ်
လက်ခံကာ သူမတို့ခြံဘက် ပြန်ကူးရ၏။
ရင်ထဲမှာတော့ သမီးလေး ပါလာပါစေလို့ ဆုတောင်းလို့

အခန်း (၁၅)

“သမီး”

“ဘာလဲ ဒယ်ဒီ”

“ဘယ်လိုထူးတာလဲ သမီး”

ဦးသက်နိုင်ဒေါသက မထွက်ချင်ဘဲ ထွက်လာချေပြီ။ သမီးအပြု
အမူက လူကြီးသူမကို မလေးမစားဖြစ်နေသည်မို့ နားဝင်အောင် ဆုံးမ
ချီးမြှင့်ရုံရှိသေး သမီးပြန်ထူးတာက ပုဆိန်ပေါက်။

ဒီတော့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဒေါသမထွက်ဘဲနေမတုံ့လား။ ဘယ်လို
သူလိုက်တာလဲ သမီးဟု ဒေါသနဲ့ ပြန်မေးလိုက်တော့ သမီးက မျက်နှာ
အေးနဲ့ တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်သည်။

ဒါ မိဘကို ပမာမခန့်လုပ်တာ၊ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သမီးက

ကိုယ့်ကို ပမာမခန့်လုပ်တာလောက် ခံပြင်းစရာကောင်းတာမရှိဘူး။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ကိုသက်သမီးအမူအရာ ဘယ်
လောက်မလေးမစားပြုရာနောက်သလဲ။ မိဘကိုတောင် ဒီလိုပြုရင် မြတ်စွာ
ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့”

ဒေါ်လှလှစန်း ဆိုဖာမှာ ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်ကာ သမီးကို ဖခင်
ဆိုဆုံးမတာကို ထိုင်ကြည့်နေခြင်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝင်မပြောလို့ မဖြစ်တာ
မို့ ဝင်ပြောတော့ သမီးက မျက်စောင်းထိုးပြီး -

“မာမိတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဟိုဘက်ပါနေရတာလဲ”

“ဟဲ့ သမီး”

ဒေါ်လှလှစန်း ဟန့်လိုက်သော်လည်း သမီးက ငြိမ်မသွား။

“ဒယ်ဒီပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ရားရားလုပ်ရင်တွေ ဘယ်လောက်
ယုတ်မာသလဲလို့”

“ဒါတွေ ဒယ်ဒီ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဘယ်လို ဒယ်ဒီ”

တစ်ပင် ဆတ်ဆတ်လေး ပြန်ပြောကာ ဒယ်ဒီကို မနစ်မြို့သလို
စိုက်ကြည့်မိသည်။ ဒယ်ဒီက တစ်ပင်ကို စူးစူးရှရှစိုက်ကြည့်လျက်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြတ်က သမီးမာမိနဲ့ အရွယ်တူ မြတ်က
သမီးကိုချစ်လို့ ခင်လို့ သမီးလေးလို တယုတ်ယခေါ်ကျွေးတာကို သမီး
လိုက်မစားချင်နေလို့ရတယ်။ ရင်ရင့်သီးသီး ပြုမူဆက်ဆံတာတော့ သိပ်

“အထယ် သမီး”

“အိုး ရိုင်းရိုင်း၊ မရိုင်းရိုင်း တစ်ပင်မသိဘူး။ တစ်ပင် မကျေနပ်
အတွက် တစ်ပင် တုံ့ပြန်မှာပဲ။ ‘တုံ့ပြန်တာ မခံနိုင်ရင် တစ်ပင်ကို
အခေါ်နဲ့ ဒါပဲ’

“ဟဲ့ သမီး”

ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပြောချတဲ့ သမီးကို ဒေါ်လှလှစန်း ဟန့်တား
ပြန်သည်။ သမီးက မမူသလို စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောချလိုက်သည်။
“မိဘို အားမနာစွာ။

ဖခင်ကလည်း ခံရခက်တဲ့မျက်နှာ တင်းကာ။

“အေး သမီးက ဒါပဲဆိုရင် ဒယ်ဒီလည်း တစ်ခွန်းတည်း
ပြောလိုက်မယ်။ သမီးရဲ့အပြုအမူအတွက် မြတ်ကို သမီးတောင်းပန်ရ
အဲဒါ ဒယ်ဒီအမိန့်”

“ဟင်”

တစ်ပင် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်သွား၏။ ဒယ်ဒီကို မျက်ဝန်း
ကြီးနဲ့ ပြူးကျယ်ကျယ်ကြည့်လျက်။

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းတွင်းတွင်းရမ်းနေမိသည်။ တစ်ပင် ဘာမှားလို့လဲ။ တစ်ပင်
မိန့်နဲ့ တစ်ပင်လေ။ မာမိက နားမလည်ဘဲ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘဲ
အခေါ်တယ်။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားဖို့တဲ့၊
မစားဘူး။ မစားဘူးလို့ ဇွတ်ငြင်းပြီးနေခဲ့တာလေး၊ မာမိ စိတ်
လျှော့ပြီး ထွက်သွားတယ်လို့ဆင်တာ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ မာမိက အန်တီ
မြတ်ဆီ၊ ထွက်သွားသည်။

မကြာဘူး အန်တီမြတ်နဲ့အတူ ပါလာသည်။ လက်ထဲမှာလည်း
ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို စားချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လာတဲ့ ကြော်မုန့်
လှလေးပင် ကိုင်လာသည်။

“ရော့ သမီးလေးအတွက်”

ပြုံးပြုံးချိုချိုနဲ့ အန်တီမြတ်ပြောပြီး တစ်ပင့်ရှေ့ ချပေးတာ။
အရွဲ့တိုက်သလို တစ်ပင် ‘ခံစားရသည်။

ဒါကြောင့် တစ်ပင့်လက်နဲ့ တွန်းပစ်လိုက်၏။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ
လေး အန်တီမြတ်လက်ထဲက လွတ်ကျပြီး ကွဲကြောသွားသလို ရှမ်းခေါက်
ဆွဲတွေလည်း ဟိုဒီလွင့်လျက်။

ထိုအခါ အန်တီမြတ်မျက်နှာလေး ပြုံးချိုမနေတော့ပါ။ ဆီ
ကျင့်ဘက်ပြောင်းလဲကာ မာမိရှေ့မှာမို့ ရှက်တာလည်း ပါမည်။

မျက်ရည်လေးကျပြီး ထွက်သွားတဲ့အထိ။

မာမိက တစ်ပင့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး -

“တောက် သမီး”

ဟု ရိုက်ချဖို့လက်ရွယ်သည်အထိ။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်

တစ်ပင့်ကို မတိုရက် မထိရက်နဲ့ တယုတ်ယုတ်နဲ့တဲ့ မာမိ၊ ခုတော့ ရိုက်
ချဖို့ လက်ပါရွယ်နေတာမြင်ရတော့ တစ်ပင့် စိတ်ထိခိုက်စွာ ဟီးခနဲ
ချ သည်ကအရင်။

တစ်ပင် ငိုချလိုက်တော့ မာမိလက်ရွယ်ထားတာ နောက်ဆုတ်
သွားပါသည်။ သို့ပေမယ့် -

“သမီး သိပ်ရိုင်းနေတာကို သမီးဒယ်ဒီကို သိအောင်ပြောမှ
ဖြစ်တော့မယ်”

တဲ့၊ ပြောတဲ့အတိုင်းပင် ဒယ်ဒီပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ဆီးတိုင်
ထိုင် ဒယ်ဒီက တစ်ပင့်ကို ဆုံးမရုံမက အမိန့်ပေး၏။

အန်တီမြတ်ကို တောင်းပန်တဲ့ ပြီးတော့ နောက်ဆက်တွဲ ပြော
ဆေးသည်။

“သမီးမတောင်းပန်ဘဲ ပေတေနေမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို စီစဉ်ဖို့
ခန့်မလေးဘူး သမီး၊ အဲဒီတော့မှ ဒယ်ဒီကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ဒါပဲ”

ဒယ်ဒီပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့အခါ တစ်ပင် စိတ်
ဆိုးသလို ဒေါသလည်း ထွက်ပြီး ငိုချပြန်သည်။

“အငိုနဲ့ အနိုင်မယူနဲ့ သမီး”

လို့ မာမိကလည်း ပြန်ပြော၏။

“ဟီး ဟီး ဟီး ငိုမှာပဲ၊ တစ်ပင့်ကို မတရားဆက်ဆံကြတာပဲ၊
ဟီး ဟီး ဟီး”

တစ်ပင်ပြောရင်း ငိုတာကို မာမီ လာမချောပါ။ ဆေးနီဆိုးထား
 တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး ရွှေ့ပြီး ဒယ်ဒီနောက် လိုက်ဝင်သွားတဲ့အဖြစ်။
 တစ်ပင့်မှာသာ တစ်ယောက်တည်း တဟီးဟီးငိုရင်း။
 ရားရား။ နင်ကို တစ်သက်မှန်းတယ် သိလား။
 တစ်ပင့်ရင်ထဲမှာ ဒါပဲ ထပ်တလဲလဲ ရွတ်မိကာ။

အခန်း (၁၆)

“တစ်ပင့်ကို မေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ၊ ဘာမေးမှာလဲ၊ ဒီမှာ ညစ်နေတယ်နော်၊ အကြီးကြီး
 ညစ်နေတာဟ”

တစ်ပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောရင်း ဆိုဖာပေါ်ပစ်ချသလို
 နှုတ်ခမ်း။ စကားဦးမေးတဲ့ ဇင်ဇင်ပင် ဆက်မေးဖို့ အနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်း

သိမာနွယ် ပန်းလေးပင့်ကာ ပြတင်းပေါက်မှာ အသစ်လဲမလို့
 ထားတဲ့ လိုက်ကာစလေးကို ဆိုဖာလွှတ်တစ်လုံးပေါ် ပုံချ၏။ တစ်ဆက်
 ညှိုးလည်း တစ်ပင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြော

“အကြီးကြီးညစ်နေတာ အသာထား။ သိမာတို့ မေးစရာရှိတာ မေးရမယ်လေ။ ဒါမှလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရမှာပေါ့”

“ဘာလဲ၊ ဘာတွေလဲဟာ”

“တစ်ပင် အဖြေပေးခိုင်းတဲ့ကိစ္စ”

“ဘာအဖြေလဲ”

ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ ထိုးဖွရင်း စိတ်ပျက်သလို တစ်ပင် ဆိုသည်။ ပြီးတော့လည်း ထိုင်နေရာမှထကာ ထောင့်ကျကျဆိုအမှာ ပြောင်ထိုင်ပြန်သည်။

“ရားရားကို အဖြေသွားပေးခိုင်းတာလေ။ ပုစ္ဆာကို တစ်ပင်ချစ်နေတယ် ဘာညာဆိုတဲ့အဖြေ”

“ဟွန်း”

တစ်ပင် နှုတ်ခမ်းကို စုံတွဲနှိုပြီး မှဲထားလိုက်သည်။ ပုစ္ဆာထဲ ချစ်တယ် ပြောထား၏။

တစ်ပင် အဖြေတစ်ခုခုတော့ ပေးရမှာပဲ။

ဘာအဖြေပေးရမှာလဲ။ စဉ်းစားနေချိန်မရပါ။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ရားရားလုပ်ရပ်တွေက ခံပြင်းစရာကောင်းတယ်လေ။

ဒီခံပြင်းမှုတွေနောက် ရားရားပါးပြင်ကို တစ်ပင်လက်ဖဝါးနဲ့ ဖြတ်ရိုက်သလို ရားရားနုလုံးသားကို ထပ်ရိုက်ချင်နေတဲ့ မာနထဲ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ဆိုင်ပေးသည်က အရင်း။

မနာလိုဖြစ်နေတဲ့ ရားရား။ တစ်ပင်ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် ညှဉ်သာရ အခြေမဲ့အနေမဲ့ဖြစ်သွားမှာလေ။

ရားရားကတစ်ဆင့် ချစ်တယ်လို့ ပြောခိုင်းလိုက်တာနဲ့ ပုစ္ဆာ နှုတ်နာလေး ဝင့်ကြွကြွနဲ့ ပျော်မြူးသွားမယ်ဖြစ်ခြင်း။

ပုစ္ဆာ မာန်ဝင့်ဝင့်လေးနဲ့ ပျော်မြူးသွားမှာကို ရားရား မျက်လုံးနဲ့ တစ်အပ်မြင်ကာ ရားရားရင်ထဲ မီးတောက်စေချင်သည်။

တစ်ပင် ရှည်ရွယ်တာ ရားရား ခံရဖို့အဓိကလေ။

“ပြောလေ တစ်ပင်၊ ပုစ္ဆာကို တစ်ပင်အသည်းနှလုံးထဲမှာ ထကာ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေလို့လား”

ဇင်ဇင် အနားလာထိုင်ရင်း တစ်ပင်လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်တိုင်လှုပ်ခါရင်း မေးသည်။ ဆံပင် နှုတ်ခမ်းဆူထားရာမှ ဇင်ဇင်ကို စွေကြည့်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေတဲ့ သိမာနွယ် အားမလိုအားမချဖြစ်တာ -

“ချစ်လား။ မချစ်လား။ အရေးကြီးတာက နုလုံးသားနဲ့ ဖွဲ့တည်တဲ့ အချစ်ခံစားချက်လေ တစ်ပင်ရဲ့”

“ဟွန်း၊ ဘာမှလာမမေးနဲ့၊ တော်ပြီ၊ ရှင်တို့နားလာတာ ခေါင်းပိုရှုပ်တယ်၊ သွားတော့မယ်”

မေးတာက အချစ်ကိစ္စ။ ဖြေတာက တလွဲ။ လွဲခဲ့လျှင်မက

ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နဲ့ လက်ကိုင်အိတ်လေးဆွဲပြီး ထထွက်သွား၏။

“ဟဲ့ တစ်ပင်”

“နေဦးလေဟာ”

စင်စင်နဲ့သီမာနွယ် ကမန်းကတန်း ထဆွဲ၏။ တစ်ပင် အဆွဲမခံ၊ ကိုယ်ကို ရှောင်ဖယ်ရင်း ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ သူမရဲ့ စုပါကာစတစ်ကားပေါ် လွှားခနဲ တက်၏။

ပြီးတော့ လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ကားလေး ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်သွားတာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တားချိန်ဆီးချိန် မရလိုက်ပါ။

ကျွတ်။ ခက်တယ် တစ်ပင်ရယ်။

တစ်ပင်စိတ်ကြောင့် အားလုံးခက်တယ်ကွယ်။

အသန်း (၁၅)

“လာ ညစ်နေတာ စင်သွားစေရမယ်”

ပုစ္ဆာ မြူးမြူးလေးပြောရင်း တစ်ပင်လက်ကို ဆွဲခေါ်လေသည်။ ထက်ဆွဲခေါ်တာ တစ်ပင် သဘောမကျသလိုရှိပေမယ့် ရားရားလက်ဆွဲ ဆုန်းကလို ပါးရိုက်လိုက်ဖို့အထိ ပေါက်ကွဲခြင်းမရှိပါ။

ဒါပေမဲ့ မသိမသာဖယ်ချရင်း -

“တကယ် စင်သွားမှာလား ပုစ္ဆာရယ်၊ တော်ကီတွေများမနေပါနဲ့”

“အိုဟို၊ တော်ကီနဲ့ ညီမျှခြင်းဖြစ်စေရမယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်း စင်မစင် စံစားလို့ရတယ်၊ လာ”

ပုစ္ဆာ မျက်ဝန်းနက်လေးက မြူးရိုပ်နဲ့ တောက်ပလျက်၊ တစ်ပင်

ကို ရွန်းရွန်းဝင့်ဝင့် စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ပင့်လက်ကို “ဆွဲခေါ်ပြန်သည့်”

ပုစ္ဆာ လက်ကိုဖယ်ချဖို့ထက် ရင်ထဲ ညစ်နေတာတွေ စင်သွားဖို့သာ စိတ်က တောင်းဆိုမှုနှုန်းမြင့်တက်နေတယ် မဟုတ်လား။

“တကယ်နော်၊ ညစ်နေတာတွေ မစင်လို့ကတော့”

“ကိုယ် ဇက်အဖြတ်ခံမယ်ကွာ”

ပုစ္ဆာက သူ့လက်ဝါးစောင်းနဲ့သူ ဇက်ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ ဟန်လေး လုပ်ပြတာက တစ်ပင့်မျက်လုံးထဲမှာ ကြည့်လို့ကောင်းနေသည်။

ဒါတင်မက မျက်လုံးနက်လေးတစ်ဖက် မှိတ်ပြ၏။ တစ်ဝင် သဘောကျသွားတာ ခေါင်းလေးညိတ်လျက်။

“အိုကေ၊ လာ”

ပုစ္ဆာ မြူးသွားသလို၊ တစ်ပင့်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ တစ်ချက်ဖျစ်ပြီး ခန်းမထဲ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

တစ်ပင့်လည်း အလိုက်သင့်ပါသွားကာ။

ခန်းမထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မြူးကြတဲ့ သံစဉ်တို့ ဖြိုင်နေသည်။ ခန်းမတစ်ခုလုံးလည်း ပရိသတ်တွေအပြည့်။

“ဒါက ဘာပွဲ”

တစ်ပင့် စိတ်ဝင်တစားမေးတော့ ပုစ္ဆာ ငဲ့ကြည့်၏။ တစ်ပင့်က စိတ်ညစ်တဲ့အရှိန်နဲ့ မျက်နှာလေး တင်းပွနေဆဲဖြစ်မေမယ့် တစ်ပင့်က နှာလေးက တစ်မျိုးလှလို့နေသည်။

ထိုမျက်နှာလေးကို ရင်ခုန်စွာစိုက်ကြည့်ရင်း -

“မာမိရဲ့ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးက ဒီနှစ် အကယ်ဒမီရတယ်လို့သိလား။ အဲဒါ ဧည့်ခံပွဲလုပ်တာ၊ ပြီးတော့ ဒယ်ဒီမွေးနေ့ရော၊ ကိုကို ဧည့်ခံပွဲလုပ်ရဲ့ အနုပညာလုပ်ငန်းကိစ္စသာမက စီးပွားရေးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့အဖွဲ့တွေအားလုံးအတွက် စုပေါင်းလုပ်တဲ့ အထူးဧည့်ခံပွဲလေး၊ အနုပညာလောကထဲကရော၊ ဒယ်ဒီရဲ့ဆရာဝန်လောကပါ မကျန်ဘူး။ စီးပွားရေးအာဏာကသားတွေ ပိုများတဲ့ပွဲ”

“ဟွန်း။ တစ်ပင့်က ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ရင်ခုန်စေတဲ့ မိန်းကလေး၊ အထူးလှသားနဲ့ ဆိုင်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ တစ်ပင့်က ရားရားနဲ့ အဖြေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ ရားရား အဖြေလာပေးတယ် ဟုတ်လား”

“ရားရားကိုယ်တိုင် မဟုတ်ဘူး။ ထွန်းက လာပေးတာ”

“ဟင်”

တစ်ပင့် ထင်မထား။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တစ်ပင့်ပေးတဲ့အဖြေကို ခုတင် သွားပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့။

ခုတော့ ထွန်းက ကတစ်ဆင့် ပေးခိုင်းသတဲ့။

ဟွန်း။ ဒါက ဘာသဘောလဲ။

တစ်ပင့် ပါးရိုက်လိုက်လို့ ပြန်ရှုံ့တာလား။

“ဟုတ်တယ်၊ ထွန်းက အဖြေလာပေးတော့ ကိုယ် အရင်က
သာသွားတာ၊ တစ်ပင့်ဆီ ချက်ချင်းပြေးလာခဲ့တာလေး၊ တစ်ပင် ထိ
ကို တကယ်အဖြေပေးတာနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲ”

လူကြားသူကြားထဲမှာ တစ်ပင့်လက်ကလေးကိုင်ပြီးမေးခေး
တစ်ပင့်ခမျာ ရှက်သွေးဖြာကုန်သည်။

ဒီညော်ခံပွဲက သူ့မိသားစုဝင်အားလုံး ဂုဏ်ယူတဲ့ပွဲဖြစ်နေ
ဖို့ ပရိသတ်အားလုံးက သူတို့မိသားစုအပေါ်မှာချည်း။

အထူးသဖြင့် သားအငယ်ဆုံးလေး ပုညာဆီမှာသာမက ထိ
ဆီမှာပါ ဖြန့်ကျက်လျက်။

“ရှက်မနေနဲ့၊ လာ”

တစ်ပင့်ကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရှက်နေဖို့ အချိန်မပေး
ပါ။ ဝိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်ကြားမှ သူတို့မိသားစုထိုင်ဖို့ သီး
စိစဉ်ထားတဲ့ဝိုင်းထဲ ခေါ်သွင်းလေသည်။

“ထိုင် တစ်ပင်”

ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ နေရာပေး၏။ ပုညာရဲ့မိသားစုတွေ
ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဧည့်သည်တွေကို လိုက်နှုတ်ဆက်နေလို့ ဧတော်သေးသေး
တစ်ပင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ပုညာလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်
ကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ တစ်ပင့်လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲယူပြန်သည်။

“အိုး ပုညာကလည်း”

“ချစ်သူတွေပဲဟာ”

“အိုး သိဘူး၊ ဖယ် မကိုင်နဲ့”

တစ်ပင်ပြောရင်း လက်ကလေးရှုပ်လျှင် ပုညာ မျက်လုံးလေး
ဆောင်မိုင်းသွား၏။ ဒါတင်မက ချက်ချင်းဆိုသလို တစ်ခုခုကို အကြံ
မောင်ရသွားဟန်နှင့် မျက်လုံးအရောင် ပြန်လင်းသွား၏။

“ကဲပါ၊ တစ်ပင်မကြိုက်ရင် မကိုင်ဘူး၊ တစ်ပင် ဘာစားမလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“အဲလိုတော့ မစားဘဲမနေပါနဲ့”

“ဟိုလေး သူများတွေ ကြည့်နေတာရှက်လို့”

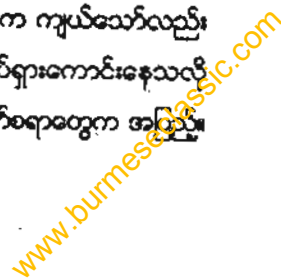
“ရှက်လို့ ဟား ဟား ဟား စားတာပဲ ဘာရှက်စရာရှိသေး ကဲ
အဲဒီနေရင် လာ၊ လူရှင်းတဲ့အခန်းမှာ သွားစားမယ်”

ပုညာ ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်ပြန်သည်။ တစ်ပင်ကလည်း သူများ
ကြည့်တာ မခံရလိုပြီးရောဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပုညာနောက် လိုက်ခဲ့ပြန်သည်။

ခန်းမကြီးထဲမှာတော့ မြူးကြွတဲ့သံစဉ်တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် နှုတ်ဆက်ကြ၊ စကားပြောကြနဲ့ အသံတွေ ဆူညံလို့နေသည်။

ဒီအခန်းလေးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အခန်းက ကျယ်သော်လည်း
ဆောင်နံမီးပွင့်တို့ မှိန်လိုက်၊ လင်းလိုက်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားကောင်းနေသလို

အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲရှည်ကြီးမှာ စားစရာသောက်စရာတွေက အပြည့်

စန္ဒရားသံသ့သ့လေးသာ ကြားရသည်။

“ထိုင်လေ တစ်ပင် စိတ်ကြိုက်စား၊ ဒီအခန်းက အထူးဆွေ သည်တွေအတွက် မာမီ စီစဉ်ထားတာ၊ အားလုံးထက်ဦးအောင် တစ်ပင်ကို အရင်ကျွေးမယ်၊ စားလေ၊ ရှက်မနေနဲ့၊ ကိုယ်လည်း စားမယ်”

ပြောရင်း ပုစ္ဆာ ဦးစွာထိုင်သည်။ တစ်ပင်လည်း ထိုင်ချကာ စားပွဲရည်ကြီးပေါ်က အစားအသောက်တွေကို ကြည့်ရင်း တစ်ပင် သူ့ ရည်ကျလာသည်။ ညစ်နေတဲ့စိတ်တွေလည်း ဘယ်အောက်လို့ ရောက်မှန်း မသိတော့ပါ။

ပုစ္ဆာပေးတဲ့ စပျစ်ရောင်ဖျော်ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း -

“ကျေးဇူးပဲ ပုစ္ဆာ”

“မလိုပါဘူး။ တစ်ပင်ညစ်နေတာတွေ စင်သွားဖို့က အဓိကလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ပင် ညစ်နေတာတွေ စင်သွားသလိုပဲ”

“နေပါဦး၊ ဘာကြောင့် ညစ်တာလဲ”

“ဟွန်း”

တစ်ပင် နှာခေါင်းတန့်နဲ့ ပြောသည်။

“အန်တီပြတ်ကို တောင်းပန်ရမတဲ့ ဝေးသေးတယ်၊ မတော်ပန်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ တစ်ပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေတာလေ”

“တောင်းပန်စရာလား တစ်ပင်ရယ်”

“အဲဒါပေါ့ ဒယ်ဒီက ဘာမှမသိဘူး။ အလကား ရှားရှားဘက်ထဲ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ၊ တစ်ပင် လုံးဝမကြည့်လင်ဘူး။ ပုစ္ဆာရဲ့”

“ကဲ အဲဒီကိစ္စထားလိုက်တော့၊ သောက်လေ”

“အင်း”

တစ်ပင် နာခံစွာ တစ်ကုန်ကုန်မော့သောက်၏။ ချိုရှရှနဲ့ ရှိန်းရှိန်း ဖြစ်ကာ ထူးမြားလို့နေသည်။ ဘာအချို့ရည်မှန်းမသိပေမယ့် အရသာလေး စွဲစေသည်။ သောက်ပြီးရင်း သောက်ချင်သော အာနိသင်ရှိသည်။

ပုစ္ဆာကင် စားလိုက်၊ ဖျော်ရည်သောက်လိုက်နှင့်၊ နှစ်ယောက် ပြုံးလို့နေသည်။ သောက်ပါများတော့ မျက်လုံးလေး ရီဝေဝေဖြစ်ကာ စိတ်နှလုံးသားကို တစ်ခုခုကို တောင်းဆိုနေသလိုလို။

မျက်လုံးခွဲကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ပုစ္ဆာမျက်လုံးတွေ၊ တစ်ပင် ချောင်လွှဲချင်သော်လည်း မရ။

ကြာလေလေ တွယ်ငြိလေ၊ ဘာကြောင့်တွယ်ငြိတဲ့စိတ် ဖြစ်ရတာလဲ။ တစ်ပင် ခွဲခြားမသိပါ။ ပုစ္ဆာကို ချစ်သူလိုလည်း သဘောမထားမိပါ။ သို့သော် တစ်ပင်အပါး ကပ်ထိုင်လာတဲ့ ပုစ္ဆာကို တွန်းဖယ်ပစ်ဖို့ထက် တစ်ပင်မေးဖျားတွေ ဖျစ်ကိုင်ကာ၊ တစ်ပင်နှုတ်ခမ်းလေးကို ခြာ တို့ထိပွတ်သပ်လျှင် ဘာကြောင့်မှန်း တစ်ပင်စိတ်တွေ ညွတ်ယိုင်စွာ ဖြစ်၏။

ရားရားရယ် အန်တီမြတ်ကို တစ်ပင် ဘယ်တော့မှ မတောင်
ပန်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ နင့်ကို မုန်းလို့။

အခန်း (၁၀)

တစ်ပင် နိုးသွားပေမယ့် မျက်လုံးမဖွင့်ချင်သေး။

စိတ်အာရုံထဲမှာ ကျေနပ်သလိုလို ကြည်နူးသလိုလိုနှင့်။ သို့

လည်း ဟာတာတာလေး ဖြစ်နေတာကလည်း တစ်မျိုးလေး ခံစား
ရသည်။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

တစ်ခါဖူးမှ တစ်ပင် ဒီလိုမခံစားဖူးပါ။

နိုးလာရင် ငေါက်ခနဲထ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်

ချိုးခွဲ သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်လို့နေသည်။

ခုတော့ တစ်ခုခုကို တောင့်တနေတာလား။ တစ်ခါတနေတာ

ဘာမှန်းတော့ မသိပါ။

ဘာမှန်းမသိတာကြီးကိုပဲ ဖိမ်ခံနေမိတာ မျက်လုံးတွေ ရှုနေကြည့်ချင်သည်အထိ။

နားထဲမှာတော့ တံခါးဖွင့်သံ လှုပ်ရှားသံတချို့ ကြားနေရသည်။ မျက်လုံးမဖွင့်သေးပေမယ့် တစ်ပင့်လက်နဲ့ စမ်းနေမိသည်။

အတွေ့အထိက ချုပ်ရိုးအမြောင်းလေးတွေပါတဲ့ တစ်ပင့်အိပ်ရာခင်းအထိအတွေ့မဟုတ်မှန်းသိလျှင် တစ်ပင့်ရင်ထဲမှာ လှိုင်းဖိုသွားသည်။

မွေ့ရာလည်း တစ်ပင့်မွေ့ရာလို ထူထူထဲထဲမဟုတ်။ ထိုအတိုင်း တစ်ပင့်ရင်အုံလေး ပို၍ဖိုလေသည်။

မျက်လုံးကို စုံဖွင့်ရင်း ငေါက်ခနဲထလျှင် တစ်ပင့်ကိုယ်ထော်ကိုးရိုးယားဂွမ်းစောင်ပါးပါးလေး လျော့ခနဲကျ၏။

“အို”

တစ်ပင့်ရင်ကို တစ်ပင့်လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ယှက်ဖုံးလျက်။ ခုလစ်ဟာနေတဲ့ကိုယ်နဲ့မှန်းသိလျှင် ခြုံစောင် ကမန်းကတန်းခွဲ၍ တစ်ပင့်ကိုယ်မှာ ပြန်ဖုံး၏။

ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

မျက်လုံးတွေကြည့်လိုက်တော့ အခန်းက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းထဲ တစ်ပင့်ရှိနေတဲ့ မွေ့ရာက အခန်းထောင့်မှာကပ်လျက်။

အဝတ်စီရိုခပ်ငယ်ငယ်တစ်လုံးသာ အခန်းရဲ့ညာဘက်မှာ

သည်။ မျက်နှာကြက်မှာ ပန်ကာက တင်ပီလည်နေတာမို့ တစ်ပင့်ခံပင်အတွဲ လွင့်ပျံနေကာ။

ဘုရားရေ။ တစ်ပင် ခုမှ သတိရသည်။

တစ်ပင်နဲ့ပုစ္ဆာ။ စားကြသောက်ကြတာ တစ်ပင် သိသည်။

အဲဒီနောက် တစ်ပင် ဘာဖြစ်သွားသည်မသိပါ။

ပုစ္ဆာ ပန်းလေးလာဖက်လျှင် တစ်ပင့်ခေါင်းက ပုစ္ဆာရင်ခွင်ထဲ ဆောက်လိုသွားသည်။

ပြီးတော့ ပုစ္ဆာ ဖေးမခေါ်သွားတဲ့ခါ တစ်ပင် ပါသွားသည် မဟုတ်လာ။ ပုစ္ဆာ လက်ဖျားဖျစ်ကိုင်တာကို တွယ်မက်သလို ပုစ္ဆာ

အသုတယပြုနေတဲ့ ခံစားမှုစီးကြောင်းထဲမှာ လွင့်လွင့်လေး မျောလျက်။ အဲဒီ အဲဒီနောက်။ ဘုရားရေ။

“ပုစ္ဆာ”

တစ်ပင် လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်ဖြစ်ကာ ရင်ခေါင်းထဲက အသံကြီး နှိုးထွက်သွားလေသည်။

တစ်ပင့်ကိုယ်ပေါ်က ကာလာစုံ ကိုးရိုးယားမိတ် စကတ်ကား ထူးနဲ့ မရမ်းရောင်အင်္ကျီလက်စလေးနေရာမှာ လက်တစ်လုံးကြိုးသာ

ဒီလို ညအိပ်ဂါဝန်ပါးပါးလေး ပြောင်းလဲနေရတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ် နှိပ်တော့။

ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။

“ပုစ္ဆာ”

တစ်ပင် ဝမ်းနည်းလို့က်တုန်စွာ ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်မိပြန်သည်။ ထိုခေါ်သံနောက်မှာ ရင်ထဲက ငိုချချင်စိတ်တွေဖြစ်ကာ ဘာသံမှ တံပြန်သံ မကြားရတဲ့ အခန်းထဲမှာ တစ်ပင် အားကိုးရာမဲ့လျက် မျက်ရည် သောသောကျလေသည်။

ပြီးတော့ ခြုံစောင်ကို ဖယ်ချရင်း မွေ့ရာပေါ်မှ လျှောဆင်းကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လျှင် ဂါဝန်ပါးပါးလေးက တစ်ပင်ဒူးပေါ်မှာ ဝဲလျက်

တစ်ပင် မျက်ရည်တွေ မသုတ်နိုင်။ အခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်၏။

“ဟင်”

အခန်းပြင်မှာ ဘွားခနဲ တွေ့ရသည်က ရှားရှား။

တစ်ပင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း မေးသည်။

“နိုးပြီလား တစ်ပင်”

“ဘာ”

တစ်ပင်တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားသလို ခံစားရ၏။ ဝမ်းနည်းတာတွေနောက်မှာ ရှက်စိတ်နဲ့ ခံပြင်းမှုတွေ ရုန်းကြွကာ။

စူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ရှားရှားမျက်လုံးထဲမှာ တရားခံက မင်းဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတာမို့။

ရှားရှား ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်၏။

“နင် နင် ဘာယုတ်မာတာလဲ ရှားရှား၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့် နင်

“ဒါတို့”

ပြောရင်းဆိုရင်းလည်း ရှားရှားမျက်နှာနဲ့ ရင်ဘတ်ကို တဖြန်းဖြန်းနှိုက်၏။

ရှားရှား ရှောင်လွှဲတာမျိုး မရှိပါ။ တစ်ပင် စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်း ခြုံငုံလေ၊ အပြစ်အပျက်က ထိန်းလို့ သိမ်းလို့မှ မရနိုင်တော့တာ။

ဘက်ဂီယာနဲ့ဆုတ်ပြီး မူလအနေအထားပြန်လုပ်လို့ မရတာ ဒီလိုကိစ္စမျိုး မဟုတ်လား။

“နင် နင်ကို ငါ မုန်းလွန်းလို့ နင် ငါ ငါ့ကို လက်စားချေတာ မဟုတ်လား ရှားရှား၊ နင် ပက်ပက်စက်စက် ကြံစည်လိုက်တာပေါ့လေ။ ဆုတ်တား ရှားရှား၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့် အဲဒီအတွက် နင် ထောင်နန်းစံစေ နယ် ရှားရှား၊ နင်ကို ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ထောင်ချပစ်မယ်။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

စိတ်တိုင်းကျ တုန်ခါကာ လက်တွေလည်း ညောင်လောတဲ့ နောက် တစ်ပင်ပြောရင်း လှည့်ပြေး၏။

“တစ်ပင်”

ရှားရှား အပြေးလိုက်ကာ တစ်ပင်ကို ဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

“တစ်ပင်ရယ်”

“ဖယ် လွှတ်”

တစ်ပင် ရုန်း၏။ ရှားရှား လွှတ်မပေးပါ။ နွေးအိသော တစ်ပင်

ကိုယ်လုံးလေးကို တင်းအောင် ပွေ့ဖက်ဟန်တားတဲ့နောက်မှာ နှစ်ယောက်
သား ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုတွေဖြစ်ကာ လုံးထွေးရင်း ကျလေသည်။

‘ဝုန်း’

“အား”

အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်သောအသံလေး ထွက်၏။

ကျတာက ဘေးတိုက်မဟုတ်။ ရားရားကိုယ်နဲ့တစ်ပင့်

ဖိထားသလို ကျတဲ့အရှိန်က ပြင်းသည်မို့ တစ်ပင့်ခေါင်းလေး ကြမ်းခင်း
နဲ့ ဆောင့်မိပြီး သွေးတွေ ဖြာသွား၏။

“တစ်ပင်”

ရားရား စိုးရိမ်ကြီးနဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးလေး ဖယ်။ ကြမ်းခင်းခေါင်း
ပျော့နွဲ့ကျနေတဲ့ တစ်ပင့်ကိုယ်လုံးလေးကို ကမန်းကတန်း ပွေ့၏။

“တစ်ပင်”

တစ်ပင် ပြန်မထူးနိုင်တော့ပါ။ နာကျင်တာတွေရဲ့နောက်မှာ
ကမ္ဘာလောကကြီး ပြာမှောင်သွားပြီထင်။

“တစ်ပင်”

တစ်ပင့်မေးဖျားလေးကို လှုပ်ခေါ်ပေးမယ့် တစ်ပင့်ကိုယ်လုံးလေး
က သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေနေလေပြီ။

တစ်ပင်ရယ် မုန်းတယ်ဆိုတာတွေကို ဘေးဖယ်ကြွပါစို့ကွယ်

အဆုံး (၁၉)

“သမီးရယ်”

ဒေါ်လှလှစန်းရင်မှာ ထိခိုက်ဝမ်းနည်းလျက် ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်
စိတ်နဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေပါသည်။

နောက်စေ့မှာ ကွဲသွားတဲ့ဒဏ်ရာက လေးချက်ချုပ်ရ၏။
စိတ်လှုပ်ရှားတာရော အားနည်းတာပါပေါင်းပြီး ရှော့ခံရကာ သတိလစ်

သွားတဲ့အထိ ဖြစ်ရတယ် မဟုတ်လား။
သမီး ခံစားရတာမြင်တော့ ရင်ထဲမှာ မချိုမဆံ့ ခံစားရတာ

အမှန်။

ဆေးရုံနဲ့ အိပ်ပျော်နေရာတဲ့ သမီးက ဘာဆိုတာမှ မသိဘူး။
အပြစ်ကင်းသန့်တဲ့ကလေးငယ်လေးအတိုင်း ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေသည်။

“လှရယ် ဒီလောကလည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ကွယ်”

“ကိုရယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ လူတို့မှာ ဒီသမီး ထင်
ယောက်တည်းရှိတာလေ”

ရတင်နားမှာထိုင်ပြီး သမီးမျက်နှာလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်
ဖြစ်နေရာတဲ့ ဇနီးကို ဦးသက်ခိုင် အပြစ်မဆိုရက်ပါ။

စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဇနီးသည် စိတ်နှလုံးသားလေး နွမ်းဖပ်နေတာကို
စာနာလို့ပြောခြင်း။ ပြောခါမှ ဇနီးက ပိုပြီးစိုးရိမ်ပူပန်စွာပြောလျှင်
ဦးသက်ခိုင် ဇနီးပခုံးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်အားပေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ် လှရယ်၊ ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့
ကိုသက်လည်း စိုးရိမ်ရပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးအခြေအနေက ကိုယ်
စိုးရိမ်စရာ အနေအထားမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကိုရယ်”

“ကဲပါ စိတ်လျှော့ပါနော်၊ လှ ဟိုမှာ ကိုခန့်မြတ် လာနေတာ
လှမျက်နှာပျက်နေရင် မြတ်တို့လင်မယား ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဖို့
မယ်၊ သူတို့လည်း သမီးအတွက် စိုးရိမ်လွန်ကဲနေတာလေ၊ ကိုခန့်
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ရှားရှားကို ထိုးလားကြိတ်လားလုပ်လို့ ကိုသက် မနည်း
ဆွဲထားရတယ်”

ကိုသက်စကားနောက်မှာ ဒေါ်လှလှစမ်းမျက်ဝန်းက သမီးဆီ
နေ စိုးရိမ်တကြီးလာနေတဲ့ ကိုခန့်မြတ်ဆီ ရောက်လို့သွားသည်။

“သမီး သမီး ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ ဟင်”

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး အဝေးကတည်းက လှမ်းမေးသည်က
သူတို့လင်မယားနဲ့ ထပ်တူ စိုးရိမ်လို့မှန်း သိသာနေသည်။ လှ ထိုင်ရာမှ
အနီးသွားပြီး မြတ်လက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်သည်။

“ဆေးရှိနဲ့ အိပ်ပျော်နေတယ် မြတ်ရယ်”

“သမီးလေး တော်တော်နာသွားမှာပဲ လှရယ်”

“ဒီလောကလည်း မဟုတ်ပါဘူး မြတ်ရယ်”

ဦးသက်ခိုင် သွက်သွက်လေး ပြောရှာသည်။ သို့ပေမယ့် မြတ်က
စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သမီးနားတိုးသွားကာ အိပ်ပျော်နေရာတဲ့ သမီးရဲ့နဖူးပြင်ပြန်
သေးနဲ့ ပါးပြင်နုနုကို လက်ခုံနဲ့စမ်း၏။

သမီးကတော့ ဘာမှမသိရှာ။ မြတ်နဲ့လှ သမီးအတွက် စိုးရိမ်
တကြီး ပြောကြဆိုကြဖြစ်နေချိန် ဦးသက်ခိုင်က ဦးခန့်မောင်ကို မျက်စိ
ဆွဲပြကာ အပြင်သို့ ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဦးခန့်မောင်လည်း ဦးသက်ခိုင်နောက် လိုက်ကာ -

“သမီး အပြင်ထွက်သွားတာ ပြန်မရောက်သေးဘူး မြတ်ရယ်”

လို့ လှပြောကတည်းက သူတို့လင်မယား ခေါင်းပူသွားသည်။

“ဘယ်သွားလဲ၊ ဘာလဲနဲ့” သူငယ်ချင်းတွေဆီ လှနဲ့အတူ

မြတ် လိုက်သွားပြီး စုံစမ်းပါသည်။

ဖင်ဖင်ထိုး သီဟနွယ်တို့ စတဲ့ သူငယ်ချင်းဆီ မရောက်တော့လို့

ပြောသံကြားတော့ မိဘနှစ်ပါးတင်မက မြတ်တို့မိသားစု ခေါင်းပိုကြီးသွား
၏။

“မေမေ ရှားရှားလည်း ပြန်မရောက်သေးဘူး” လို့ သားတွေ
ပြောလျှင် ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားကာ ရှားရှားဖုန်းကို သဲသဲမဲမဲ ဆက်သည်။
ရှားရှားဖုန်းက ပိတ်ထားတာချည်းနဲ့ တိုး၏။

ညအချိန်နှောင်းလေ နှစ်ဖက်မိဘ ပျာယာခတ်လေ၊
ဦးခန့်မောင်မျက်နှာ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ထိန်းထားလို့ မေ
တော့ပါ။

“တောက်”

တခတ်ခတ် ဖြစ်လျက်။

နဂိုကတည်းက သူတို့လင်မယားချင်း ကြိုတင်ညှိနှိုင်းပြီးသား
သားနဲ့သမီး ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးမည်။

ခုတော့ လူကြီးတွေ အစီစဉ်ထက် ဦးနေတဲ့အဖြစ်လို့ ရိပ်
ကတည်းက ဦးခန့်မောင် အံ့တကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ရှားရှားကို ထိုးမယ်
ကြိတ်မယ် တကဲကဲ။ ထိုညတစ်ညလုံး ဘာသတင်းမှမရပါ။

သတင်းမရလေ နှစ်ဖက်မိဘ ရင်တမမနဲ့ အိပ်မပျော်လေ
ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ ဒေါပွလိုက်နဲ့ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“အန်ကယ်သက် တစ်ပင်လေ လိန်ကျပြီး ခေါင်းကွဲသွားတယ်။
သတိလည်းလစ်သွားလို့ သား ဆေးရုံတင်ထားတယ်။ အခု
နောက်”

လို့ ရှားရှား ဖုန်းဆက်လာသည်။
ဒီတော့မှ နှစ်ဖက်မိဘ ဆေးရုံခံစား ခုန်းစိုင်းပြေးခဲ့ကြသည်။

တော့ ဆေးအရှိန်နဲ့ အိပ်ပျော်နေဆဲ။
အခြေအနေက ဘာဆိုတာ နှစ်ဖက်မိဘ ဒက်ခနဲသိလေသည်။
ဦးခန့်မောင် ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ပါ။

ရှားရှားကို ကုပ်ပိုးကဆွဲပြီး အခန်းပြင် ဆွဲထုတ်သွားကာ
ပိတ်တိုး၏။

“ဟာ ကိုခန့်”

ဦးသက်ခိုင် ရိပ်မိ၏။ နောက်က ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာတာမို့
မောင်ကိုဆွဲကာ ရှားရှားရှေ့က ကာကွယ်ရပ်လေသည်။

“ဒီကောင် မိုက်တယ် ကိုသက်ရယ်၊ မိုက်တယ်၊ လူကြီးမိဘ
ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်တယ်။
ဘာကို ကျွန်တော် ဆုံးမရမယ်ဗျာ”

ဦးခန့်မောင် စိတ်မထိန်းနိုင်စွာပြောရင်း ရှားရှားကို ထိုးပြီး

တာရာနေတာလေး

ဦးသက်နိုင် ဆွဲထားသလို ရှားရှားကို ရှောင်ထွက်ဖို့ အချက်ပေးလိုက်ရသည်။

ရှားရှားကလည်း သူ့စကားကို နားထောင်ရှာသည်။

လှူကြီးတွေရဲ့ အစီအမံထက် ဦးနေတော့လည်း ဘာထင်မလဲ။ ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ လိုတော့မယ်ဟုတ်လား။

အခန်း (၂၀)

“ဟင့်”

တစ်ပင်တိုင်မလေး ဟင့်ခနဲ ရှိုက်လေသည်။

“သမီးရယ်”

အန်တီမြတ်က တစ်ပင့်လက်ဖဝါးနုနုလေးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ချောချောမော့မော့လေးဆိုရှာသည်။

“ရှားရှားကိုယ်စား အန်တီမြတ် တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့် မတောင်းပန်နဲ့၊ သွား။ တစ်ပင့်အနားပေးသမျှ မလာကြနဲ့၊ အားလုံးကို တစ်ပင် မုန်းတယ်”

အန်တီမြတ်လက်ကို တစ်ပင် ရှုန်းရင်း ခါးခါးသီးသီး ပြောရင်း အားကပ်နေတဲ့ အန်တီမြတ်ကိုယ်ကိုလည်း တွန်းဖယ်ကာ -

“သွား ဘယ်သူမှ မလာကြနဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“သမီးရယ် အန်တီမြတ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“မတောင်းပန်နဲ့၊ အန်တီမြတ်သားကို တစ်ပင် လုံးဝခွင့်မထွက်ဘူး။ အို ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်မထွက်ဘူး။ ဟင့်”

ပြောရင်းဆိုရင်း တစ်ပင်ရင်ထဲမှ အရှက်သည်းမှုတွေ ပေါက်ကွဲကာ တွေ့ခရာနဲ့ ဆွဲလွဲကောက်ပေါက်၏။

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး လက်နှစ်ဖက်နဲ့ရှောင်ဖယ်ရင်း သမီးထောင့်စိတ်ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ဖို့ စွဲကောင်းနေသော်လည်း သမီးလေးကြာလာလေ ပြင်းထန်လေမို့ နောက်ဆုတ်ရမလို ဖြစ်လာသည်။

မှန်တင်ခံပေါ်က အလှပြင်ပစ္စည်းတွေလည်း ပြန့်ကျဲလျှောက်

“သမီး”

ထင်တိုင်းကျဲနေတဲ့သမီးကို ဒေါ်လှလှစန်း နားမလည်နိုင်ဘူးပါ။ ဆေးသောက်ချိန်ရောက်ပြီမို့ ကော်ဒီနိုမုန့်ပန်းလေးကိုပဲပြီး သမီးအထဲထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ အခြေအနေက မြင်မကောင်းစွာ။

ဒေါ်လှလှစန်း စားပွဲပေါ် မုန့်ပန်းလေးချရင်း ဟန့်တားသလို ခေါ်သည်။

“နေပါစေ လှရယ်၊ သမီးကို မဆူပါနဲ့၊ သမီး စိတ်ဆိုးနေလေလို့ပါကွယ်”

“အိုး ဘာဆိုးစရာရှိလဲ၊ လူကြီးတွေကို မရှိမသေဆက်ဆံ

အကြိမ်ရေများလှပြီ မြတ်ရဲ့၊ ကဲ မြတ် မြတ်ကို ကိုသက် ပြောနေလို့လို့တဲ့၊ သွားလိုက်ပါဦး”

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး လှပြောတဲ့အတိုင်း ခေါင်းလေးတစ်ချက် ဆတ်ကာ သမီးဖက် တစ်ချက်ကြည့်သည်က တောင်းပန်မှုတွေနဲ့

သမီးက မျက်နှာကြီးတင်းထားလျက်နဲ့၊ လက်ထဲမှာလည်း မြတ်ကို ပစ်ပေါက်ဖို့ ရေမွှေးပုလင်းကြီး ကိုင်ထားကာ မာမီ ဝင်လာတာမို့

တစ်ပင် စိတ်ရှိတိုင်း ကြမ်းခွင့်မသာတော့ပါ။

ရေမွှေးပုလင်းကို ဆောင်ချပြီး ခုတင်ခြေရင်းမှာ ဝုန်းဆို ထိုင်ချသည်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်လေးထွက်သွားမှ ဒေါ်လှလှစန်း အခန်းတံခါးပိတ်

ပြီး သမီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“ကဲ ဆေးသောက်မယ် သမီး”

“မသောက်ဘူး မာမီ၊ လုံးဝမသောက်ဘူး။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်

အီး”

တစ်ပင် နှုတ်ခမ်းဆူကာပြောရင်း တဟင့်ဟင့်နဲ့ ရှိုက်နေရာမှ ဆီးခနဲ ငိုချလေသည်။

ဒေါ်လှလှစန်း သမီးကို ခေတ္တရပ်ကြည့်ရင်း ခေါင်းလေး သေမသာ ရမ်း၏။ ကလေးထက်မက ကလေးဆန်လွန်းနေတဲ့သမီးကို ဖျောင်းဖျာနေရင်းကြားက သမီးက ပိုခွဲ ပိုနဲ့ ဖြစ်လာသည်။

ခေါင်းကပတ်တီးမဖြုတ်ရသေးတာမို့ ဒေါ်လှလှစန်း ဖိအားပေး

အခြေအနေအထားကို လက်ထုပ်ကြည့်နေခဲ့တာ ခုတော့ မပြောလို့မဖြစ်တော့ဘူး။
အခြေအနေအထားမယ်လို့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးသို့ပြီး သမီး
မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်သည်။

တလိုနိုလိုကုန်နေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို တယုတယ သုတ်ပေး
စကားစစ်။

“သမီးရယ်၊ သမီး ဒီလိုငိုယိုနေလို့ ပြီးမတဲ့လား”

“ငိုမယ်၊ သမီးကို ရှားရှားယုတ်မာတာလေ၊ မတရားကြံစည်

တာ မာမိရဲ့၊ ဟီး”

ဒေါ်လှလှစန်း မသိမသာ ခေါင်းရမ်း၍ -

“နေပါဦး သမီးရယ်၊ ရှားရှား မတရားကြံစည်တယ်ဆိုလည်း

ထားလိုက်ပါတော့၊ အဲလိုကြံစည်တာကို ခံရတဲ့အထိ အခွင့်အရေး
ရှားရှားရသွားအောင် သမီး ဘာလို့ အခြေအနေပေးလိုက်ရတာလဲ”

“ဟင်”

တစ်ပင် မျက်ရည်သုတ်ရင်း မာမိကို ပြုံးပြုံးပြပြကြည့်၏။
မာမိမျက်နှာပေါ်မှာ တစ်ပင် အခွင့်အရေးပေးလို့ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်ပါတဲ့
စကားလုံးတွေ တပ်ဆင်ထားတာမျိုးဖြစ်တာကြောင့် တစ်ပင် မျက်လုံး
မပြူးဘဲ မနေနိုင်။

“ဟုတ်တယ်လေ သမီးရဲ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကြံစည်တယ်ဆိုတာ ကြံစည်ခွင့်ရမှ ကြံစည်လို့

အခြေအနေအထားကို လက်ထုပ်ကြည့်နေခဲ့တာ ခုတော့ မပြောလို့မဖြစ်တော့ဘူး။
အခြေအနေအထားမယ်လို့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးသို့ပြီး သမီး
မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်သည်။

တလိုနိုလိုကုန်နေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို တယုတယ သုတ်ပေး
စကားစစ်။

“အဟင်”

တစ်ပင် ဝိုလိုပင် မျက်လုံးပြုံးပြန်သည်။ ပါးပေါ် ယိုစီးလာ

တဲ့ မျက်ရည်တွေကိုပင် တစ်ပင် မသုတ်အားတော့ပါ။

“မာ မာမိက တစ်ပင် အခွင့်အရေးပေးလို့လို့ ပြောချင်တာလား

ဟင်၊ တစ်ပင်က အခြေအနေပေးလို့လို့ စွပ်စွဲနေတာလား”

“ဒါက သမီးကိုယ်သမီး ဝိုသိမယ်လေ၊ ဟုတ်တယ် မဲဟုတ်

တယ်”

“ဟင်”

တစ်ပင် ဝို၍ ဝမ်းနည်းရလေသည်။ မာမိကိုလည်း မျက်နှာချင်း

ဆိုင်ရဲသလို အရှက်သည်း၏။ ပြီးတော့ ခံပြင်းစိတ်နဲ့လည်း ထိခိုက်

ကြေကွဲစွာ ရှိုက်၏။

ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ ပြုတင်းပေါက်ဘက်

ဆရာကံသွားရင်၊ မာမိကိုကျောခိုင်းလိုက်ပြီး -

“မာမိရယ် ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ သမီးကို မာမိစွပ်စွဲတာ သမီး

အကြံကွဲဆုံးပဲ မာမိ”

“မဟုတ်ဘူး သမီးရယ်၊ သမီးကို မာမိစွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်

ဘူး သမီးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သမီးထွက်သွားတာ ညနေကတည်း တစ်ညလုံးလေ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ။ မာမိတို့မှာ ဟိုပြေးရှာရ ဖြစ် မေးရနဲ့ ဘက်လောက်ခေါင်းမီးတောက်ရတယ် ထင်လဲ။ နောက် မနက်မှ ရှားရှားဖုန်းဆက်လို့ သိရတာ။ သမီး ခေါင်းကွဲပြီး သတိလစ်တဲ့ လို့ ဆေးရုံတင်ထားတယ်တဲ့။ ဒီသတင်းရမှ မာမိတို့ စိတ်အေးရပေမယ့် မာမိတို့ ပူပန်ရတာက ပူပန်ရတာပဲ သမီး၊ ရှားရှားကိုမေးတော့ ရှားရှား သမီးနဲ့သူ တစ်ညလုံးအတူ ရှိနေတယ်တဲ့။ ကဲ သမီးဆန္ဒမပါဘဲ ရှားရှား သမီးနားမှာ နေလို့ရမတဲ့လား”

“အို မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ရှားရှား တမင်ကြံစည်တာ၊ သူနဲ့သူ တစ်ပင်ချိန်းမထားဘူး မာမိ”

“နေပါဦး သမီးက ဘယ်သူနဲ့ချိန်းတာလဲ”

“အဲ”

တစ်ပင် ဘယ်လိုပြောရကောင်းမှန်း မသိတော့ပါ။ ရင်ထဲ စကားလုံးတွေဟာ လည်မျိုမှာ စို့ကျပ်လျက်။

“အဟင့်”

တစ်ပင် ငိုချပြန်သည်။

“ဒီကိစ္စက ငိုနေရုံနဲ့ ပြီးသွားတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးပြောနေတဲ့ တွေက ဘာဆက်စပ်မှုမလည်း မရှိဘူး။ မာမိတို့ကတော့ ရှားရှားပြော အတိုင်း လက်ခံတယ်။ ရှားရှားနဲ့ဆို မာမိ စိတ်တစ်မျိုးအေးရတယ်။

တခြားတစ်ယောက်နဲ့ဆို သမီးဒယ်ဒီ နှလုံးရပ်ပြီး သေသွားမလာပဲ”

“ဟာ”

တစ်ပင်စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်ချင်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပတ်တီးတွေ ခွာပစ်၏။

“သမီး”

ဒေါ်လှလှစန်း အသံမြင့်ခေါ်ရင်း သမီးလက်ကိုဆွဲထားသည်။ သမီးက ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့စိတ်အတိုင်း ဆွဲထားတာကို ရုန်းကန်လျက်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့် ဘယ်ကဘယ်လို အဲဒီသေနာကောင်နဲ့ ခြစ်နေမှန်း တစ်ပင်မသိဘူး မာမီး၊ အဲဒါတော့ တစ်ပင် ပြောရဲတယ်။ တစ်ပင်ပြောတာကို ယုံကြံစမီးပါ။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ပြောရင်း မိခင်ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းချ၍ ငိုပြန်သည်။ ဒေါ်လှလှစန်း သမီးကျောပြင်ကို တယုတယ ပွတ်သပ်ချော့မော့ရပြန်သည်။

“သမီးရယ်”

ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ် တစ်ပင်နဲ့ပုစ္ဆာဖြစ်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ ရှားရှားနဲ့တဲ့၊ ပုစ္ဆာကော။ ပုစ္ဆာ ဘယ်မှာလဲ။

တစ်ပင် ဒါပဲ သိချင်နေသည်။ သိချင်တာမသိရဘဲ မသိချင်တာ တွေချည်း တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေတာလေ။

“သမီးရယ် တခြားသူနဲ့ဆို မာမိတို့ စိတ်အေးရမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှားရှားနဲ့ဆို မာမိ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ အစကတည်းက သမီးရှားရှား

ကို ကျောင်းပြီးရင် နေရာချထားပေးဖို့ မြတ်နိုးကိုခန့်ကို သမီးဒယ်စီ စကားစပြောသား၊ မြတ်တို့ကလည်း သမီးကို လိုလားတယ်လေ”

“မပြောနဲ့၊ ဟင့် ဟင့်၊ လုံးဝမပြောပါနဲ့ မာမီး၊ သမီး ရှားရှားကို မယူနိုင်ဘူး၊ လုံးဝမယူနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ တစ်ပင်သိတယ်၊ တစ်ပင်ကို နား လာမချနဲ့”

ပြောရင်းငိုချကာ သူမရင်ခွင်ထဲက ခွာသည်။ ထို့နောက် မွေရာ ပေါ် မှောက်လျက်ချည်း တစ်ပင်ကိုယ်ကို ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ဒေါ်လှလှစန်း သမီးဖြစ်သူကို နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

“ဟီး ဟီး ဟီး”

ငိုနေတဲ့သမီးကိုလည်း ချောဖို့ စိတ်မရှည်တော့ပါ။ ငိုပါ သမီး ရယ်၊ စိတ်တိုင်းကျငိုပါတော့ကွယ်။

ဒေါ်လှလှစန်း စိတ်လျော့ကာ သမီးအခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်၊ သမီးကို ဆေးတိုက်ဖို့ပင် သတိမရနိုင်တော့ပါလေ။

အခန်း (၂၅)

“ရှားရှားရယ် နင် ဘယ်လိုကြံလိုက်တာလဲ ဟယ်”

ဇင်ဇင် အားမလိုအားမရ မေးရင်း ကျောက်ပြားခင်းထားတဲ့

ချိတ်ခုံမှာ ထိုင်ချသည်။ ရှားရှားပျက်နှာလွှဲ၍ ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။

ခြုံလက်ယာဘက်မှာ အကန့်လိုက် စိုက်ထားတဲ့ စံပယ်ပင်တွေ

နီ လှမ်းသွားရင်း မြက်ခင်းစပ်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းထိုင်ချကာ။

ပွင့်ချိန်တုံးခါနီးမို့ ဟိုတစ်ပွင့် ဒီတစ်ပွင့်သာ ပွင့်တော့တဲ့

စံပယ်ပင်တန်းကို ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ရှားရှား မေးနေတယ်လေ၊ နင် တစ်ပင်ကို ဘယ်လိုကိတ်

ကြံလိုက်တာလဲ”

သီမာနွယ် ခပ်မတ်မတ်ပြင်ထိုင်နေရာမှ သည်းမခံချင်ဖွယ်

မေးပြန်သည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်နေတဲ့ ထွန်းက၊က ဇင်ဇင် သီမာနွယ်ကို တစ်လှည့် မျက်နှာလွှဲထားတဲ့ ရှားရှားကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေ၏။

ထွန်းက၊က နဂိုကတည်းက စကားနည်းသူ မဟုတ်လား။
“ဇင်ဇင်တို့က ရှားရှားကို တင်းတယ်သိလား”

ဇင်ဇင်တို့ ဖိပြောလေ ရှားရှားမျက်နှာလေး သွေးရောင်ရဲ့ ဝေ

“ကြံစည်တယ်လို့ မပြောနဲ့”
“ဘာရယ်၊ ဒါ ဒါဆို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ရှားရှားရယ်၊ ခွင်ရှင်းလင်းလင်း ပြောပါဦးလား”

“ဟာ ဒါတွေ နင်တို့မသိပါဘူး”
“အေးလေ၊ မသိလို့ မေးနေတဲ့ဥစ္စာ”
ဇင်ဇင်နဲ့ သီမာနွယ် တစ်ပင့်ဘက်က မခံမရပ်နိုင် မေးပြန်ကြသည်က ရှားရှားကို ပို၍ စွပ်စွဲနေသယောင်နှင့်။

“ကဲ အဲဒီကိစ္စထားလိုက်တော့၊ တစ်ပင်က ဘာတဲ့လဲ”
ရှားရှားမျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ မေးချသည်။ ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် မသိမကျတဲ့ မျက်စောင်း ပြိုင်တူထိုး၏။

“အေး အဲဒါပဲ ပြောမလို့လာခဲ့တာ”
“ပြောလေ၊ တစ်ပင်က ငါနဲ့ အတွေ့ခံမတဲ့လား”

မျှော်လင့်ချက်အကြီးကြီးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေတာက မျက်နှာလေး တင်းကြည့်ရင်း စိတ်ထူပဲရှားရှားမေးသည်။

ခုလောလောဆယ် ရှားရှားအလိုချင်ဆုံးက တစ်ပင်နဲ့တွေ့ခွင့်နဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သက်မ ညင်ညင်ချရင်း -

“ကြံစည်တုန်းကတော့ သူ့ဘာသာသူကြံပြီးတော့ ရမှ အောင်သူယ် ပြန်လုပ်ခိုင်းနေတာ၊ လုံးဝ အစာမကြေဘူးနော် ရှားရှား”

“ကဲပါ နင်တို့ထင်ချင်သလို ထင်စမ်းပါ၊ အရေးကြီးတာက တစ်ပင်နဲ့ ရှားရှားတွေ့ချင်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စ နင်တို့ကို ပြောခိုင်းထားတာ၊ တစ်ပင် အတွေ့ခံမယ်တဲ့လား”

ထွန်းက ကြားဝင်ပြောလျှင် ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ်မျက်နှာ တွန့်မဲ့ ချန်သည်။

“No ပဲ ရှားရှားရေ၊ No ပဲ”
ဇင်ဇင် လက်ကလေးတစ်ခါခါနဲ့ပြောလျှင် ရှားရှား မျှော်လင့်ချက်တွေ ပိုင်းမှုန့်သွား၏။

“သီမာတို့စကားစပြောတာနဲ့တင် တစ်ပင် ပေါက်ကွဲတာလေ၊ သီမာတို့ကို မောင်းထုတ်တာ၊ နောက်တစ်ခါ နင့်အကြောင်း ဘာမှ သယ်မလာနဲ့တဲ့၊ ကဲ ရှင်းလား”

သီမာနွယ် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောတဲ့နောက်မှာ ရှားရှားမျက်နှာလေး ပို၍ အရှက်သည်းသလို ငြိမ်သည်။

ထွန်းကက ယောက်ျားချင်းဖို့ နားလည်မှု ရှိနေပါသည်။ ဇင်ထွန်းက တစ်ပင့်ဘက်တော်သားပီပီ မကြည်လင်စွာ။

“နေပါဦး ရားရားရယ်၊ တစ်ပင့်ကို ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ခုလိုကြံစည်တာလဲ”

သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက် နားမလည်ဆုံးက ဒါပဲမဟုတ်လား။

“ပြောလေ ရားရားရယ်၊ တစ်ပင့်စိတ် အနာတာဖြစ်သွားအောင် ဘာလို့ ကြံစည်တာလဲ၊ တစ်ပင့်ကို နင် ချစ်နေတယ်ဆိုလည်း ဇင်ထွန်းက ပြောပေါ့ဟာ၊ ဇင်ထွန်းကညီမှာပေါ့၊ ခုတော့ဟယ် တစ်ပင့်ခမျာ မတိုးအာ မဆုတ်သာနဲ့၊ အဲဒီနောက်ဆက်တွဲက နင့်အပေါ် လုံးဝတင်းပြတ်နေကြ ကိစ္စ၊ ရှေ့ဆက် နင်တို့ ဘယ်လိုနေကြမလဲ”

သီမာနွယ် ထ၊လှာရင်း အားမရသလိုပြောရင်း ရားရားဆိုထ တို့ပြန်သံကို စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဇင်လည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောချင်တာ၊ တကယ်ဆို ဇင်ထွန်းကို အသိပေးရင် ဇင်ထွန်းကညီမှာပေါ့၊ ဇင်ထွန်းနားသွင်းရင် တစ်ပင် လက်ခံချင်ခံမယ်လေ၊ ခုတော့ စကားအဟတောင် မခံဘူး၊ တစ်ပင် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာက နင့်ဘက်က စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဖြစ်နေလို့ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ဇင်ထွန်း အားမရဆုံးပဲ”

“ဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ပြီးပြီပဲ၊ အခြေအနေပေါ်မူတည် ပြီး တစ်ပင် လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ လက်ခံလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စ”

ထွန်းက သိပ်စိတ်မရှည်တော့ပါ။ ပက်ခနဲ ဝင်ပြောလျှင်-
“အောင်မာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်တွေ့ ခါးထောက်မတတ်ဖြစ်ကာ ထွန်းကကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ကြသည်။

“နေပါဦး၊ ဒီကိစ္စမှာ နင် အားပေးအားမြှောက် မဟုတ်လား ထွန်းက”

သီမာနွယ် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပြောရင်း ထွန်းကဆံပင်ကို ဆွဲ၏။ ထွန်းကက သီမာနွယ်လက်ပြန်တာ သိတာမို့ ခေါင်းရှောင်လေသည်။

ထွန်းက ဆံပင်ကို မမိတာမို့ သီမာနွယ်စိတ်တိုသွားတာကို ကြည့်ပြီး ထွန်းက တဟားဟားရယ်ကာ ထိုင်နေရာမှလည်း ရှောင်တိမ်း သ၏။

“ထွန်းကနော် နင်”

“ဘာ နင်လဲ”

ထွန်းက ဆံပင်ကို လက်ချောင်းလေးနဲ့ စတိုင်လ်ကုကျသသည်။

သီမာနွယ် မျက်စောင်းထိုး၏။

“ကဲပါ နင်တို့ ဝန်ခံပေးပါဟာ၊ နင်တို့ဝန်ခံရင် ဇင် ကူညီမယ်၊ ဈားရား နင့်ကို တစ်ပင် လက်ခံလာအောင်လေ”

ဇင်ဇင်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မေး၏။

“ဝန်ခံတဲ့၊ ဘာကို ဝန်ခံရမှာလဲ၊ တစ်ပင့်ကိုကြံစည်တယ်

ဆိုတာလား။ ဟား ဟား ဟား ရယ်ချင်သေးတယ်”

ရှားရှားထက်ဦးစွာ ထွန်းက ဝင်ပြောသည်။

“ဟွန်း နင်တို့စကားတွေက ဘာစကားတွေလဲ၊ ရှားရှား မကြံစည်ဘူး ဟုတ်လား။ ဒါဆို တစ်ပင်က ရှားရှားကို ကြံစည်တယ်ဆို အဲလိုလား”

သီမာနွယ် အရွံ့မေး၏။ ရှားရှား စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းရမ်းသည်။

“တော်ပါတော့ဟာ၊ ကြံစည်တယ်ဆိုတဲ့စကား မသုံးပါနဲ့ ဒီကိစ္စ နင်တို့နားလည်အောင် ရှင်းပြရင် ပိုရှုပ်ဖွဲ့ပိုရှုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဇာတ်လမ်း ဒီမျှနဲ့ ရုပ်လိုက်မယ်၊ အေး နင်တို့စိတ်ဝင်စားလို့ ထပ်ဆက်ချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ပင်ကို ဖျောင်းဖျာပေး။ ဟုတ်ပြီလား”

ထွန်းက အလေးအနက် ဝင်ပြော၏။ သီမာနွယ်နဲ့ဇင်ဇင် မျက်မှောင်တကြုတ်ကြုတ်နဲ့ ကြည့်လျက် -

“ဪ လိပ်မျိုးတွေ၊ တော်ပြီ နင်တို့တောင် ဝန်မခံမှတော့ သီမာတို့လည်း ဘာမှ ကူညီစရာမလိုဘူး။ ဟုတ်တယ်နော် ဇင်ဇင်”

“ဟုတ်ပါ၊ တူချင်စရာလား။ ဟွန်း”

သီမာစကားနောက် ဇင်ဇင်လည်း အလိုက်သင့်ပါသွားကာ မျက်နှာကိုခွဲကာ သရော်သလိုကြည့်သည်။

သူတို့မိန်းကလေးတွေရဲ့အခြင်မှာ ဒီလိုပဲဖြစ်နေမှတော့ ရှားရှား

လည်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။

သူ့ရင်ထဲကဆန္ဒက တစ်ပင်နဲ့တွေ့ခွင့်ရချင်ကာ။

တစ်ပင်က မေမေတို့နဲ့လည်း အဆုံမခံ။ တစ်ပင်မှာမိ အန်တီလှ

တစ်ပင်ကို ဖျောင်းဖျာသော်လည်း တစ်ပင် နားမဝင်။

အန်ကယ်သက်က ပြတ်ပြတ်သားသား အမိန့်ချထားသည်။

“သမီး ဒီကိစ္စကို ဒယ်ဒီတို့လူကြီးချင်း စိတ်ကြိုက်စီစဉ်မယ်၊

ဒီပြင်ခွင့်မရှိဘူး။ လူတွင်ပါလို့ နွားကို ကျားကိုက်တာလေ၊ ဟုတ်တယ်

ဟုတ်လား။ ငြင်းဖို့ဆန်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ဒယ်ဒီစဉ်တဲ့အတိုင်း နာခံရမယ်

အဲ”

လို့ အမိန့်ချထားတဲ့အပေါ်မှာ တစ်ပင် ပိုပြီးပေါက်ကွဲနေသည်

ဟုတ်လား။

သူငယ်ချင်းမတွေ မလွှတ်ခင် မနီလာကို လွှတ်သေးသည်။

တစ်ပင် လှည့်ပင်ကြည့်။

“မလာကြနဲ့၊ ဘယ်မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘူး”

ပြောရင်း မနီလာမျက်နှာကို သောက်လက်စကော်ဖီခွက်နဲ့

အောက်ပေါက်တာလေ၊ မနီလာမမျှာ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်လို့။

ရှားရှား ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ တွေးရကျပ်လှတယ် တစ်ပင်။

တစ်ပင်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရချင်တာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ပင်ပြုသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံပေးဖို့ပါ။

ငါ့ဘက်က လွန်ထားတာရှိတယ် မဟုတ်လား။ အခြေအနေ
မကောင်းမှန်းသိလို့ ရားရား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဝေးရာခဝီသို့ ရှောင်ထွက်
ခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၂၂)

“ပုစ္ဆာရောဟင် ပုစ္ဆာ”
တစ်ပင်မေးသံလေးကြားလျှင် ပုစ္ဆာ ကမန်းကတန်း စာဖတ်ခန်း
ထဲဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။
ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ကိုလတ် လက်က -
“ခဏလေး ညီမ၊ မိစုကို ကိုလတ်သွားကြည့်ခိုင်းပေးမယ်၊
အခု ညီငယ်ကို သွားပြော၊ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်လို့”
အိမ်အကူကောင်မလေး စုစုကို သူ့အခန်းမှာ သွားကြည့်ခိုင်း
သည်။ စုစုသွားကြည့်ပေမယ့် သူ့ အခန်းထဲမှာ ရှိမနေတာ၊ ပုစ္ဆာ စာ
ဖတ်ခန်းထဲရောက်နေတာ ဘယ်သူမှမသိသေးတာက ကံကောင်းနေ
သည်။

“မရှိဘူး ကိုလတ်”

“ဟင်”

တစ်ပင် မျက်လုံးလေးပိုင်းသွားသည်။ ကိုလတ် အားနာသွား

ဟန်နဲ့ -

“ညီ အပြင်သွားတယ်ထင်တယ်၊ ညီဖုန်း ဆက်ကြည့်ပါလား”

“ဆက်ကြည့်ပြီးပြီ ကိုလတ်ရယ်၊ ပုစ္ဆာ ဖုန်းပိတ်ထားထားတဲ့”

“ဟာ ဒီကောင်လေးနဲ့ ခက်တော့တာပဲ၊ ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားရတယ်လို့ အရေးအကြောင်းရှိတော့ ခက်ချပြီ၊ ဒါနဲ့ ညီမ ဘာပြောလေ့ရှိလဲ ပြောသွားလေ၊ ကိုလတ် ပြောပေးမယ်”

“ဟာ”

တဖတ်ခန်းနံရံမှာ နစ်ဝင်မတတ် ဖုန်းကွယ်နေတဲ့ ပုစ္ဆာ ဟာ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုလတ်က ဘာမှမသိဘဲနဲ့၊ မရှိဘူးပြောပြီးပြီးတော့ တစ်ပင်ဘာသာ တစ်ပင် ပြန်သွားပါစေပေါ့”

ခုတော့ ပြောပေးမယ် ဘာညာနဲ့၊

ဘုရား၊ ဘုရား။ တစ်ပင် ဘာမှ မှာမသွားပါစေနဲ့၊ ကိုလတ်

ဆုတောင်းကာ နားစွင့်လေသည်။

“ဟို ဟိုလေ၊ ပုစ္ဆာနဲ့ ပြောချင်လို့”

“ကိုလတ်ပြောပေးလို့ မရဘူးလား”

“နေ နေ နေပါစေ၊ တစ်ပင် လာမေးတယ်ဆိုတာပဲ ပြောပေးပါ။

တစ်ပင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါလို့နော်၊ နော် ကိုလတ်”

“စိတ်ချ၊ ညီကို ကိုလတ်ပြောပေးမယ်”

“ကျွတ်”

ကိုလတ်ကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး၊ တစ်ပင်အပေါ် စေတနာ

အတွဲ ပိုပြနေတာလေ။

ပုစ္ဆာစိတ်မှာ ကိုလတ်ကို အလိုမကျနိုင်တော့ပါ။

“ဒါဆို တစ်ပင်ပြန်မယ်”

ကိုလတ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ပင် လှည့်ပြန်သွားမှ ပုစ္ဆာ

ဆက်ရှုချောင်လေသည်။

ဟုတ်တယ်လေ၊

နောက်ဆို မွန်းကျပ်ပြီး သေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ရှက်စိတ်နဲ့လည်း

အလွဲလွဲချော်ချော် ဖြစ်ကုန်ဖို့ရှိတယ်။

ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်သာအသိဆုံးမို့ မရှက်ဘဲမနေသာ။ မရှောင်

အသိဘဲ နေလို့မရတဲ့ အနေအထား။

ရှင်းပြနေဖို့ လွယ်မှာမှ မဟုတ်တာ၊

တစ်ပင်အသံလေးက ဘာကိုတောင်းဆိုနေလဲဆိုတာ ပုစ္ဆာ

အတောင်းစွာနားလည်နေတာမို့ ခက်လှသည်။

တစ်ပင်ရယ် -

ဘာကြောင့် အဖြစ်အပျက်တွေ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သွားသလဲ
ဆိုတာ ပုစ္ဆာ လိုက်မမိတော့ဘူး။
တကယ်ကွာ

အခန်း (၂၃)

“မင်္ဂလာတော်ခံပွဲ ဖိတ်ကြားလွှာ”

ရွှေရောင်ဖောင်းကြွစာလုံးနဲ့ ရေမွှေးဖိတ်စာ။ တစ်ပင့်ရှေ့မှောက်
ဆောက်နေတာမြင်လျှင် ဆွဲယူပြီး လုံးချေ၏။
ရားရားနာမည်လည်း မမြင်ချင်။ တစ်ပင့်နာမည်လည်း တစ်ပင့်
မြင်ချင်။

ဟင့်အင်း။

မမြင်ချင်ဘူး။

ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ဇွတ်လုပ်တာ၊ တစ်ပင့်ဆန္ဒ ဘာဆိုတာ သိသိ
ကြီးနဲ့လေ။ တကယ်ဆို ကိုယ့်သမီးဆန္ဒကို ကိုယ်ဦးစားပေးရမှာပေါ့။
အစစအရာရာ ကိုယ့်အပေါ်လာပြီး အားကိုးနေရတဲ့ ငိုယိုသားစု

ဝင်တွေအပေါ် ငဲ့ညှာစိတ်နဲ့ တစ်ပင့်ဘဝကို ထိုးထည့်ပေးနေတာလေး
တစ်ပင် သည်းခံလို့ ရမတဲ့လား။

ရှားရှားရုတ် နှင့်ကို ငါ လုံးဝမကျေဘူး။ နင်ဟာ ငါ အခြေခံ
တန်း တန်ဖိုးထားတဲ့ စံပယ်ပွင့်တွေကို ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ခူးတယ်
ပြီးတော့ ငါ့ခြေဖဝါးအောက်ရောက်အောင် လုပ်တယ်။

ဒါတင်မက ငါ့ကိုမြတ်နိုးလို့ အမှတ်တရလာပေးတဲ့ ပုဆိုး
ပန်းအိုးလေးကိုလည်း ဖျက်ဆီးတယ်။ အဆိုးဆုံးက ငါ့ကိုလည်း ဖာနီ
ဟင့် ဟင့်။

တစ်ပင် ဝမ်းအနည်းဆုံးနဲ့ အထိခိုက်ဆုံးက ဒါပါ။

ဒါတင်မက တစ်ပင်ကို တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားအောင်
ဒယ်ဒီ မာမိတို့ကို စည်းရုံးလိုက်တဲ့ သူ့စိတ်ကို တစ်ပင် ရက်ရက်စက်စက်
ရွံ့သည်။

ဒါကြောင့် သူက ဒယ်ဒီခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဒယ်ဒီပုံသွင်းတဲ့အတိုင်း
အပိုးကျိုးပြီး နေထိုင်လုပ်ကိုင်ပေးတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူးလေ။

သူမိလားစုရဲ့ငွေကြေးလိုအပ်ချက်တွေအားလုံးအတွက် တစ်ပင်
ကို ကြံစည်ပြီး သိမ်းပိုက်တာဆို ပိုမှန်မယ်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“တောက်”

တစ်ပင် ပြင်းရှုရှု တောက်ခတ်၏။ ပြီးတော့ လုံးချေထားတဲ့

စိတ်စာကို လွှင့်ပစ်လေသည်။

ဒင်းကြောင့် တစ်ပင်စိတ်ကူးယဉ်ကန္တာထဲက အရှိန်အင်္ဂါကြီးတဲ့
ဘေးရောက်သွားတာလေ။ နင်လည်း ဘေးရောက်သွားစေရမယ်
ဗျာရယ်။

“ဟင့်”

တစ်ပင်မှာနဲ့ မျက်ရည်တွေ သုတ်၏။ လုံးကြေနေတဲ့ ဖိတ်စာ
လွင့်လှိမ့်ကာ အခန်းဝတ်ခါးဘောင်နဲ့ ထိပြီးငြိမ်သွား၏။

ဖိတ်စာလေး ငြိမ်သွားတဲ့ တံခါးနားမှာ ခြေဖဝါးတစ်စုံ၊ ဘယ်
အချိန်ကတည်းက တစ်ပင်အခန်းဝရောက်နေမှန်း တစ်ပင်မသိပါ။

ခြေချောင်းလေးတွေ ဖြူသွယ်သလို ခြေဖမိုးလေးတွေ ရဲနေ
တာ ခြေထောက်ပိုင်ရှင်၊ တစ်ပင် မော့မကြည့်ပါဘဲ ရှားရှားမှန်းသိတာမို့

“နင် မလာနဲ့၊ ငါ့ရှေ့ နင် လုံးဝမလာနဲ့နော်”

တစ်ပင် အံ့ကြိတ်လျက် ကျားနာမလေးလို မာန်တဖီဖီ နှင်လေ
သည်။ ရှားရှား ခြေစုံရပ်နေရာမှ မျက်လွှာလေးစင်းချလျက် ငြိမ်သက်နေ
သည်။

“သွားလေ ထွက်သွား”

ရှားရှား မျက်လုံးလေး လှန်ကြည့်သည်။ ဘေးတိုက်မြင်နေရတဲ့
တစ်ပင်မျက်နှာလှလှက တွန့်ကြေလျက် နှုတ်ခမ်းလေးစုချွန်ကာ အပြုံး
ဦးနေတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ ခက်ထန်လို့နေသည်။

လုံးခြေထားတဲ့ဖိတ်စာကို ရားရား ပြန်ပြန်ကြည့်ကာ ဒူးထောက်
ထိုင်ချရင်း ကောက်ယူပြီး ပြန်ကြည့်လေသည်။

စည်ခံပွဲက ဒီညနေ။

ခုချိန်ထိ တစ်ပင့်ဘက်က ငြင်းဆိုနေတာက ဒီစည်ခံပွဲ ဖူး

သွားနိုင်တဲ့ အနေအထား။

“တစ်ပင်”

“မခေါ်နဲ့”

တစ်ပင် ပြတ်တောင်းတောင်းပြောပြီး ထိုင်နေတဲ့ဆိုဖာဆုံလှည့်
ထိုင်ခုံကို လှည့်ထိုင်လိုက်တဲ့အခါ သူ့နဲ့ ကျောခိုင်းအနေအထား ဖြစ်သွား
လေသည်။ ရားရား လုံးကြောနေတဲ့ ဖိတ်စာကို ရားရား ဆုပ်ကိုင်ရင်း
ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ ထလေသည်။

ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့တိုးသွားရင်း နှိပ်ချသံလေးနဲ့ စကားစစ်

“ငါ တောင်းပန်တယ် တစ်ပင်ရယ်၊ ရှေ့ဆက် နင်ဖြစ်ချင်တာ
အားလုံး ငါ လိုက်လျောပေးမယ်၊ ဒီစည်ခံပွဲကိုတော့ နင် မဖျက်ပါနဲ့နော်”

“အဟင့် သေလိုက်ပါလား”

“တကယ်ပြောတာ၊ အားလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်”

“ဟွန်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့် ရယ်လိုက်ချင်တယ်
ဒီမှာ ငါ ဘာကိုမှ မမက်ဘူး။ ငါတန်ဖိုးထားတဲ့ အရာမှန်သမျှက နှင့်
ကြောင့် ပျက်စီးသွားတာချည်းပဲ။ ဒါ့အတွက် ငါ ဘာကိုခွဲရမှာလဲ”

နင်သာ ကျေးဇူးကန်းတာ”

“တော်ပါတော့ဟာ”

“မတော်နိုင်ဘူး၊ အပြောမခံချင်ရင် နင် ငါ့ရှေ့မလာနဲ့လေ၊

နင်တို့ ဘယ်သူလာခိုင်းလဲ”

“ငါ့ဖိတ် ငါ့နှလုံးသားနဲ့ ငါလာတာပါ”

“လာမည့်နဲ့ ရားရား၊ နှလုံးသားတွေ ဘာတွေကို ငါ ဖိတ်မဝင်

အသွား”

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်ဟာ”

“ဟား ဟား ဟား”

တစ်ပင် ဆိုဖာထိုင်ခုံကိုလှည့်ကာ ရားရားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
မြစ်အောင်ပြုရင်း နာကျင်အက်ကွဲစွာ အော်ရယ်လေသည်။

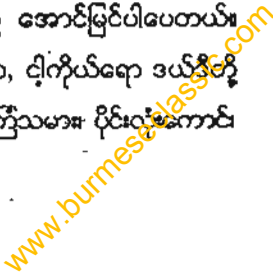
“ချစ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘာချစ်တာလဲ၊ နင့်အချစ်က ဖြူစင်မှု

ဘယ်နှစ်ရာခိုင်နှုန်း ပါလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါ”

“တစ်ပင်ရယ်”

“တစ်ပင်တွေ နှစ်ပင်တွေ လာလုပ်မနေနဲ့ တဏှာကောင်ရဲ့၊

နှင်ဖိတ်ကို ငါ ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ်၊ နင် ငါ့ကို လက်တုံ့ပြန်ချင်
လို့ ဒီလိုကြံစည်လိုက်တာ၊ နင့်အကြံအစည် အောင်မြင်ပါပေတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝကို နင်ပိုင်စိုးလို့ မရဘူး။ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့ကိုယ်ရော ဒယ်ဒီတို့
နဲ့စည်းစိမ်ကိုရော အပိုင်သိမ်းဖို့ ကြံစည်တဲ့အကြံသမား၊ ပိုင်းလုံးကောင်း

နင်တို့ကြွေးတွေ ကြွေးစေဖို့ ငါ့ဘဝကို နင်သိမ်းပိုက်တာ၊ နင့်အကြံ
အကုန်သိတယ် ယန္တရားရယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

စကားလုံးတွေက ပါးရိုက်ခံရတာထက် နာဖို့ကောင်းလှသည်

မို့ -

“တစ်ပင် နင် ငါ့အပေါ် အဲလောက်ထိ မကောင်းမြင်နေ
မလိုပါဘူး။ နင်တို့အပေါ် တင်နေတဲ့အကြွေးကို ငါ တစ်နေ့ ပြန်ဆပ်မယ်
အန်ကယ်ကို ငါပြောပြီးသား။ ဒီကိစ္စနဲ့ မရောထွေးလိုက်နဲ့တစ်ပင်”

“မရောထွေးနဲ့ ဟုတ်လား။ မရောထွေးစေချင်ရင် ခုချက်ချင်း
ဆပ်လေ၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ နှင့်အစ်ကိုတွေရဲ့ ကြွေးအားလုံး ခုချက်ချင်း
လာဆပ်၊ ဆပ်ရင်တောင် ငါက အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို လက်ခံဖို့မရှိဘူး၊ ရှားရှား
အဲဒါ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်၊ နင့်ခေါင်းထဲ စွဲနေအောင်မှတ်ထားလိုက်၊ ဒါပဲ”

တစ်ပင် လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နဲ့ပြောကာ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ
ဆောင့်တွန်းပြီး အခန်းပြင် တွန်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

ရှားရှားကိုယ်ကြီး လွင့်မကျရုံတမယ် ယိုင်နဲ့သွားတဲ့ကိုယ်ထဲ

နံရံနဲ့မှီကာ -

“တစ်ပင်”

“ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်တော့မှ မပြင်ဘူး၊ ရှားရှား။ နင့်မှာ
ရှက်တတ်တဲ့စိတ်ရှိရင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ငါ့ရှေ့ နင် ခုလို လာရဲ့နား
မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းရဲ့လား”

“ကျွတ်”

ရှားရှားမျက်နှာကြီး တစ်ဖက်သို့ လည်ဆင်းသွားသည်အထိ

အားလုံးတွေက မြင့်လွန်းသည်လေ။

“သွား။ ခုချက်ချင်း ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား”

တစ်ပင်စကားလုံးတွေက ကြာလာလေ ပြင်းရှလေ။

မမြင်ချင်တဲ့သူကို မမြင်ရတဲ့အထိဖြစ်အောက်အောင် တစ်ပင်

ဆုံးသားလေး မာကျစ်လျက်။

ရှားရှားကို အခန်းပြင်ရောက်အောင် တွန်းပစ်ရင်း တံခါးကို

နှိပ်ဆွဲမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်လေသည်။

“သွား ငါ့ရှေ့ ဘယ်တော့မှမလာနဲ့”

တစ်ပင်ရင်ထဲမှာ ဒါပဲ ကြွေးကြော်ကာ။

အလှူကြီး

ဖင်စင်နဲ့သီမာနွယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီအလိုကျဖြစ်စေဖို့ တစ်ပင့်ကို
ယောက်လက်တစ်ဖက်ဆွဲခေါ်ရင်း တိုက်ထဲသွင်းသည်။

အဟွန်း။

တစ်ပင် ရင်မှာ မဲ့ထားမိသည်။ တစ်ပင့်ကို အတင်းအကျပ်
တိုက်တာကို တစ်ပင် ခေါင်းငုံ့နာခံရမယ်ဆိုရင် တစ်ပင့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ
တော်ကောက်ကျသွားစေရမှာပေါ့။

စိတ်ချ ရှားရှားရယ်။ တစ်ပင်က ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း
တစ်ပင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ နင် မကြာခင် သိရစေမယ်။

“လာ လာ သတို့သမီးချောလေးရဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ အလှူပြင်ဆရာမကလည်း တစ်ပင့်ကို
တစ်နာချိုချိုလေးနဲ့ အရေးတယူ ခေါ်ပြန်သည်။

အစအဆုံး ဒယ်ဒီစောင့်ကြည့်နေလို့သာ တစ်ပင် ခပ်မသိတ်
လိုက်တာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူးလေ။

တစ်ပင်တိုက်က ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ဆိုတာ မကြာခင် သိရစေ
မယ်။

စောင့်ကြည့်လိုက်။

ဟင့်။

အခန်း (၂၄)

“သမီး၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် သမီး ဘာ
မလုပ်နဲ့”

ဒယ်ဒီ လေးလေးနက်နက် သတိပေးသလို ပြောတာကို တစ်ပင်
မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“သမီးရယ် မိတ်ကပ်ဆရာမတောင် ရောက်နေပြီ၊ အလှူပြင်
မယ်၊ ထလေ သမီးရဲ့၊ ထပါတော့”

တစ်ပင် ခြံထဲဆင်းပြီး ပေတီပေကတ် ထိုင်နေမိသည်။ မာမီ
အတင်းဆွဲခေါ်တဲ့အခါ တစ်ပင် တရွတ်တိုက်ပါလာရသည်က ဒယ်ဒီ
ပြတင်းပေါက်ကနေ လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်ပြီး ကြည့်နေလို့ဖြစ်သည်။

“လာ လာ တစ်ပင်”

ဗူးတပေ

ဗူးတပေ

အသက်ကြီး

ဟဲ့

“ကြည့်မနေနဲ့မြတ်ဗျေ မြတ်သားက အဆင်သင့်ဖြစ်လို့ မင်္ဂလာ
တောင်ရောက်နေပြီ၊ မြတ်ပဲ ပြင်ဆင်တော့၊ မြတ်ပြီးတာနဲ့ ကိုခန့်တို့
ကို သွားကြမယ်၊ ကိုသက်နဲ့လှက သမီးနဲ့တစ်ပါတည်းလိုက်လာမယ်
တဲ့ မြန်မြန်ကွာ”

ခင်ပွန်းသည် လောဘော်တာမို့ ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး စိုးရိမ်လွန်
တဲ့စိတ်ကို လျှော့ချကာ စိတ်ကပ်လိမ်းပြီးသား မျက်နှာကို မှန်မှာ
ကြည့်၏။ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ပြီမို့ ဆံထုံးထုံးကာ ကျောက်ပန်းခက်တွေ
ဆီဝန်လိုက်သည်က ဝတ်ဆင်မယ့်ပန်းနုရောင် ချိတ်ဝမ်းဆက်နဲ့ လိုက်
တော့။

လက်ဝတ်ရတနာက အစစ်တွေမရှိတာမို့ အလှပြင်ဆိုင်က
ရမ်းထားတဲ့ အတုတွေသာ ညွတ်အောင်ဆင်သည်။
သတို့သားမိခင် မဟုတ်လား။

တောက်တောက်ပပနဲ့ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်ဖြစ်နေဖို့ လိုအပ်တယ်

“ပြီးရင် လာကွာ”
ကိုခန့် စိတ်မရှည်ချင်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဧည့်ခံပွဲ ကြိုရောက်နေ
ချင်စိတ် လောနေတယ် မဟုတ်လား။

အလှပြင်ပြီး မှန်ရှေ့မှာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခေါက်တံခွဲခေါက်ပြန်

အနား (၂)

“ကိုခန့်ရယ် မြတ်စိတ်ထဲမှာ တထင်ထင်နဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“သားရဲ့မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကိုပေါ့”

“မြတ်ကလည်းကွာ နေရင်းထိုင်ရင်း မဖြစ်နိုင်တာတွေ လျှော့
တွေးပြီး စိတ်သောကာ ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ အခုပဲ ကိုသက်နဲ့ ဖုန်းပြောပြီးတယ်
သမီး အလှပြင်နေပြီးတဲ့ သားကို ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ခိုင်းပါထဲ့
ဒေါ်မြတ်မြတ်လေးပဲ စိုးရိမ်လွန်ကဲနေလို့လား။ ဘာလားမသိ
ရင်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့ကိစ္စ ခင်ပွန်းသည်ကို ပြောမိခြင်း။

ခင်ပွန်းသည် ထိုသို့ပြောခါမှ စိတ်သက်သာရာရကာ -

“အဲဒါဆိုလည်း သား အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား သွားကြည့်လို့”

ကြည့်လို့မပြီးစီးနိုင်သေးတဲ့ ဇနီးသည်ကို ဦးခန့်မောင် ခပ်လော့
ပြောမိပြန်သည်။

“လာပါပြီတော် တကတဲ”

“တစ်ကတဲ လုပ်မနေနဲ့ ကိုယ်တို့ ကြိုရောက်နေတော့ ကောင်း
တာပေါ့ကွ”

“အေးပါဆိုနေ”

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး စီးကွင့်နံ့ခြယ်ပဝါပါးလေးခြုံရင်း ခင်ပွန်း
သည်ကို မျက်စောင်းလှလှထိုးပြီး မှန်ရှေ့က ခွာလေသည်။

ခင်ပွန်းသည်ကလည်း သူမနဲ့ လိုက်ဖက်စွာ ကြော့မော့
သားကြီးသုံးယောက်ကြောင့် စိတ်သောကရောက်ကာတည်းက သူမ
လင်မယား ပြင်ဟယ်ဆင်ဟယ်နဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်သွားဖြစ်တာမျိုး
သလောက်ပင်။

သူများဖိတ်တဲ့ ဘာညှော်ခဲပွဲဖြစ်ဖြစ် သားထွေးနဲ့ချွေးမထွေး
နီလာကုပဲ လွှတ်နေကျ။ အခု သားငယ်မင်္ဂလာပွဲလေး မထင်မှတ်
ဖြစ်လာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်တွေလှုပ်ရှားကာ လှအောင်
နဲ့အောင်၊ ကျက်သရေရှိအောင် အစစအရာရာ ဂရုတစိုက် ပြင်ဆင်ရတာ
က စိတ်အားထက်သန်စွာ။

လိုက်ဖက်ညီညီ ခံတွဲထွက်ပြီး ဧည့်ပရိသတ်ကို နှုတ်ဆက်ရမှာ
လည်း ချွေရင်လေးခုန်နေကာ။

သားငယ်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲလေးက ဝက်ဝက်ကွဲ စည်ကားမယ့်ဖြစ်
သမီးမိဘများက ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်း တောင့်တင်းသလို စီးပွား
လုပ်ငန်းရှင်တွေကလည်း ထိတ်ထိတ်ကြဲတွေချည်း။

သူတို့လင်မယား ဧည့်ခံခန်းမရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဧည့်သည်တွေ
သည်သည်ရောက်နေကြပြီး သားတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခံနေရတာ
ရောပေါ့။

မိဘနှစ်ပါးရောက်လာတာမြင်ရတော့ သားလည်း တအားတက်
သည်။

“သမီးနဲ့ သမီးငယ်မိမိတို့ မကြာခင်ရောက်တော့မယ် သား”
ဦးခန့်မောင်က သား ခွန်အားရှိအောင် စကားစပြောသည်။

သူ့ သားမျက်နှာပေါ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပျော်တာ ဖြစ်မနေ၊ ပြုံးရုံသာ
ပြီး ခေါင်းဆတ်ရုံသာ။

ဧည့်ခံပွဲနဲ့ခွဲတွေမှာ နံရံကပ်ပန်းအလှတွေပြင်ထားကာ ထိုပန်း
တွေကြားမှာ သမီးလေးရုပ်ပုံတွေကို ဝိနိုင်းထုတ်ပြီး ကပ်ထားတာက
သိသာကြည့်ကြည့် သတို့သမီးလေးပုံက ကြည့်မလွဲ။

ဒါ သား ဖန်တီးထားတာ ထင်ရဲ့၊
“သတို့သမီးနဲ့ သတို့သမီးမိဘလည်း မမြင်ပါလား၊ အချိန်တွေ
နဲ့နေပြီ”

ဟုတ်ပါရဲ့၊

ဧည့်သည်တွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောခါမှ ဦးခန့်
နာရီမြှောက်ကြည့်မိသည်။ ဧည့်ခံပွဲအချိန် တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်
လွန်နေပြီ။

သားကို လှမ်းကြည့်တော့ တစ်ခုခုကို ကြိုသိဟန်နှင့် ထည့်
နေကာ။ သူတို့မိဘများမှာတော့ မတည်ငြိမ်နိုင်။

ကိုသက်ကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်၏။ ဖုန်းဝင်ပေမယ့် ကိုင်
မရှိ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

ဦးခန့်မောင် စိုးရိမ်သွေးဝင်လာသည်။ ဇနီးသည်က
ရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို အပြုံးလှိုင်လှိုင်နဲ့ ကြိုဆိုနေရာ
ပျော်ရွှင်လို့နေသည်။

နဂိုကတည်းက ဇနီးသည် စိတ်ထင့်သလို ဖြစ်လာတော့
လား။ ဦးခန့်မောင် တွေးမိကာ ရင်ပူလာပါသည်။ သို့သော်လည်း တစ်
မှ မရိပ်မိအောင် ကိုသက် ဖုန်းကို သဲသဲမဲမဲခေါ်လျက်။

“ဟေ့ ရှားရှား မင်းသတို့သမီးက ဧည့်ခံပွဲတက်မှာ သေရ
လား”

သူငယ်ချင်းတွေ မယုံသလို မေးလာကြတော့ ရှားရှား မျက်
မပျက်အောင် ထိန်းထားရင်း -

“လာမှာပါကွာ”

လို့ အားမပါစွာပြောရသည်က အကြိမ်ပေါင်း များခဲ့ပြီ။ သ

အရောက်သေးတော့ ဧည့်ခံပွဲက စလို့မရသေး။

တချို့ဧည့်သည်တွေက ကိစ္စတွေရှိကြသည်မို့ သတို့သမီး ပွဲ
ကျွန်ုပ်ကို စောင့်နေရတာ သိပ်စိတ်မရှည်ချင်။ ထထွက်သွားဖို့လည်း

အတိုအာဖို့ တီးတိုးပြောရင်း နာရီတကြည့်ကြည့်။

သတို့သမီးမိဘနဲ့ သတို့သမီးကို တမျှော်မျှော်။

အချိန်က လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တောင် လွန်လာပြီ။ သတို့သား

တစ်ယောက်က လူတွေ စိတ်ပူပန်ကာ ချွေးပြန်လာသည်။ တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း မျက်နှာမှာအရောင်တွေ ပြာမှိုင်းလျက်။

“ဟော ဟိုမှာ ကိုသက်နဲ့လှ”

ဧည့်သည်တွေပြောလို့ ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်တော့

အော်ပါရဲ့ ကိုသက်နဲ့လှ။

သတို့သမီးမိဘပီသစွာ သတို့သားမိဘများနဲ့ အရောင်အသွေး

တစ်တူ။ တောက်တောက်ပပ ပြင်ဆင်ထားတာမို့ ဦးခန့်မောင် စိတ်အေး

သ ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဦးသက်တို့ဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းသွား၏။

“ကိုသက်ရယ် ကိုယ်ဖြင့် စိတ်ပူနေရတာ၊ ကိုသက်ဖုန်းခေါ်တာ
ကိုယ်လို့ဗျ”

“သ သမီးကော”

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေးကလည်း လှနားကပ်၍ ဒါပဲမေးသည်။

ကိုသက်ခိုင်နဲ့ ဒေါ်လှလှစန်း မျက်နှာမပျက်အောင် အနိုင်နိုင်ထိန်းလျက်။

“စိတ်မပူပါနဲ့”

လို့ ဦးသက်ခိုင် ထိန်းရင်းပြောကာ ဧည့်ခန်းမကို ဖြတ်ကာ စတိတ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ထို့နောက် မင်္ဂလာဩဘာ ဖတ်ကြား ဘိသိက်ဆရာကိုဆိုသည်။

သတို့သမီး မမြင်သေးသော ဘိသိက်ဆရာကလည်း အေးချာချာနဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တွေ အားလုံးလည်း တအံ့တဩကြီးဖြစ်လို့ အခြေအနေက တစ်ခုခုဆိုတာ ရားရား ကြိုတင်သိနေပြီပဲပါ။ ထွန်းက သူပဲခုံးကို ဖက်ရင်း အားပေးသည်။

“ရပါတယ်ကွာ”

ဘိသိက်ဆရာ မင်္ဂလာဩဘာစာ ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဦးသက်ခိုင် စကားဆိုသည်။

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေနဲ့ ဧည့်ပရိသတ်အား ခင်ဗျား ဒီပွဲဟာ ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ ကိုခန့်သား ရားရားရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ပွဲပါ။ ဒီပွဲမှာ သမီးလေး အူအတက်ပေါက်လို့ အရေးပေါ် ခေးမိတ်ဆွေ လိုက်ရလို့ သမီးလေး ဧည့်ခံပွဲ တက်ရောက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဗျာ”

“ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ဧည့်ပရိသတ်၏အံ့ဩသလို တချို့လည်း စုပ်တသပ်သပ်နဲ့

“အဲဒီအတွက် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါ ဧည့်ပရိသတ်ကြီး”

“ဟဲ့”

“ကိုခန့်”

ခင်ပွန်းသည်ကို ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး မျက်နှာအပျက်ပျက်နဲ့ လှည့် ခင်ပွန်းသည်က လက်ကာဟန်တား၏။ ဒေါ်လှလှစန်းက ဒေါ်မြတ်မြတ်လေးကို နှစ်သိမ့်ပြုံးလေးနဲ့ ပွေဖက်ကာ -

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုသက်ပြောတာ နားထောင်ပါဦး”

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလျက် ဦးသက်ခိုင်ကို ခြံကြည့်သည်။ ဦးသက်ခိုင်က ကူခြေမပျက်တမ်းဆိုချေသည်။

“သမီးလေး ဧည့်မခံနိုင်ပေမယ့် သမီးကိုယ်စား ကျွန်တော်တို့

အဖေအမိက ဧည့်ခံပါလိမ့်မယ်။ ဧည့်ပရိသတ်အားလုံး သမီးနဲ့သားရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို အသိအမှတ်ပြုပေးကြပါ။ အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဧည့်ခံ အစားအသောက်ကို မြန်မြန်ယူကုန်သွား သုံးဆောင်ကြပါဗျာ။ သုံးဆောင် ကြပါ။ သမီးလေးအတွက် စိုးရိမ်မနေပါနဲ့။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါ သွယ်”

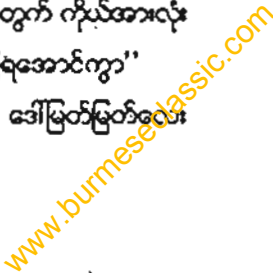
ဦးသက်ခိုင်ပြောပြီး စင်မြင့်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာကာ ကိုခန့်

သက်ကိုဆွဲယူပြီး -

“ကိုခန့် စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့ သမီးလေးအတွက် ကိုယ်အားလုံး

တာဝန်ယူတယ်။ ကဲ လှ မြတ်ကိုခေါ်ပြီး ဧည့်ခံကြရအောင်ကွာ”

ဦးသက်ခိုင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဦးခန့်မောင်နဲ့ ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး

ယောင်ယောင်နုနုနဲ့ အပြုံးအတုတွေ တပ်ဆင်ကာ ဧည့်ခံရသည်။ အရင်။

“သား”

ဦးသက်ခိုင် ရှားရှားလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားလုံး စကားပြောမလိုပြင်သည်။ ရှားရှား ကြိုတင်ခန့်မှန်းပြီးသားမို့။

“ကျွန်တော် နားလည်ငါတယ် အန်ကယ် တစ်ပင် စိတ်ကျေနပ်ရင် ပြီးရော”

ဦးသက်ခိုင် ရင်ထဲမှာ အတော်ထိခိုက်သွားသည်။

ရှားရှားပြောတာက မထိခိုက်ဘဲနေမတဲ့လား။ သမီးကို အရေးပေါ် ဆေးရုံတင်ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ။

သမီး ဘယ်ကိုထွက်သွားမှန်း သူတို့မရိပ်မိနိုင်။ သေချာစောင့်ကြည့်နေလျက်နဲ့ ခုလိုဖြစ်သွားတာ သူတို့လည်း ဒေါသထွက်ရ အရှုံးပင် သည်းရခဲ။

ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို အပျက်မခံနိုင်တဲ့စိတ်နဲ့ ဣန္ဒြေဆယ်ရကား ဧည့်ပရိသတ်တွေကို အကြောင်းပြကောင်းကောင်းနဲ့ ထိန်းထားနိုင်ပေမယ့် ရှားရှားက တစ်ခုခုကို ကြိုသိနေတာမို့ သူပြောတဲ့စကားတွေ မထိရောင်နိုင်မှန်း ဦးသက်ခိုင် နားလည်သွားသည်။

“ကဲပါ သားရယ် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဣန္ဒြေဆယ်ပါကွ”

ရှားရှား လေပူဖျော့ဖျော့ မှတ်ထုတ်ကာ အန်ကယ်သက်ပြောတဲ့

အတိုင်း ခေါင်းလေးညှိတ်လျက်။

တစ်ပင်ရယ် နင့်ဆုံးဖြတ်ချက် ဘယ်လောက်ပြတ်သားလဲ ဒီတာ ငါကြိုသိပြီးသားပါ။

အဲဒါအတွက် ငါ ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ကြေကွဲရမှာလား။ ဒါပေမဲ့ နင့်ရင်ထဲက အငြိုးတွေပြယ်အောင် ငါ ဘာဆို ပေးဆပ်ဖို့ ဝန်မလေး ဒီတုန်း တစ်ပင်ရယ်။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကတော့ စည်ကားနေဆဲ။

တစ်ပင့်ကိုယ်လေးများ လှုပ်ခါသွားသည်အထိ လက်ခုပ်လက်ဝါး

အိမ်က ရယ်မိလေသည်။

ပြီးတော့ တစ်ပင်ပုန်းနေတဲ့ သစ်တိုပင် မြင့်မြင့်ကြီးပေါ်က

ဆင်းတယ်။

တစ်ပင့်မျက်နှာနုနုလေးကို လက်စွမ်းပြုလိမ်းခြယ်ပြီးတော့

အလှပြင်ပေးတဲ့ မမပြောသည်က -

“သမီး ရှူးရှူးပေါက်ချင် သွားပေါက်လေး အဝတ်အစားဝတ်ပြီး

ဆို ခက်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် တစ်ပင်လည်း အဲဒါပြောမလို့”

“ကဲ သွား မြန်မြန်သွား”

အလှပြင်ဆရာမ ပြောတာနဲ့ တစ်ပင့်စိတ်ကူးနဲ့ ကွက်တိဖြစ်လေ

သည်။ ဒါနဲ့ တစ်ပင်အချိပ်အကဲကြည့်ကာ အခန်းထဲက လှစ်ခဲနဲထွက်

သည်။

ဖင်ဖင်နဲ့ သီမာနွယ်က သူတို့လည်း ပြင်ဆင်နေတာမို့ သတိ

မထားမိချေ။ အနားမှာရပ်စောင့်နေတဲ့ မာမိက တစ်ပင်ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်

မိတ်ကပ်အလိမ်းခံနေတာကို အဟုတ်မှတ်ကာ စိတ်ချလက်ချဖြစ်ပြီး

အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ဒါတွေက တစ်ပင့်အတွက်

အခွင့်အရေးဖြစ်ကာ -

အခန်းထဲက ထွက်လို့ရသည်နှင့် တစ်ပင် လက်ခမောင်မောင်လေး

အခန်း (၂၆)

“အဟုင် ဟင့် ဟင့်”

တစ်ပင် အောင်မြင်စွာ အသံထွက်ရယ်မိလေသည်။ ဟုတ်တယ်

လေး တစ်ပင့်ကို ဘယ်သူ့အမိန့်ပေးလို့ရမှာလဲ။

တစ်ပင့်စိတ်နဲ့ တစ်ပင့်ကိုယ်လေး။

တစ်ပင်မပါတဲ့ ဒင်မင်လာပွဲ အကျဉ်းတန်နေပြီပေါ့။ မဟုတ်

ဘူးလား ရားရားရယ်။

နှင့်အတွက် အကျဉ်းတန်မူတွေပဲ ထိုက်တန်ပါတယ်။ ငါ့ပုဂ္ဂိုလ်

ထားတဲ့အရာမှန်သမျှကို နှင် ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့အတွက် နှင့်အတွက်

အထိုက်တန်ဆုံးက အဲဒါပဲ ယန္တရားရယ်။

ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

ခတ်၏။ ချွန်ချင်း အပေါ်ထပ်အနောက်ဘက်ရှိ လှေကားကနေ တိုက်ကြီးပေါ်က အပြေးတစ်ပိုင်းဆင်းသည်။

တိုက်အောက်ရောက်သည်နှင့် တိုက်ဘေးဘက်ရှိ စံပယ်ပန်းချီတွေထဲ ဝင်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် စံပယ်ချီတွေကို အကာအကွယ်ယူကာ ခြံနောက်ဘက် လှစ်ခနဲပြေး၍ သစ်တိုပင်ကြီးအောက် ဝင်ခဲ့သည်။

ထိုသစ်တိုပင်ကြီးက နှစ်လေးငါးဆယ်လောက်ရှိမှယ်ထင်သည်။ အခက်အလက်တွေ အံ့ဆိုင်းကာ တော်တန်ရုံ မိုးရွာရင်တောင် မိုးရေစိုဖို့ မရှိပါ။ ပင်စည်ကလည်း အဖုအထစ်နဲ့

တစ်ပင် ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း ဒီအပင်ကြီးပေါ်တက်နေကျ။ သစ်ကိုင်းမကြီးသုံးကိုင်းခွဆုံကြားမှာ တစ်ပင် သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေလိုက်သည်က လုံခြုံစွာ။

တစ်ပင်ပျောက်လို့ ရှာဖွေနေတဲ့ အသံဗလံတွေ ကြားရထေ တစ်ပင် ရယ်ချင်လေ။

ကောင်းတယ်။ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိလည်း တစ်ပင်စိတ် ဘာဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားပြီလေ။ မဟုတ်ဘူးလား။

အိုး ဒယ်ဒီနဲ့မာမိတင်မကဘူး ရားရားကော ရားရားမိဘကော ဒါတင်မက ရားရားရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းရောပေါ့။

သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက တစ်ပင်ကို လိုချင်နေတာ သည်းသည်းလှစ်။ သူ့အစ်ကိုသုံးယောက်က ပိုဆိုးသေး။

ကိုကြီးခေတ်ထွန်းက အမေရိကန်သူနဲ့ညားပြီး မိဘကို ပိုက်ဆံဆိုတတ်ပေမယ့် တစ်ပင်အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ အရေးအယူဖို့တတ်သည်။

Happy New Year နဲ့ ခရစ်စမတ်နေ့မျိုးမှာပေါ့။ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ပို့ရုံမက ဖုန်းဆက်နေကျ။ ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း -

“ညီမလေး တစ်ပင်လေး”

နဲ့ နှုတ်က မချတမ်း တယုတယခေါ်တတ်သည်။

“ရားရားဆိုးရင် ကိုကြီးကို ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်စမ်းပါ”

တိုင်ပြောဖို့ အခွင့်အရေးလည်း ပေးထားသည်။ ဒါကြောင့် တစ်ပင်ကို ဘာမဆိုလုပ်တိုင်း တစ်ပင်တိုင်နေကျ။

တစ်ပင်တို့ကို ခွေးလှေယားသီးမှုန့် ဖျန်းတဲ့ကိစ္စကို တစ်ပင်တိုင်တာပေါ့။

“ညီမလေး စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ရားရားကို ကိုကြီးဆူပေးပါမယ်။ စိတ်ချ ညီမလေးရယ်နော်၊ ညီမလေး စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ကိုကြီး တောင်းပန်တယ်”

လို့ တယုတယ ပြော၏။ ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း ရားရားကို ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆူတယ်လေ။

ကိုကြီးနဲ့ အဆူခံရတော့ ရားရား မှန်ကပ်ကပ်နဲ့ လာပြောတယ်။

“နင်မကျေနပ်ရင် နင်ကြိုက်တာ လုပ်လို့ရတယ်။ ပြောလို့ရ”

တယ် ကိုကြီးနဲ့ လှမ်းမတိုင်နဲ့၊ ကိုကြီးနဲ့တိုင်တာနဲ့ ငါ့ကို ဖုန်းနဲ့ လှမ်း
လှမ်းဆူတာ နားညည်းနေရော၊ ကိုကြီးဆူရင် ဖေဖေနဲ့မေမေပါ ဝိုင်း
ဆူကြတာ၊ နင် သတိထား”

“အံ့မယ် သတိထားရမှာ နင်၊ ဆူရင်ခံလိုက်၊ ပေါက်တယ်
နော်၊ အဟင့်”

တစ်ပင် အနိုင်ယူပြောစမြို့၊ ကိုကြီးတင်မက ကိုလတ်ကလည်း
တစ်ပင်ကိုဆိုရင် အရေးတယူနဲ့၊

“ညီမလေး ကိုလတ် မန္တလေးက ပြန်လာလို့ တစ်ပင်အတွက်
မှန်တွေဝယ်လာတယ်”

ဆိုပြီး သတိတရ လာပို့တတ်သည်။ ကိုလတ် ဘယ်သွားသွား
ခရီးသွားတိုင်း တစ်ပင်အတွက် ပါနေကျ။

ကိုထွေးအဓိကနဲ့ မနီလာဆိုလည်း တစ်ပင်လေး၊ တစ်ပင်လေး
နဲ့ ပါးစပ်မှာက ချတယ်လို့ မရှိပါ။

ဒီကိစ္စမှာလည်း ညီအစ်ကိုသုံးယောက်လုံး တစ်ပင်ကို ဖုန်းဆက်
ပြီး တောင်းပန်ရတာနဲ့ ကိုလတ်နဲ့ကိုထွေးက ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ဖျောင်းဖျ
ရတာနဲ့၊

“ညီမလေး စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး၊ ရားရားအတွက် ကိုကြီး
တာဝန်ယူပါတယ် တစ်ပင်ရယ်၊ ညီမလေး လက်ခံပေးမှာနော်”

ကိုကြီး တင်ပို့ဖို့ ဖုန်းဆက်နေတာ၊ ကိုကြီးကို အားနာပေမယ့်

အစ်ပင် လက်ခံတာ တစ်ပင်စိတ်နဲ့ တစ်ပင်ပါ။
ခုတော့ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေ ဘယ်ချောင်သွားထိုးနေမလဲ
သေဘူး။

ကောင်းတယ်။ တစ်ပင်ကို ကြံစည်ဦးလေ၊
တစ်ပင်ကို ကြံစည်တဲ့အတွက် နင်လည်း အရှက်ကွဲပြီ မဟုတ်

ဘူး ယန္တရားရယ်။
ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

အပင်ပေါ်က အချိန်လွန်မှ တစ်ပင်ဆင်းလာခဲ့သံညီက အောင်
အံ့တဲ့မျက်နှာနဲ့ သစ်တိုပင်ကြီးကတော့ တစ်ပင်ကို ဝိုင်းကြည့်ကာ ကောင်း

နီပေးမှာ သေချာတယ်။ အာဂကောင်မလေးလို့
တစ်ပင်ကတော့ ဝမ်းသာစိတ်နဲ့ လှုပ်ရှားကာ အောင်ပွဲခံရလို့

ချော်ဖြူးလျက်ပျိုကွယ်။

အထွတ်အမြတ်အခြေပြုပြီး နောက်ပေါက်လှေကားကနေ တိုက်
ပြေးတက်၏။

လှေကားအဆုံးကနေ အခန်းတွေကိုဖြတ်ပြီး တစ်ပင့်အခန်းဆီ
တစ်ပင်အကူးမှာ အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်ဆီက ဆင်းလာတဲ့ ဒယ်ဒီ
အခန်း မြင်သွားဟန်တူသည်။

လှမ်းခေါ်သည်က အသံကျယ်ကြီးခဲ့။

တစ်ပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းလေးကုပ်၊ ဘာလေးကုပ်
ချစ်နေသေးသည်။

“မြန်မြန်ထွက်ခဲ့စမ်း၊ မထွက်ခဲ့ရင် ဒယ်ဒီဆွဲထုတ်မယ်နော်”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ဒယ်ဒီ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပင်ဦးစွာ ငိုချရင်း ထွက်ခဲ့သည်။

ထွက်ခဲ့သည်က အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ ဒယ်ဒီကို ချွဲနဲ့လိုက်ခြင်းပါ။ ဒယ်ဒီ
ထိုတစ်ပင်သိတယ်။ တစ်ပင် တစ်ချက်ပိုပြီး ချွဲလိုက်ရင် အားလုံးဟာ
တစ်ပင်သဘောဖြစ်ရတာချည်း မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် လုပ်ချင်ရာလုပ်လိုက်တဲ့ တစ်ပင်ကို ဒယ်ဒီ အပြစ်
မယှဉ်ဆိုလည်း ထိုအပြစ်က လွတ်အောင်လေ။

တစ်ပင် ပိုပြီးထွက်လာတော့ ဒယ်ဒီ ခြေလှမ်းကြီးနဲ့ ရှေ့တိုးလာ
သည်။ ဒေါ်လှလှစန်းက လသာဆောင်အဝကနေပဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။
သမီးကြောင့် သူတို့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေထိပါးရတယ် မဟုတ်လား။

အခန်း (၂၇)

“သမီး”

ဒယ်ဒီ ဒေါသပေါက်ကွဲသံကြီး ဟိန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။
တစ်ပင် ကိုယ်လေးတုန်မတတ်ဖြစ်ကာ ကိုယ်ကို နံရံနဲ့ကပ်ပိုပြီး ဒယ်ဒီ
မမြင်သာအောင် ကမန်းကတန်း ပုန်းလိုက်မိသည်။

“ထွက်ခဲ့စမ်း သမီးခိုက်”

“အဟွန်း”

တစ်ပင် မျက်နှာလေး မဲ့ရွံ့ထားလိုက်သည်။ ဒယ်ဒီဘက်က
ဘယ်လိုမြင်သွားပါလိမ့်နော်၊ ဘယ်သူမှ မခိုပ်မိအောင် သစ်တိုပင်အောက်
က ခွာပြီးတာနဲ့ စံပယ်ပင်တန်းမှာ တစ်ပင် ဝင်ပုန်းနေသေးသည်။

စံပယ်ပန်းတန်းက ခါးစောင်းမကပြင်တာမို့ တော်ရုံနဲ့ မမြင်နိုင်

တဟင့်ဟင့်ပိုပြီး ထွက်လာတဲ့သမီးကို ဦးသက်ခိုင် ဒီတစ်ကြိမ် ခွင့်မပေးနိုင်တော့ပါ။

“ရိုက်ဖတ်ခင်းတဲ့ ခွေးမ၊ ‘ဖြောင်း’

“အား”

ပြောတာတွေနောက်မှာ ဒေါသလက်ပါသွားတဲ့ ဦးသက်ခိုင် သမီးရဲ့ ပါးပြင်နုနုလေးမှာ ဒေါသလက်ဖဝါးရာ တံဆိပ်ကပ်ထားတဲ့အထိ ထင်သာမြင်သာအောင် ရိုက်မိသွားလေသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ အရိုက်ခံလိုက်ရတာမို့ တစ်ပင် မျက်နှာလှေလည်ကာ ကိုယ်ကိုလည်း မထိန်းနိုင် လွင့်ခနဲ ပုံကျသွားလေသည်။

“သမီး”

ဒေါ်လှလှစန်းရင်ထဲ လှိုက်ခနဲတုန်သွားကာ သမီးဆီပြေးလာ၏။ ဦးသက်ခိုင်က ဇနီးသည်လက်ကို ဦးစွာဆွဲထားလျက် -

“အလိုလိုက်လို့ အမိုက်စော်ကားတဲ့သမီး၊ ဒင်းလုပ်ချင်ရာထုတ်

လိုက်တာက မိဘအသိုင်းအဝိုင်းမျက်နှာကို မစင်သုတ်လိုက်တာနဲ့ တူတယ်ကွ၊ ဒီမျက်နှာတွေကို တစ်သက်လုံး သူများလက်ညှိုးထိုးတာကို မခံချင်လို့ သမီး ဆေးရုံတင်ရတယ်လို့ လိမ်ညှာပြောပြီး မင်္ဂလာပွဲကို ဣန္ဒြေမပျက် ထိန်းလိုက်ရပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲနေတာ အမိုက်ပုန်းနေကတည်းကွ၊ အဲဒီကတည်းက တွေ့လို့ကတော့ ဒီထက် ဆုံးချင်သေးတယ်”

ခင်ပွန်းသည် အက်အက်ကွဲကွဲပြောတဲ့နောက်မှာ လှလှစန်းကတော့ တကယ်ထိမှန်လေသည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်အား၊ ဧည့်ခံပွဲတစ်လျှောက် မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်းထားခဲ့ပေမယ့် ဧည့်ခံပွဲလည်ပြီးရော ဟန်ဆောင်မျက်နှာပုံကတော့ အတုပုံလိုဖြစ်ကာ -

“သမီးအမိုက်မ ဒယ်ဒီ လုံးဝမခွင့်မလွှတ်တူးကွ”

လို့ အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ လက်သီးကြီးဆုပ်ပြီး ကြိမ်းမောင်းနေခဲ့လေ။ သမီး ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်လာမလဲလို့ မသိစိတ်နဲ့ လသာဆောင်ပေါ်ကနေ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အပြင်ကနေ ပြန်လာမလား၊ ဘာလားနဲ့ပေါ့၊ အပြင်ကပြန်လာမလဲလည်း မြင်သာအောင်လေ၊ လသာဆောင်က ခြံတစ်ခြံလုံးကို အပေါ်ကစာ မြင်နေရသည် မဟုတ်လား။

လင်မယားနှစ်ယောက် ခြံပြင်ကြည့်လိုက် ခြံတွင်းကြည့်လိုက်နဲ့ အောက်ဖက်ကို စောင့်ကြည့်နေတုန်း ခြံနောက်တက်က ပြေးလာတဲ့ သမီးကို မိမိခနဲမြင်တာနဲ့ ဒေါသတွေကို စုစည်းကာ အဆင်သင့် စောင့်နေခဲ့တာ

ခုတော့ -

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

သမီးရဲ့ ငိုသံလေး တုန်တုန်ယင်ယင် ထွက်လာသည်။ သမီးကို

သနားပေမယ့် ခင်ပွန်းသည်ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ရဲ။

ဆွဲထားထားတဲ့အတိုင်း ငြိမ်ပြီးရပ်နေရပေမယ့် မျက်ရည်ထဲ
ဝဲလေသည်။

“သမီးတစ်ယောက် ဖိုက်သမျှ ဒယ်ဒီနဲ့ မာနိုရင်ကို ထိခိုက်စေ
ရုံမက တစ်ဖက်မိသားစုအတွက်လည်း သိပ်နစ်နာတယ်။ သိပ်ခံစား
စေတယ်ကွ။ ဒါတွေကို သမီး သိရဲ့လား”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

တစ်ပင် ရှိုက်ငိုရင်း ခွေကျတဲ့အတိုင်း ငြိမ်နေမိလေသည်။
တစ်ပင်မျက်ရည်မြင်ရင် ဒယ်ဒီဒေါသတွေ ပြေလျော့သွားမယ်လို့ ထင်တာ
ခုတော့ ပိုဆိုးသွားတဲ့အဖြစ်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် တစ်ပင် သစ်တို့ပင်
ကြီးပေါ်က ဆင်းလာမှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပါကွယ်။

ခုတော့ ထင်တာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။ ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ဒယ်ဒီ
ဒေါသနောက်မှာ စကားလုံးတွေကလည်း မာဆတ်ပြတ်တောက်လျှောက်

“ခုချိန်ကစပြီး သမီးစိတ် သမီးသဘော၊ သမီး ကြိုက်သလို
လုပ်ပါတော့၊ ဒယ်ဒီ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောတော့ဘူး။ နောက်တစ်
သမီးသိထားရမှာက ဒယ်ဒီရှေ့ကို သမီး ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့တော့
သမီးမျက်နှာကို ဒယ်ဒီ မမြင်ချင်တော့ဘူး။ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်တော့
ဘူးကွာ”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ အပေါ်ထပ်က ဆင်းချသွားတဲ့ ဒယ်ဒီ

နောက်ဆုံးပြောတဲ့ ဒယ်ဒီအသံတွေဟာ ရှက်လွန်းလို့ ငိုသံတွေ
ထဲနေသလို ကြေကွဲစွာလည်း တုန်ခါနေလေသည်။

“သ သမီးရယ် သမီး ဘာလို့ ဒီလောက်ခိုက်ရတာလဲကွယ်”

ဒေါ်လှလှစန်း ပြောရင်း သမီးကို ပွေ့ထူလေသည်။ တစ်ပင်
အပွေ့မခံတော့ပါ။ မာနိုလက်တွေကို ဖယ်ပစ်ရမ်း နေရာမှ ထပြေးခဲ့သည်
တ တစ်ပင်အခန်းထဲအရောက်။

“သမီး”

မာမိခေါ်သံက ငိုချသံတွေရောလျက်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ခေါင်းအုံပေါ် မျက်နှာလေး မှောက်ချလျက် တစ်ပင်ငိုကြွေးမိ
တာ ရင်ကွဲ မတတ်ပါလေ။

တစ်ပင်ဆုံးဖြတ်ချက်က ဒယ်ဒီစိတ်ကို အဲဒီလောက် ပေါက်ကွဲ
အသံတဲ့လားကွယ်။

တစ်ပင်ကို ဒယ်ဒီ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသတဲ့
သား။

ပြောပါကွယ်။

အခန်း (၂၈)

“တစ်ပင်ရယ် ဘာလို့ အဲလိုလုပ်တာလဲဟယ်”

ဇင်ဇင်မှာ ထိုင်ချရင်းမေးလာသည်။ တစ်ပင် ဆတ်ခနဲထထထ
ခုတင်မှာ ပြောင်းထိုင်မိသည်။ ရောင်ကောင်းနေတဲ့ ပါးပြင်နုနုလေး
လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ တစ်ပင် ပြန်စမ်းကြည့်မိသည်။

ပါးပြင်လေးက ရဲတွတ်ကာ ကြိမ်းစပ်နေသေးတာမို့ တစ်ပင်
မျက်ရည်လေးဝဲသည်က ခံပြင်းစွာ။

“ဟွန်း လာမမေးကြနဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့ တစ်ပင်ရယ်၊ ဘာကိစ္စမဆို တစ်ပင်
က ဆတ်ဆတ်ထိမခံ၊ ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်လုပ်တော့”

“တော်ပါတော့၊ မပြောနဲ့ဆိုနေတာကို၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

သီမာနွယ် စကားလေးပင် မဆုံးလိုက်ပါ။ တစ်ပင် အသံကျယ်
ထွယ်နဲ့ အော်ဟစ်ပြောသလို ရှိုက်ငင်ငိုချလေသည်။

သီမာနွယ်နဲ့ဇင်ဇင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း
အာမှမပြောနဲ့တော့လို့ အသံတိတ်ဆိုကာ တစ်ပင်ကို ကရုဏာသက်စွာ
ကြည့်လေသည်။

နားလည်ပေးဖို့လည်း စိတ်ကို ပြိုင်တူလျှော့ချလျက်။

“မပြောနဲ့ဆို မပြောတော့ပါဘူး တစ်ပင်ရယ်”

သီမာနွယ် လေသံလျှော့ချပြီး ခပ်တိုးတိုးပြော၏။ တစ်ပင်
ရှိုက်နေရာမှ ကိုယ်လုံးလေးကို မွေ့ရာပေါ် ခွေချကာ တစ်ပင် လုပ်ချင်ရာ
ထုပ်မိတဲ့အတွက် တစ်ပင် နောင်တမရပါ။

ဒယ်ဒီ တုံ့ပြန်တာကိုတော့ ဝမ်းနည်းလှတာအမှန်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ တစ်ပင် ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး”

“အလို”

“ဘုရားဇေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်လေးဖြစ်ကာ
တစ်ပင် ခုတင်ပေါ်လာထိုင်ကြသည်။ တစ်ပင် ပန်းလေးကို ချောမော့သလို
ခက်ရွံ့လည်း -

“တစ်ပင်ရယ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ဒယ်ဒီ တစ်ပင်ကို မချစ်တော့ဘူး၊ တစ်ပင်

သိတယ်၊ ဒယ်ဒီက တစ်ပင့်ထက် ရှားရှားကို ချစ်တာ၊ ဟင့် ဟင့်”

“တစ်ပင့်ရယ် ဘယ်မိဘက ကိုယ်သားသမီးထက် သူများ သမီးကို ပိုချစ်မတဲ့လဲ”

“ဘယ်မိဘမှ မချစ်ပေမယ့် ဒယ်ဒီက ချစ်တယ်၊ ရှားရှား တစ်ပင့်ထက် ပိုချစ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် တစ်ပင့်ကို ရိုက်တာ၊ ဟင့် ဟင့်”

ဇင်ဇင်နဲ့ သီမာနွယ် သက်မလေးချကာ အန်ကယ် အလျောက် ရိုက်မိသွားတဲ့အတွက် အထိခိုက်ဆုံးနဲ့ ကြေကွဲဆုံးဖြစ် တာမျိုး။

တစ်ခါဖူးမှ လက်ဖျားအတင်မခံဘူးတဲ့ တစ်ပင့်တိုင်မင်းသား ခမ္မာ ခုလို အရိုက်ခံရတော့လည်း ဖြေသိမ့်မနိုင်အောင် ခံစားနေရတာ သဘာဝကျပါတယ်လေ။

“တိတ်ပါ တစ်ပင့်ရယ်၊ တိတ်ပါ၊ တစ်ပင့်ဖြစ်ချင်တာတွေ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့နော် တစ်ပင့်”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ တစ်ပင့် မနေချင်တော့ဘူး၊ မာမီလည်း အလိုတူအလိုပါ ဒယ်ဒီဘက်ကလေ၊ အားလုံး အားလုံး ရှားရှားဘက် ချည်းပါ၊ တစ်ပင့်သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တစ်ပင့်ကို ဝိုင်းနှိပ်စက်ကြတာ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

နဂိုကတည်းက အငိုသန်ရတဲ့အထဲ ခုလိုခံရတော့ တစ်ပင့် တိုင်မလေးကို ချောလို့မရအောင် အငိုသည်လျက်။

ဝိုဖန်များတဲ့ မျက်နှာလေးက နီမြန်းမို့အစ်နေပေပြီး မျက်ရည် တွေသုတ်လိုက်၊ ပြောလိုက်၊ ဝိုလိုက်ဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ဇင်ဇင်တို့ တရုတ်သက်မိသည်။

“ကဲပါ တစ်ပင့်ရယ် တစ်ပင့် တင့်တိုဖြစ်နေတာ ဇင်ဇင်ဟဲ့ ကြည့်ရက်ဘူး တကယ်”

“အဲဒါဆို ဘာလို့ တားနေရတာလဲ၊ တစ်ပင့်စိတ်နဲ့တစ်ပင့် ဒီမှာမနေချင်တော့ဘူးလေ၊ တစ်ပင့် တစ်နေရာရာမှာ သွားနေမယ်၊ ခွင်တို့မတားကြနဲ့လေ”

“အေးပါကွယ်၊ မတားပါဘူး”

“ကဲ တစ်ပင့် ဘယ်သွားချင်လဲ ပြော”

“ဘယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒီ၊ မာမီနဲ့ ဝေးရင်ပြီးရော၊ ဟီး ဟီး ဟီး”

ပြောရင်း ဟီးခနဲ ငိုချပြန်သည်။ ဇင်ဇင်နဲ့ သီမာနွယ် စာနာစွာပဲ ချောမောနှစ်သိမ့်ရလေသည်။

တစ်ပင့် ခံစားနေရာလေးကို မကြည့်ရက်တော့ပါ။ တစ်ပင့် အလိုအတိုင်း တစ်နေရာရာကိုခေါ်သွားဖို့ နှစ်ယောက်သား စိတ်တူ ကိုယ်တူဖြစ်ကာ -

“အဲဒါဆို ဇင်ဇင်တို့ တစ်နေရာရာ သွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ သွားမယ် ခုချက်ခွင် သွားမယ်”

တစ်ပင် ပြောရင်းဆိုရင်း စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ခုတင်ထောင် ဆင်းလေသည်။ အဝတ်အိတ်တစ်လုံးယူပြီး ဖိရိုထဲက အဝတ်တစ် ထိုးထည့်သည်။

ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းအလိုအတိုင်း ကြံဆောင်ပေးဖို့သာ အဆင်သင့်ဖြစ် လေသည်။

အန်တီနဲ့အန်ကယ်ရယ် သီမာတို့ကို နားလည်ပေးပါ။ သီမာနွယ် ဖျောင်းဖျာလို့လည်းမရ ဟန့်တားလို့လည်းမရဖြစ်နေတဲ့အတွက် တစ်ထိုင် အလိုလိုက်ဖို့သာ။

အန်း (၂၉)

“တောက် သမီးမိုက်”

ဦးသက်ခိုင် ဒေါသက ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ပေါက်ကွဲကာ။

သမီး ဒယ်ဒီတို့နဲ့ မနေချင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီးစိတ်နဲ့

သမီး နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

တစ်ပင်တိုင်

ဆိုတဲ့ စာတိုလေးဘစ်ကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာခေါက်ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆွဲဖြုတ်လေသည်။

“မိဘကို ခွေးဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့သမီး၊ တောက်”

ရှားရှား မကြားလိုတော့ပါ။ အန်ကယ်နဲ့အန်တီ မျက်နှာမျက်

နေသလို ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့မျက်နှာလည်း မကောင်း။

ကိုထွေးက သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း သည်းခံပါ ညီရယ်၊ အသံတိတ်ပြောတာကိုလည်း သူ့လက်မခံချင်တော့ပါ။

အားလုံးရှေ့ကနေ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ထွက်ခဲ့မိသည်က အရှက် သည်းလွန်းကာ -

“သား”

“ရားရား”

နှစ်ဖက်မိဘ ဟန့်တားတာကိုလည်း သူ မမူတော့ပါ။ မေခေါ် ဖေဖေက သူ့ကို သနားသလို အန်ကယ်နဲ့အန်တီက အားနာခြင်းတွေနဲ့ ဆူပွက်နေမှန်းသိသာသည်။ သူ့ရှိနေရင် လူကြီးမိဘရဲ့စိတ်က ပိုပြီး ခံပြင်းနေမှာ သေချာတယ်လေ။

ဒါကြောင့် ထွက်ခဲ့သည်က ခြေဦးတည့်ရား။

ထင်တာထက် ပိုပြီး ငါ့အပေါ် ရွံရှာနေတာလား တစ်ပင်ရယ် ပြောစမ်းပါလေ။

“တစ်ပင် အခုဘယ်မှာလဲ”

ထွန်းက မေးသည်ကို သူ မဖြေနိုင်။ သူ ခေါင်းပဲခါကာ ငြိမ် နေလိုက်တော့ ထွန်းက အားမလိုအားမရ ဖြစ်လျက်။

“ကျွတ် တစ်ပင်ကွာ၊ မလုပ်သင့်တာတွေ လျှောက်လျှောက် လုပ်နေတာ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲကွာ”

“ဟာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်သင့်တယ်လေ၊ တစ်ပင် ဘယ်မှာ နေနိုင်လဲ၊ ရှာဖို့ပေါ့၊ ခုပဲ ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိနေပြီလဲ”

ထွန်းက စကားမဆုံးခင် ရားရား ထူပူစွာ။ လက်ကောက်ဝတ် နာရီဝိုင်းလေးကို မြှောက်ကြည့်သည်။

ညကိုးနာရီနဲ့ ဆယ်မိနစ်တိတ်။

“ညအချိန်မတော်ဖြစ်နေပြီကွ၊ နေဦး ဟိုကောင်ပုစ္ဆာနဲ့ ပြေးကြ ဘာလား”

ဒါတော့ ဘုရားပဲ သိနိုင်မည်။

“လာကွာ”

ထွန်းက ဆွဲဦး သူ့ကို ကားပေါ်ဆွဲတင်သည်။ ရားရားရင်ထဲမှာ ထိခိုက်တာနဲ့ ပူပန်တာတွေရောကာ ချွေးစတွေ တစ်ခဲစိပ် ပြုထွက်လျက် စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ဒါတွေအားလုံးက အရှက်သည်ခြင်းနောက်မှာ ဖြစ်တည်လာတဲ့ ယောင်ချာချာ ဖြစ်မှုတွေ။ ထွန်းကခေါ်လာတဲ့ ကားပေါ် ပါလာရပေမယ့် သူ့စိတ်တွေ မငြိမ်သက်ပါ။

“မက်လာညှပ်ခံပွဲမှာ သတို့သမီးမပါတာတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဘူးကွာ၊ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ပွဲမှာ သတို့သား ဝင်လုပ်နေလို့ ဘာထူးမှာ လဲ”

“ဟုတ်သားပဲကွ”

မင်းနိုင်နဲ့တို့နှစ်ယောက်တို့ ပြောနေတာတွေက သူ့ဘက်က ပြောနေတာတွေနဲ့ မှန်း သိသာပေမယ့် သူ ဝင်မပြော။

“ဧည့်ခံပွဲတောင် သတိသမီးမပါရင်၊ မင်းရဲ့မင်္ဂလာဦးညဆိုတာ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး!”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ သတိသမီးမရှိတဲ့ မင်္ဂလာဦးညကရော ခင်အတွက် အထီးကျန်သလို အကျည်းတန် နှလုံးသားညဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေအထင်နဲ့ ပြောနေတာတွေကို သူ့နားမထောက်တော့ပါ။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲပြီးကတည်းက ဦးစွာထွက်ခဲ့သည်အထိ စိတ်က လှုပ်လှုပ်ရမ်းရမ်းနဲ့ အရှက်သည်းနေခဲ့သည်လေ။

တစ်ပင် ဘယ်နေရာမှာ ရှောင်ပုန်းနေမလဲလို့ သူလိုက်ရှာတာ ဖတ်ဖတ်မောတယ်။ နောက်မှ သစ်တိုပင်ကြီးပေါ် ပုန်းပြီး မင်္ဂလာချိန်လွှဲမှ ဆင်းလာတဲ့ တစ်ပင်။

အန်ကယ် ဒေါသပေါက်ကွဲကာ လက်ပါတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတော့ အခြေအနေက ထင်တာထက် ပိုဆိုးလေသည်။

ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ်ကို ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်မေးသော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဖုန်းချသွားတဲ့အဖြစ်။

တစ်ပင်ကို ဘယ်လိုရှာရမှန်း သူ့ခေါင်းက စဉ်းစားလို့မရတော့ပါ။ ထွန်းကေက ပုစ္ဆာဆီ ဦးတည်လျက်။

ဒါပေမဲ့ ပုစ္ဆာနဲ့တော့ မတွေ့ပါ။ ပုစ္ဆာမာမိနဲ့ တန်းတိုးသည်။

“ပုစ္ဆာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ထွန်းကေ ပြောတော့ ပုစ္ဆာမာမိ ဒေါ်မိမိမျိုး လက်တစ်ဖက် ထောက်လျက် -

“ပုစ္ဆာ၊ ပုစ္ဆာနဲ့ တစ်မေးတည်း မေးနေကြတာ ဘာကိစ္စလဲ” ခပ်မာမာ မေးသည်။

“ကိစ္စက တစ်ပင်အကြောင်း မေးမလို့”

“ဘာရယ်”

ဒေါ်မိမိမျိုး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တရားခံကြည့် ကြည့်လျက် -

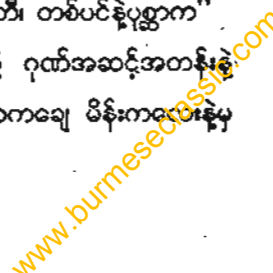
“တစ်ပင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးစရာရှိလို့ အန်တီ”

ထွန်းကေ ဘယ်အရှိန်အဝါကိုမှ မကြောက်ဘဲ ခပ်တင်းတင်း ဆေးဝါး။ ထိုအခါ ဒေါ်မိမိမျိုးမျက်နှာကြီး ဝင့်ခနဲ ခါသွားပြီး -

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်အေ ခုနကလည်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အာမေးပြီးပြီ၊ ခုလည်း မင်းတို့ လာမေးနေကြတာ ဘာသဘောလဲ၊ အန်တီသားက အန်တီတို့ ခွင့်မပြုတဲ့ ဘယ်ခိန်ကလေးနဲ့မှ ခင်မင်ခွင့် ချီဘူး။ နားလည်ရဲ့လား”

“အဲဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူး အန်တီ၊ တစ်ပင်နဲ့ပုစ္ဆာက”

“ဟေ့ အန်တီသားက အန်တီတို့ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းနဲ့ ဦးအောင် နေထိုင်လာတာကွဲ့၊ ဘယ်ကလေးကချေ မိန်းကလေးနဲ့မှ

ပတ်သက်ခွင့်မရှိဘူး။ ပတ်သက်လာရင်လည်း အန်တီတို့ ဘာတာဝန်နဲ့ ယူနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်းတယ်နော်၊ အခုလည်း သားမရှိဘူး။ နောက်လည်း လာမမေးကြနဲ့၊ ဒါပဲ”

ဆိုပြီး ဧည့်ခန်းအဝင်အဝ မှန်တံခါးကို ဆွဲပိတ်လေသည်။ ထွန်းက ခံပြင်းကာ ဒေါ်မိမိမျိုးကို အံ့ကြိတ်ကျိတ်ဆဲပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။

တစ်ပင့်ကို ကလေးကချေမိန်းကလေးလို ပုစ္ဆာမာမီ သတ်မှတ် တာတော့ သူ မခံချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

တစ်ပင့်ကိုယ်တိုင်က ပုစ္ဆာနဲ့ပတ်သက်ရင် ရေစီးကမ်းပြုနေတာ ဆိုတော့။

ခုလည်း ပုစ္ဆာနဲ့ ဘယ်ဆီ ရွက်လွှင့်နေပြီလဲ။

ငါ့အချစ်က နင်နဲ့မတန်တာလား။ နင်အချစ်က ငါနဲ့မတန် တာလား။ မတန်ခြင်းတွေကြားမှာ ငါ့နှလုံးသားလေးက တန်ဆာခံ။

အင်း (၃၀)

“ကျစ်”

အသိဝင်လာတာနဲ့ တစ်ပင့်မျက်လုံးမှာ ကျိန်းစပ်သလို ခံစားရ ချက်နာလည်း ပူရှုရုံနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးလည်းအိုက်စပ်ကာ ချွေးစိစို မျက်တုံးကိုယ်နဲ့ နီးလာသည်။

နီးလာချင်းချင်း တစ်ပင့်စိတ်က မကြည်လင်၊ စနိုးစနောင့်နဲ့ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ ခြင်ထောင်အမိုးကို မြင်ရသည်။

အဖြူရောင် ဇာပွင့်ပါတဲ့ ခြင်ထောင်အမိုးကို တစ်ပင့် စူးစိုက် ကြည့်ရင်း တစ်ပင့်အိပ်ရာမဟုတ်မှန်း တစ်ပင့် ကောင်းစွာသိလေသည်။

တစ်ပင့်ရဲ့ နံနက်ခင်းနိုးထချိန်တိုင်းက ကိုယ်အေးစိတ်အေးနဲ့ နောက်ကြည့်လင်လျက်။ ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။

မဟုတ်ဆို တခမ်းတနားရှိလှတဲ့ တစ်ပင့်အိပ်ခန်းထဲကအတိုင်း အဆင်တန်ဆာတွေ ဘာမှာမှမရှိတာ။

တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ပေါ်က တစ်ယောက်အိပ် ဓမ္မရာ ဖြူဖွေးသန့်စင်နေပေမယ့် ခမ်းခမ်းနားနား မရှိပါ။

ဒီတော့ တစ်ပင် သတိရကာ အဖြစ်အပျက်တွေ တန်းစီလေ့လာသည်။ တစ်ပင်၊ ဇင်ဇင်နဲ့ သီမာနွယ်တို့သုံးယောက် လစ်ထွက်ခဲ့တာလေ။

ဘယ်သူဆက်ဆက် ဖုန်းမကိုင်ဘဲ အဆက်ဖြတ်နေကာ သီမာနွယ်ဦးလေးခြံထဲက ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဆီ တစ်ပင်တို့ ညတွင်းချင်း ပြောင်းနေကြတာပေါ့။

တစ်ပင့်စိတ်နဲ့တစ်ပင်မို့ တစ်ပင်ကျေနပ်သည်။

အိပ်ရာထစ အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်တာကြီးကိုတော့ မနှစ်မြို့ပါ။ အခါ ပေကပ်ပြီး ဆက်အိပ်နေဖို့မလွယ်။ စိတ်လက်မကြည်သာစွာ အိပ်ရတာ ထင်ပါ။

မာမိတို့ရင်ခွင်ရိပ်မှာဆို မာမိက တစ်ပင့်ကို နှိုးနေကြ။ အို တစ်ပင် မတွေးချင်ပါဘူး။

ဘာကြီးဖြစ်နေနေ အားလုံးရဲ့ လောင်းချိပ်အောက်က ထွက်ခဲ့တဲ့ တစ်ပင့်စိတ်ကို တစ်ပင် ချီးကျူးနေမိသည်။

ခုလောက်ဆို ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ ခေါင်းမီးတောက်နေလိမ့်မည်။

အထွက်ကြီး

ဒီနဲ့မာမိတင်မက အန်တီမြတ်တို့သားအမိတွေလေး

ကောင်းတယ်။ ခေါင်းမီးတောက်ရုံမက ခေါင်းပေါ်ကနေ မီး

တောင်တွေ အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲသလို ပေါက်ကွဲနေပါစေ တစ်ပင် ကျေနပ်တယ်။

အရမ်းကျေနပ်တယ် ရားရားရယ်။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

“ဟော တစ်ပင် နိုးပြီလား”

အိပ်ပူနံ့စွန်းစွာနဲ့ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့တဲ့ တစ်ပင်တိုင်မလေး နေ့ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ်က စောစောစီးစီးထကာ ရပ်ကွက်ဈေးလေးကို ခြောက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းပစ္စယနဲ့ အစားအသောက်တွေ ဝယ်ပြီး ပြန် လာခဲ့ရန်။

တစ်ပင်တိုင်မလေး နိုးလာတာနဲ့ဆုံတော့ လှမ်းမေးရင် အိမ်ပေါ် အိပ်လာသည်။ တစ်ပင်က နှာခေါင်းလေးရွံ့ကာ အိပ်ချင်မပြယ်သေး စေ့စပ်ချက်သန်းလိုက်ပြီး -

“နိုးပြီပေါ့ဟ၊ ပူအိုက်အိုက်ကြီးနဲ့ဟာ အိပ်ရတာ ဖိမ်မရှိဘူး။ ကြာည့် အစောကြီးနိုးတာ၊ ဒါနဲ့ ရှင်တို့က ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

ခြင်းတောင်းတွေ အသီးအရွက်တွေ ဘာတွေနဲ့”

“အလို ဈေးကပြန်လာတာပေါ့ တစ်ပင်ရဲ့”

“ဒီအိမ်လေးမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ လိုတာသွားဝယ်လာတာပဲ။ မျက်နှာသစ်၊ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်လာတယ်။ ပူပူလေးစားကြမယ်။ တစ်ပင်နော်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးလေးဆိုကာ ဖိခိုင်းတက် ဆွဲခြင်းတွေကိုယ်စီဆွဲပြီး ဝင်သွားလေသည်။

တစ်ပင် မနှစ်မြို့စွာကြည့်ရင်း သူငယ်ချင်းတွေနောက်လိုက်ဝင်ကာ -

“အလကား အလုပ်ပိုတွေ လျှောက်လုပ်နေတယ်။ တစ်ဆိုင်တိုင် ထွက်စားရင် ပြီးတဲ့ဟာကို”

“အောင်မယ်လေး မတစ်ပင်တိုင်မလေးရယ်၊ ဒါ မြို့ထဲမဟုတ်ဘူး။ မြို့ပြင်ရှင် မြို့ပြင်၊ အပြင်ထွက်စားဖို့က တစ်မျှတစ်ခေါ်ရယ်။ ဒါကြောင့် ဝယ်လာတာ”

“ဝယ်၊ ဝယ်လာတာ ရှင်တို့ပဲစား။ တစ်ပင်တော့ နီးပဲ။ ဒါ လက်ကိုင်ဖုန်းရော”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ပုစ္ဆာဆီ ဆက်မလို့”

“အလို”

စားပွဲခုံပေါ်ကို ဆွဲတောင်းတွေတင်ရင်း ဇင်ဇင်နဲ့ သီမာနွယ်ဆစ်ပင့်ကို ပြိုင်တူကြည့်ကြသည်။

“ဟို ဟိုလေ”

“ဟွန်း တဟိုဟိုနဲ့၊ ပုစ္ဆာဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ ပေးစမ်းပါ လက်ဆိုင်ဖုန်း”

တစ်ပင် ဇွတ်ပဲတောင်းတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မျက်နှာချက်ချင်ချင်။

ဇင်ဇင်က ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးထဲက လက်ကိုင်ဖုန်း ဆွဲထုတ်ပေးသည်ကို တစ်ပင် ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလျက် အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့သည်။

ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ကာ သက်မကိုယ်စီ ခုလေသည်။ ပြီးတော့ ခြင်းတောင်းထဲက အသီးအရွက်နဲ့ အသားငါးတွေ ထုတ်ကြသည်။ မြူးမြူးလေး ထွက်သွားတဲ့တစ်ပင်။

မကြာပါဘူး။ မျက်နှာလေးပုတ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ ပြန်ဝင်လာပြီး ပြောသည်။

“ပုစ္ဆာဖုန်းကလည်း ခေါ်လို့မရဘူး”

“မရလည်း မခေါ်ပါနဲ့ဟယ်”

“အံ့မယ် ဇင်ဇင် ရှင်က ဘာလဲ၊ ပုစ္ဆာကို တစ်ပင် ဖုန်းခေါ်တာ မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုစ္ဆာက ပုစ္ဆာဆန်တယ်။

မနေညကတည်းက ရှင့်အလိုအတိုင်း ပုစ္ဆာကို အိမ်တိုင်ရာရောက် မေးတယ်။ ပုစ္ဆာမားသားကြီး မရှိဘူးပြောပြီး နှင်ဆုတ်တာလေး မကျေနပ်လို့ ပုစ္ဆာကို တစ်ညလုံးဖုန်းခေါ်နေတာ ပုစ္ဆာ ဖုန်းမကိုင်လို့ ပုစ္ဆာ ဖုန်းမကိုင်လို့ ပုစ္ဆာအစ်ကိုတွေဆီ တစ်လှည့်စီ ရှင်ခေါ်သေးတာ သူတို့တွေ ဘာပြောလဲ။ မသိဘူးချည်း ပြောတယ် မဟုတ်လား”

တစ်ပင်ကို သီမာနွယ် မကြည့်ဘဲ ဒလဟောပြောချ၏။ သီမာနွယ်ပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပြောတာကို တစ်သဘောမကျပါ။

နက်မှောင်ကာ အဖျားလေး ကွေးကျတဲ့ တစ်ပင်မျက်ခုံးထူနုနစ်ဖက်ကို တစ်ပင် ပင့်တင်၍ သီမာနွယ်ကို စိုက်ကြည့်လေသည်။

“နေပါဦး သီမာ သူ့ပဋိသားစုတွေ အဲလို ဘူးခံပြောတိုင်း တစ်ပင် လက်လျှော့ရမှာလား။ ပုစ္ဆာကို တစ်ပင် မဆက်သွယ်ရတော့ဘူးလား”

“အေးလေး အခု ဆက်သွယ်တာပဲ မဟုတ်လား တစ်ပင်ရစ် တစ်ပင်ပုစ္ဆာက ဖုန်းမကိုင်လို့လား”

ဇင်ဇင်ကလည်း ဝယ်လာသည့် မုန့်ဟင်းခါးကို ပန်းကန်တွေထဲ ထည့်ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း ပြောပြန်သည်။

တစ်ပင် ပိုလို့ပင် အံ့ဩသွား၏။

တစ်ပင်စိတ် တစ်ပင်အလိုအတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း

နှစ်ယောက်က တစ်ပင်ကို ဝေဖန်သယောင် အချက်အလက်တွေ ထောက်ပြပြီးပြောနေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

တစ်ပင် သိချင်လာသည်။

“နေပါဦး ရှင်တို့ရယ်၊ ပုစ္ဆာ ဖုန်းမကိုင်တိုင်း တစ်ပင် မဆက်သွယ်ရတော့ဘူးလား”

“ဆက်သွယ်တာကို ဇင်တို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ပင် ဆက်သွယ်တာ သိသိကြီးနဲ့ ပုစ္ဆာ ဘာလို့ မဆက်သွယ်တာလဲ။ ဇင်တို့က အဲဒါကို သဘောမကျတာ အမှန်”

“အို ပုစ္ဆာ မဆက်သွယ်လည်း ရတယ်လေ။ တစ်ပင် သူနဲ့ ဆရာအောင် လိုက်တွေ့မှာပေါ့။ ခက်တာမှတ်လို့”

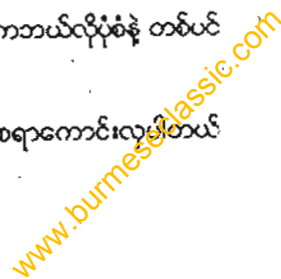
တစ်ပင် မျက်နှာထားလေးမောလျက် ပြောလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ရင်မောသွားဟန်နှင့် သက်မလေးချကာ။

“ကဲ တွေ့ပြီးတဲ့ တစ်ပင်က ပုစ္ဆာကို ဘာစကားစပြောမှာလဲ” သီမာနွယ် မေး၏။ ဘာစကား စပြောမှာလဲတဲ့။ အဟင့်

တစ်ပင်မျက်နှာမဲ့၍ -

“အို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်လေ။ တစ်ပင်နဲ့ပုစ္ဆာနှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြတဲ့ဖြစ်စဉ်မှ ဘယ်လိုကဘယ်လိုပုံစံနဲ့ တစ်ပင်က ရှားရှားနဲ့ အိပ်ရာပေါ်ရောက်နေရတာလဲ”

“တစ်ပင်ရယ် ဒီကိစ္စကြီးက ရှက်စရာကောင်းလှမိတယ်

ဟယ်”

အပျိုမလေး သီမာနွယ်က မျက်နှာလေး ပန်းရောင်သန်းလျှောက်
မေးသည်။

တစ်ပင့်မျက်နှာလေးက ရှက်ရတာထက် ခံပြင်းတာတွေ
နေတာမို့။

“ဘာရှက်စရာလိုလဲ၊ ဒီကိစ္စက ပုစ္ဆာနဲ့ဖြစ်သွားတယ်ဆို
တစ်ပင်လက်ခံနိုင်သေးတယ်၊ ရားရားနဲ့ ဖြစ်နေတာတော့ ဘယ်
ဆက်စပ်တွေးယူလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီအဖြေကို တစ်ပင်လက်
တယ်၊ ပုစ္ဆာဆိုမှာ အဲဒီအဖြေ ရှိမှာပဲ”

“တစ်ပင်လက်ချင်တဲ့အဖြေပြီးပဲ ထားပါတော့၊ ဘာထူးကြား
မလဲ တစ်ပင်ရယ်၊ တစ်ပင်နဲ့ရားရားက လူသိရှင်ကြား ညားနေပြီ
ကို”

“အို ဒါက တစ်ဖက်သတ်၊ တစ်ပင့်ဆန္ဒ မပါဘူးဆိုတာ နှစ်
အသိပ်၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုတွေ သတ်မှတ်ပါစေ တစ်ပင် ဂရုမိုက်
တစ်ပင်သိချင်တာရှိတယ်၊ သိရမှဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ပုစ္ဆာကို မိ
ဖမ်းရမှာပဲ၊ ရှင်တို့မတားကြနဲ့၊ တားရင်လည်း တစ်ပင်တိုင်က ဂရုမိုက်
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပဲ”

တစ်ပင်တိုင်က အဲလိုရယ်။

သူမစိတ်နဲ့သူမ ဖြစ်နေတာကို သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်

ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်ပေးလို့ မရနိုင်မှန်းသိနေတာမို့ သူငယ်ချင်းအလိုအတိုင်း
လွတ်ထားရသည်သာ။

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ တစ်ပင်ကို ဘယ်သူတားလို့
နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။

တစ်ပင် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ပါ။ ထိုဘီယာဆိုင်သို့ တန်း
တန်းမတ်မတ် လာခဲ့ခြင်း။ ကောင်တာမှာ မေးလိုက်တာနဲ့ ပုစ္ဆာ သီးသန့်
ခန်းမှာ ရှိနေမှန်း သိရသည်။

ပုစ္ဆာက နာမည်ကြီးအပိုင်းအပိုင်းထဲက မဟုတ်လား။ ဘယ်သူ
ဆို ပုစ္ဆာကို သိတဲ့မနေ။ ဒါကြောင့် ပုစ္ဆာကိုမေးလိုက်တာနဲ့ ကောင်တာ
ထိုင်လူကြီး အခန်းနံပါတ် ချက်ချင်းပြောခြင်း။

အခန်းနံပါတ်သိရတာနဲ့ တစ်ပင် သီးသန့်ခန်းဘက် သွက်သွက်
ဘာလေး လျှောက်ခဲ့သည်။ သီးသန့်ခန်းနံပါတ် (09) ရှေ့ရောက်လျှင်
ဆိုရယ်သံတွေ ဦးစွာကြားရသည်မို့ တစ်ပင်ခြေလှမ်းလေးတစ်ခုသွားခြင်း။

ရယ်သံနောက်မှာ စကားသံတွေထဲဝင်ပါလာသည်။

“ဒါဆို မင်း ခံလိုက်ရတာပေါ့ ဟုတ်လား ပုစ္ဆာ”
သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ဦးမေးလျှင်

“စားရခါနီးမှကွာ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”
ပုစ္ဆာပြန်ပြောသံကိုက သရိုးသရီဆန်စွာ။ မခိုးမခန့်ရယ်လေ

သည်။

“မင်းက မပိရိဘဲကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း မပိရိလို့ ကိုယ်စားရမယ့်အခဲ သူများ
ထက်ပဲ ရောက်သွားတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် အပိုင်ခဲထားတာကွ၊ အစီအစဉ်တွေက

အခန်း (၃၁)

“ဟား ဟား ဟား”

လူရွယ်တစ်သိုက်ရဲ့ အားရပါးရ ရယ်မောသံတွေနောက်မှာ
တစ်ပင်ခြေလှမ်းလေး တစ်ခုသွားသည်။ အကြောင်းက ထိုရယ်သံတွေထဲမှာ
ပုစ္ဆာရယ်မောသံပါနေတာကြောင့်ရယ်။

ဘာကြောင့် ရယ်မောနေကြတာလဲ။ ရယ်သံကိုက လှောင်ပြောင်
သရော်မှုတွေနဲ့ ဘာအတွက် လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေကြတာလဲ
တစ်ပင် သိလိုလှသည်။

ဒါတင်မက ပုစ္ဆာကို တစ်ပင် မေးစရာရှိတယ် မဟုတ်လား။
မေးစရာရှိလို့ သတင်းစုံစမ်းပြီးလာခဲ့တာလေ။ ပုစ္ဆာရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်
နိုင်ငံခြားကပြန်လာလို့ ပုစ္ဆာက နဝရတ် ဘီယာဆိုင်မှာ သွားညှိခံသတဲ့

လည်း အားလုံးကွက်တီး ဒင်းလေးသောက်တဲ့ ဖျော်ရည်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ တစ်ပင့်စိတ်ကို သွေးဆောင်စေတဲ့ဆေးကလည်း အတိုင်းအဆနဲ့ တယ်၊ ဆေးတန်ခိုးနဲ့ ဒင်းလေးစိတ်က ကိုယ့်ဆီ လုံးဝညွတ်နေပြီ။ ဒါ့အပြင်အနေဟာ တီကယ့်မိမိပဲ ကိုယ်လည်း ဘာရမလဲ ကောင်မလေး အပီမသွားတာလေ။ အခန်းထဲလည်းရောက်ရော ဟိုငနဲ ဘယ်သူ့သတင်းနဲ့ရသွားတယ်မသိဘူး ကိုယ့်ကို ကုပ်ပိုးကဆွဲပြီး မင်းတို့မိသားစု အရှိန်အဝါတွေ အမည်းစက်ဖြစ်ချင်လားတဲ့”

ပြောနေတဲ့စကားကို ပုဏ္ဏ ခေတ္တရပ်လျက်၊ ထိုအဖြစ်အပျက် အကြိတ်ခံလိုက်ရတာကို မကျေနပ်တဲ့ဟန်နှင့် ဆက်ပြော၏။

“ကျွတ်၊ ကိုယ့်မှာကွာ စားရခါနီးမှ ပုတ်ချခံရသလိုပဲ ရှေ့တိုးဖို့ခက်သွားတာပေါ့ကွ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ရှေ့တိုးဖို့ခက်သွားမှတော့ ကိုယ်ထားတဲ့အစာက ဟိုကောင်ဖို့ ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွ”

“ဟား ဟား ဟား”

ပုဏ္ဏစကားအဆုံးမှာ ဟားတိုက်ရယ်သံတွေ လွင့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြောနေတဲ့စကားတွေက နာဘူးဆန်နေသည်။ ဒါ့ပြင် တစ်ဖက် မိန်းကလေးအပေါ်မှာ စာန်ဖိုးထားခြင်းမရှိစွာ။

ဒါ ဘာကို ဆိုလိုနေတာလဲ၊ ပုဏ္ဏပြောတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ

ဘယ်သူလဲ။ ဟိုငနဲလို့ ရည်ညွှန်းတာက ဘယ်သူ့ကိုလဲ။

ပြီးတော့ အဖြစ်အပျက်က တစ်ပင့်ဖြစ်တာနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်၊ ဆင်ဟဟပွင့်နေတဲ့ တံခါးနောက်မှ အခန်းထဲက စကားသံတွေ ဆက်ထွက်လာပြန်သည်။

“ဇာတ်သိမ်းက ဘာဖြစ်သွားလဲ ပုဏ္ဏ”

“ဟိုငနဲနဲ့ ညားသွားတာပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ကလည်း”

“အဟွန့် နှမြောစရာကြီး”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ တစ်ချီလောက် ကျိတ်လိုက်ရရင် ဒီလောက် နှမြောနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ မင်းညှံတာကိုး၊ မင်းကို ဒင်းကလေး လာရောက်တည်း တ မင်း ဝင်လုံးရမယ့်ဟာကို”

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်မှာ အလန်းမလေးတွေ တန်းစီနေတော့ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ နောက်မှ ငနဲမလေးကို ကိုယ် သတိထားမိတယ်၊ ဘော်ဒီက တကယ်တောင့်တယ်ကွ၊ အနောက်က ကြည့်လေ ပိုပြီး မက်စရာကောင်းလေပဲ၊ ရင်နဲ့တင်က ဖွံ့ထွားထွား၊ ခါးလေးသွယ်ပြီး ပေါင်တံလေးရှည်တာကအစ၊ ခြေသလုံး ဝင်းဝင်းညက်ညက်ကလေး ဖြစ်နေတာအဆုံးပေါ့ကွာ”

“ဟား ဟား ဟား”

ယောက်ျားတစ်သိုက် ရမ္မက်ခိုးဝေလျက် ခပ်အက်အက်ရှယ်ကြ

ပြန်သည်။ ထိုစကားတွေက တစ်ပင့်နားကို ပူထူကာ တစ်ပင့်ကိုယ်တစ်ပင်
ငုံကြည့်မိကာ ရှက်စိတ်တွေ ဖြန်းတက်လာသည်။

တစ်ပင့်ကို ပြောနေတာလားကွယ်။
“အဲဒါနဲ့ မင်းရှေ့တိုတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဒါပဲ ရိုတာပေါ့ကွ၊ များများ မရင်းရပါဘူး။ စံပယ်ပင် တစ်ပင်
တည်းရယ်”

“ဘုရားရေ”

တစ်ပင်နှုတ်က လွတ်ခနဲ ခုန်ထွက်သွားသည်။ တစ်ပင် အံ့ဩ
လွန်းလို့ တစ်ပင်ပါးစပ်ကိုတစ်ပင် လက်ချောင်းလှလှလေးတွေနဲ့ ပိတ်မိခဲ။

“ယန္တရား ပါးသွားတာတော့ တကယ်နုပြောတယ်၊ မတတ်နိုင်
ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ခြေလှမ်းတိုးလို့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ၊ ဒါကြောင့် နောက်
ဆုတ်နေခဲ့တာ၊ ဒါတောင် တစ်ပင်တိုင်မလေးက ဖုန်းတုန့်ရှိ ဆက်နေတာ
ကွ”

“ဒါမျှား ခက်တာမှတ်လို့ အခွင့်အရေးရရင် ကျိတ်သာကျိတ်
ကွာ၊ ယောက်ျားပဲ ဥပုသ်စောင့်မနေနဲ့”

“ဟား ဟား ဟား”

စကားနှောက်က ရယ်သံတွေက ပိုသည်။ တစ်ပင့်ရင်ထဲ ရှက်
လွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ ဝဲကျလာသည်။ ခံပြင်းစိတ်နဲ့လည်း အသား
တဆတ်ဆတ်တုန်၏။

တစ်ပင့်ကို တစ်ပင့်ကို အဲသလောက်တောင် အထင်သေးရ
သလား၊ ပုစ္ဆာရယ်။ တစ်ပင့်ကို ခြေတော်တင် အဆင့်မှာထားပြီး
ထားရောတာတဲ့။

“ကိုယ်ကလည်း မျက်စိကျနေတော့ ဥပုသ်မစောင့်ချင်ဘူး။
အိပေမဲ့ ယန္တရားဆိုတဲ့ ငနဲက ငြိမ်ခံနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာရှာလာ
ရင် မာမီး ဒယ်ဒီနဲ့ကိုကိုတို့ ဂုဏ်ရှိန်ဝါတွေ ထိပါးမှာစိုးလို့ကွ၊ ကိုယ်လည်း
သိက္ခာအကျမခံနိုင်ဘူး။ ပုစ္ဆာအတွက် အညွန့်အဖူးတွေ မရှားပါဘူးကွာ၊
ခုတောင် မဒီရိုတ်လေးနဲ့ အချိန်းအချက်မျက်ပြီး မင်းတို့ကို လာစည့်ခံ
တာ”

“မင်းအကြောင်း ကိုယ်တို့ သိပါတယ်ကွ၊ ကံ ချိန်းထားတဲ့ဆီကို
ကြွ၊ ကိုယ်တို့ကောင်တွေကလည်း ခပ်ညှိညှိတွေ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်း
အချက်တွေနဲ့ချည်း။ မင်းညှိခံတာနဲ့ အရှိန်တင်နေတာ၊ အခု အရှိန်
အည်း ရပြီး Go မယ်ကွာ၊ အလန်းလေးတွေဆီ”

ရီဝေယစ်မူးကာ သွေးဆူနေတဲ့အသံတွေ တစ်ယောက်တစ်
ဆီက်ပြောရင်း သောက်လက်စကို ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဒိုကေ”

ပုစ္ဆာအသံက အတက်ကြွဆုံးဖြစ်လျက်၊ ရမ္မက်သွေးဆူကြသော
ခြေလှမ်းတွေနှင့် တန်းစီပြီး အခန်းထဲက ထွက်ကြလေသည်။
နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာသူက ပုစ္ဆာ။

တစ်ပင့်ရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို တန်ဖိုးမဲ့အောင် လုပ်ပစ်ဖို့ အကွက် ကျကျ ဖန်တီးထားတဲ့ တဏှာကောင်။

ဒီကောင်ကို တစ်ပင် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရမလား။ ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း။

တစ်ပင် ခေါင်းတွင်တွင်ရမ်းကာ တစ်ပင့်အနောက်ဘက်တ ဖြတ်သွားတဲ့ ဝိတ်တားဖမ်းထဲက ဝိစင်ပုလင်းကြီးကို ဆွဲယူပြီး လက်နှစ် ဖက်နဲ့ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ စားပွဲထိုး ကြောင်ရပ်နေမိ သည်။

ထိုအခါ တစ်ပင့်ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့တိုးသွားသလို တစ်ပင့်လက် လည်း မြောက်တက်သွားကာ -

“ခလွမ်း”

ပုလင်းကွဲသံနောက်မှာ -

“အား” ခနဲ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ပုစ္ဆာအသံ လွှမ်းသွားလေသည်။ ဝိစင်ပု တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲသွားသလို ဂျီစောင်မှ ချင်းချင်းနီတဲ့ သွေးတွေလည်း ပုစ္ဆာခေါင်းမှ ဖြာစီးလျက်။

နာကျင်လန့်ဖျပ်တာတွေရဲ့နောက်မှာ ဘယ်ကောင် သူ့ခေါင်းကို လာရိုက်တာလဲဆိုတဲ့ ဒေါသနဲ့ကြည့်မိ၏။

ရှည်လျားကျောညှတ်နေတဲ့ မျက်တောင်များ တောင်ခတ်ထား တဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တွေ ဒလဟောစီးကျကာ ဒေါသနဲ့ရဲရဲနေတဲ့

မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

“တစ် တစ်ပင်” လို့ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လို့ မဆုံးခင် တစ်ပင့်လက်ထဲ ကွဲကျနေတဲ့ ဝိစင်ပုလင်းခေါင်းက ပုစ္ဆာမျက်နှာထဲ ခြေမှန်သည်။

“အား”

ပုလင်းကွဲရာကြီးနဲ့ ရှမ်းကာ အသည်းခိုက်အောင် နာမျက်သွား ခဲ့နောက်မှ သူ့ညာဘက်ပါးပြင်မှ သွေးတွေ ရဲခနဲ ပန်းထွက်လာသည်။

“တစ်ပင်တိုင်တဲ့ မှတ်ထား”

ကျစ်ကျစ်ခဲခဲပြောပြီး မျက်နှာလေး မော့ခါလျက် ပြေးထွက်သွား ခဲ့ထစ်ပင်။

အဖြစ်အပျက်က လျှပ်ပြက်သလို မြန်ဆန်နေတာမို့ သူ့ ငယ်ချင်းတွေ လှည့်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်သည်။ တစ်ပင်တိုင် ထွက်သွားရာနောက် ပုစ္ဆာမျက်လုံးတွေပါသွား ခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူငယ်ချင်းတွေ အသိဝင်လာပြီး -

“ဟာ ဟေ့”

“ဟေ့ နေဦး”

“ဟေ့ ကောင်မလေး”

ဟု အော်ဟစ်ရင်း တားမြစ်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။

“ရှင်တို့ပါ အမှုတွဲထဲ ပါချင်လား”

ဆွဲထားတဲ့လက်တွေကို ဖယ်ချရင်း တစ်ပင်တိုင် အသံထွက်
အော်ဟစ်မေးလျှင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ခြေလှမ်းတန်သွားသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဘီယာဆိုင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်ထွက်
သည်။ ဖြစ်လေသည်။

ပုစ္ဆာတစ်ယောက် အရှက်သည်းကာ မိုက်ခနဲပြာနှမ်းသွား
မျက်ဝန်းက ဘာကိုမှမမြင်နိုင်တော့ပါ။

“ပုစ္ဆာ”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ခေါ်သံကိုလည်း ပုစ္ဆာမကြားနိုင်တော့ဘဲ
ဘီယာဆိုင်ကြမ်းခင်းပေါ် ဝုန်းခနဲပြိုကျကာ။

“တောက်”

သူငယ်ချင်းတွေခံပြင်းစွာ တောက်ခတ်ရင်း ပုစ္ဆာကို ပိုင်
ထူမကြသည်။

ဒီကောင်မလေးက ပုစ္ဆာနဲ့ ဘာရန်ငြိုးရန်စ ရှိလို့လဲ။

သိချင်တဲ့မျက်ဝန်းက သူမနောက် စူးစူးခဲခဲကြည့်လျှင် သူမ
ကိုယ်လုံးအဆက်အပေါက်ကိုကြည့်ရင်း တစ်ပင်တိုင်မှန်း ရိပ်မိသွား
သည်။

ပုစ္ဆာ မက်မယ်ဆိုလည်း မက်စရာ။ မျက်နှာလေး နုနုထူထူ
ထွတ်၊ ပူးပူးစိုစို၊ နှုတ်ခမ်းလေး စူကြွနေဟန်လေးက သတိလက်ထွက်
နှမ်းပစ်ချင်စရာ။

ဒါတင်မက ကိုယ်ဟန်ကောက်ကြောင်းလေးထင်းသလို မီးလေး
အိမ်က ကျစ်လျစ်တဲ့ တင်ပါးလေးပိုင်းဝန်းပြီး ပေါင်တံလေးတောင့်တင်း
ညီလျားတာက ရီဝေနေတဲ့ သူတို့မျက်ဝန်းကို ဖမ်းစားကာ။

သူတို့ သွေးသားတွေကိုပါ ဆူကြွစေသည်။ တစ်ပင်တိုင်မလေး
သည်။ တကယ် မက်လောက်ပါတယ်လို့ မျက်လုံးနဲ့ နှာခေါင်းလေးတွေ
ညှိုးနွမ်း မှတ်ချက်ချမိသည်က -

“ပိန်းမဆိုတာ ဒါမျိုးမှ”

အထက်ပြန်

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“တစ်ပင်”

“တစ်ပင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောလေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ချက်ချင်းပဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်

ကြကာ တစ်ပင်ပဲခုံးလေးပုတ်ရင်း မေးရှာသည်။

တစ်ပင် ဖြေနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ ဒီမျက်နှာကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေ

လည်း ပြချင်စိတ်မရှိအောင်ရှက်လျက်။ ခေါင်းအုံးထဲ မျက်နှာကို

ညှိုးပြီး ရင်ထဲ ခံစားရသမျှအတွက် တသောသော ဝိုလို့သာနေမိသည်။

မေးတာ ပြန်မပြောတာမို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်လျှော့

အသေသည်။ တစ်ပင်ပြောလာမယ့်အချိန်ကိုသာ စောင့်ထိန်းရတော့မယ်လို့

ထိန်းစားလည်ကာ တစ်ပင်ကို စိတ်ကြိုက်ငိုခွင့်ပေးလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အလိုက်သိသိနဲ့ အခန်းပြင်ထွက်သွား

အသေသည်။ သူတို့ ဇွတ်မမေးတာ တော်သေးသည်။

တစ်ပင် ဘယ်လိုပြောထွက်မလဲ ကွယ်တို့ရယ်။

ပုစ္ဆာကို တစ်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာ ဘာမက်မောမှုမှ မပါခဲ့တာ

အစ်ပင်ကိုယ်တစ်ပင် အသိဆုံး။

ပုစ္ဆာဒယ်ဒီ နိုင်ငံကျော်အထူးကုပါရဂူဖြစ်တာနဲ့ မဆိုင်၊ ပုစ္ဆာ

မဟုတ် နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးလိုင်ရှင်ဖြစ်တာနဲ့လည်း မပတ်သက်

ဘူး။

ဆန်း (၃၂)

“တစ်ပင်”

“တစ်ပင် နေဦးလေ”

တက္ကစီပေါ်က ဆင်းပြီး ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးထဲ ကူးချွေး

ပြေးဝင်လာတဲ့တစ်ပင်။ ခြံဝင်းထဲက ခုံတန်းမှာထိုင်စကားပြောနေ

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြုံးပြုံးပြောပြောခေါ်လေသည်။

ခေါ်သံကြားပေမယ့် တစ်ပင်ခြေလှမ်းတွေ တန့်မသွားရှာ

ရင်ထဲထိခိုက်နေတာပဲသိသည်။ နှလုံးသား နာကျင်ကာ

သားတွေကအစ အရှက်သည်းပြီး ပွက်ပွက်ဆူ၏။

ဒါကြောင့် တစ်ပင်ခြေလှမ်းတန့်မသွားခြင်း။ အခန်းထဲပြန်

ကာ ခုတင်ပေါ် ကိုယ်လေးပစ်ချ၍ တသိမ့်သိမ့်ခိုချမိသည်။

ပုစ္ဆာအစ်ကိုသုံးယောက် နာမည်ကြီးလို့လည်း မပါဘူး။ အဲဒါအထဲမှာ အဝါကြီးမှာ ထည်ထည်ဝါဝါနေတတ်တဲ့ပုစ္ဆာရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ကို သဘောကျလို့။

ပြီးတော့ တစ်ပင့်ကို လိုက်လိုက်လျောလျောနဲ့ အေးအေးသာသာ ဆက်ဆံလို့ပါ။

ပိုရှင်းအောင်ပြောရရင် ရားရားနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ကာရိုက်တာ ရှိလို့။

ဒါတင်မက ပုစ္ဆာက တစ်ပင့်ကို ချစ်တယ်လို့ ရင်ဖွင့်လာတာကို တစ်ပင် ကျေနပ်တယ်။ ပုစ္ဆာက တစ်ပင်မငြင်းနိုင်တဲ့ အပိုနဲ့အမျိုး ရှိတယ်လေ။

တစ်ပင်မိဘကလည်း ဂုဏ်နဲ့ဒြပ်နဲ့။

ဒယ်ဒီက ဘဏ်သူဌေးကြီး။ မာမိက ကျောက်မျက်ရတနာအရောင်းခန်းမတွေ ပိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဘာလိုသေးလဲ။

နှစ်ဖက်မိဘ အပိုနဲ့အဝါချင်း ညီသလို တစ်ပင်တို့သူငယ်ချင်းလည်း ကျေနပ်ကြတယ်ဆိုရင် ဘဝခရီးက ရတနာခင်းတဲ့လမ်းလို့ တောင့်ပြောင်လင်းလက်နေမှာလေ။

တစ်ပင် တွေးတာ အဲဒီလောက်ပါ။

ထိုအတွေးနဲ့မို့ ရားရားကို ပိုပြီး ခါးသီးလျက်။ ရားရား ခံလို့ရရင် ဒါမှမဟုတ် နောက်ကောက်ကျသွားရင် ပြီးရောဆိုပြီး တစ်ပင်စိတ်ထဲ

ပုစ္ဆာဆီ လွှတ်ထားမိတာလေ။ လက်တွေ့မှာတော့ တစ်ပင်ထင်တာတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လည်း။

တစ်ပင်ကိုတိုက်တဲ့အအေးထဲမှာ သွေးသားဆန္ဒကို နှိုးထစေတဲ့ အိမ်စိတ်ကြွဆေးခတ်ထားသတဲ့။

ဒါဟာ ရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး။ အပျော်ကြာချင်တဲ့ ပုစ္ဆာရဲ့ ကြိုတင်ကြံစည်မှုသက်သက်တဲ့။

ဘယ်လောက်တောင် ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ ကြံစည်မှုလည်း ချွမ်း။

တစ်ပင်က အဲဒီဆေးအပိုနဲ့နဲ့ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမလဲ ဆွေးမိရုံနဲ့ အရှက်က ငယ်ထိပ်အထိ ဆောင်တက်မ။

ရှက်စရာကောင်းတာထက် ပိုရှက်ဖို့ကောင်းနေသည်။ တစ်ပင်က ရားရားကြံစည်တယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ထွန်းက ဖြေရှင်းချက်လာပေးတာ တစ်ပင် ပြန်ကြားလာသည်။

“တစ်ပင်ရယ် တစ်ပင်ထင်သလို တစ်ပင်ကို ရားရားကြံစည်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စော်ကားဖို့ဆိုတာ ဝေလောဝေးပါဟာ။ ပုစ္ဆာတို့က ခုထင်ရှိန်အဝါ အချေခြုံပြီး အဲသလို ဖန်တီးမျိုးနဲ့ အပျိုစင်မိန်းကလေး ဆွေရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြားယောင်းသိမ်းပိုက်နေကြ။ ဒါတွေကို ရားရားဆီကတည်းက တစ်ပင်အတွက် စိုးရိမ်နေတာ၊ တကယ်ကြံစည်တာကို

သိရတော့ ရားရား လက်ပိုက်ကြည့်နေမတဲ့လား။ တစ်ပင်ကို လက်မတင်
လေး ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်”

“ဘာ ကယ်တင်တာလဲ၊ ငါ့ကို ငါ့ကို”

“မဟုတ်ဘူး တစ်ပင်ရယ်၊ နင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အဲဒီဆေးအဖို့
နဲ့ နင် ကူခြေမရ ဖြစ်နေတယ်၊ နင့်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း တောင်ချီ
နေတယ်၊ အဲဒီတော့”

“တော်တော့ နင် ဆက်မပြောနဲ့ ထွန်းကား သွား လာမပြော
နဲ့၊ လူယုတ်မား၊ အကြံသမား၊ နင်တို့အားလုံး အလိုတူအလိုပါနဲ့ ငါတို့
စော်ကားဖို့ အခွင့်အရေးဖန်တီးကြတာ၊ ငါ မကျေနပ်ဘူး၊ လာမပြောနဲ့
သွား”

တစ်ပင် တွေ့ကရာနဲ့ ကောက်ပေါက်၏။ နောက်ဆုံး စားပွဲပေါ်
က ပန်းအိုးပါမကျန်၊ ထွန်းကား ရှောင်ရှားရင်း ဆက်ပြော၏။

“တစ်ပင်ရယ် တစ်ပင်ရဲ့တောင့်တမှုတွေနောက်မှာ ရားရား
လည်း မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ လွန်ကျူးမိတာမျိုးဆို ပိုမှန်တယ်လို့ ငါပြောမိ
ရစေတာ”

“သေချင်းဆို၊ လာမပြောနဲ့ သွား”

နောက်ဆုံး သစ်သားပန်းပုရုပ်နဲ့ တစ်ပင်ကောက်ပစ်တာတို့
ထွန်းကား မရှောင်နိုင်တော့ပါ။ မျက်နှာမှာထိကာ ထွန်းကား ချာလယ်
လည်သွားတဲ့အထိ။

ဖြေရှင်းချက်လာပေးတဲ့ ထွန်းကားကားကို တစ်ပင် လုံးဝ
လက်မခံနိုင်ခဲ့ပါ။

ခုတော့ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

အခန်း (၃၃)

“ဟယ်တော်၊ လုပ် လုပ်ပါဦး သီမာရယ်”

“ဘာလဲ ဇင်ဇင်”

“ဒီမှာလေ တစ်ပင်၊ တစ်ပင်ကိုယ်ကို လာစမ်းကြည့်ပါဦး”

သီမာနွယ် ကမန်းတတန်း အိမ်ခန်းထဲဝင်ကာ တစ်ပင်ခုတင်နား ပြေးကပ်သွားသည်။ ဘေးစောင်းကျကျ ခွေခေါက်လျက်ဖြစ်နေတဲ့ တစ်ပင် ပခုံးနဲ့ကိုယ်ကို သီမာနွယ်ကိုင်ကြည့်၏။

“အလို”

သီမာ့လက်ဖဝါးလေး ပူခြစ်သွားသည်။ တစ်ပင်အသားတွေ မီးလိုပူလောင်လျက်။

“တစ်ပင် တစ်ပင်”

ပခုံးလေးပုတ်ပြီး နှစ်ယောက်သား နှိုးကြသည်။ တစ်ပင် အသံထွက်မလာ။ တုံ့ပြန်တာမျိုးထည်း မရှိ။ ပူခြစ်နေတဲ့ကိုယ်က ငြိမ်ကာ။

“အလို အဖျား အဖျားတက်နေတာထင်တယ်”

“သိဘူးလေ၊ ခေါ်တာလည်း ပြန်မထူးဘူး။ သတိလစ်နေတာ လား မသိဘူးလဲ”

“အေး ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဇင်ဇင်ပြောသလို သီမာနွယ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ပြဿနာပဲ ဇင်ဇင်ရယ်၊ ဒါ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဟဲ့ ဆေးရုံခေါ်သွားရမှာပေါ့၊ အန်တီလုဆီ ဖုန်းဆက်စမ်းပါ အမြန်လာခဲ့၊ တစ်ပင် သတိလစ်နေလို့ ကားပါယူလာခိုင်း”

သီမာနွယ် စိတ်ပူပန်စိတ်နဲ့ပြောသလို ဇင်ဇင်ကလည်း စိုးရိမ် စိတ်နဲ့ အန်တီလုကို ဖုန်းဆက်သည်။

သီမာ တစ်ပင်ကိုယ်လေးကို ပွေ့ထားကာ တတွတ်တွတ် ခေါ်နေမိသည်။

“တစ်ပင် တစ်ပင်”

ပူခြစ်နေတဲ့ တစ်ပင်ကိုယ်လေးက သီမာကိုယ်မှာ ပျော့ခွေလျက် ငြိမ်နေရှာသည်။

တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ သူမတို့အပေါ်လည်း အပြစ်ကင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ပင်အလိုကိုလိုက်ပြီး ဒီခြံလေးမှာ

လာပုန်းနေခဲ့တာ။

အန်တီတို့အန်ကယ်တို့ ခေါင်းမီးတောက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်
က နည်းသလား။

ခုလည်း ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်မှန်းမသိတော့ပါ။

ပုစ္ဆာနဲ့သွားတွေ့မယ်ဆိုပြီး ဇွတ်ထွက်သွားတာ၊ ပြန်လာတော့
မူမမှန်၊ မေးစမ်းလို့လည်းမရ၊ ငိုလိုက် အံ့ကြိတ်လိုက်နဲ့။

သူတို့လည်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာလေ။ တစ်ဖန်
ငိုသံလေးမကြားရတော့ ဝင်ကြည့်ခါမှ ခုလိုဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်။

“ဇင်ဇင် သ သမီးကော”

ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားသလို အန်တီလှမေးသံလေး ကြားရ
သည်။ ဇင်ဇင် ပြေးထွက်သွားရင် အန်တီလှကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်သည်။

အန်ကယ်လည်း နောက်က စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပါလာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟာ”

“ဇင်တို့လည်း မသိတော့ဘူး အန်ကယ်ရယ်၊ ဇင်တို့ကိုပဲ
အပြစ်တင်ပါတော့”

ဇင်ဇင် ပြန်ပြောသံလေးက ငိုသံတွေ ဝဲပါနေသည်။

“ဇင်ဇင်ရေ မြန်မြန်လာစမ်းပါ။ တစ်ပင့်ကို ခေါ်မရ၊ နှိုးမရနဲ့
သိမာတို့တော့ ခေါင်းမီးတောက်နေပြီဟဲ့”

သိမာ ငိုသံအက်အက်ကြီး ထွက်လာတဲ့အခန်းထဲ ဒေါ်လှလှစန်း

ပြေးဝင်သွားသည်။ သိမာရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေနေတဲ့ သမီးရယ်။

ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခြင်းတောက်ပူကာ အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်နေမှန်း
သိသွားသည်။

သမီးလေးစိတ်ကြီးရင် ဒါမျိုးဖြစ်တတ်သည် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ကမန်းကတန်း ပွေ့ချီခဲ့သည်က စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့၊

သမီးရယ် သမီး ဘာမှမဖြစ်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မာမိတို့က သမီးဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ခွင့်
ပေးဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးသားပို့ပါ။

အခန်း (၃၄)

“သမီးရယ်”

အန်တီမြတ်၏ရင်နှင့်သံလေး တစ်ပင့်နားထဲ တိုးဝင်လာသည်။ စင်းကျနေတဲ့ တစ်ပင့်မြင်လွှာလေးကို အသာပင့်တင်ကြည့်လျှင် -
ပူပင်သောကတို့ ဆူဝေနေတဲ့ မာမိနဲ့အတူရှိနေတဲ့ အန်တီမြတ် မျက်နှာလေးကို မြင်သည်။ ထိုအခါ တစ်ပင့်ရင်မှာ ထိခိုက်သွားကာ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်တို့ လျှံတက်လာသည်။

“သမီးလေးရယ် အန်တီမြတ် ရင်ကွဲအောင် သမီးလေး မလှုပ် ပါနဲ့တော့ကွယ်၊ သမီးထွက်သွားကတည်းက အန်တီမြတ်တို့ ခေါင်းမီး တောက်နေတာ သမီးရယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့”

အပိုတွေမပါ ရင်ထဲကမီးတောက်နေတဲ့အတိုင်း မာမိဝင်ပြောရှာ သည်။ မာမိပြောစကားနောက်မှာ တစ်ပင့်မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းမှ မျက်ရည် တွေ ယိုကျကုကာ။

မာမိနဲ့အန်တီမြတ် တယုတယနဲ့ တစ်ပင့်မျက်ရည်တွေကို ထို့သုတ်ပေးရင်း။

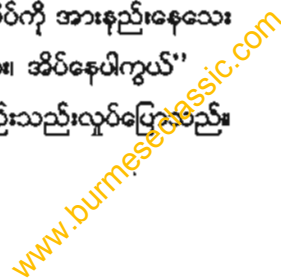
“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးလိုက်ပါတော့ သမီးရယ်၊ တွေးပြီး စိတ်ထိခိုက် ခနေပါနဲ့၊ သမီးဒယ်ဒီက သမီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်သွားတာကို ရှက် ထို့မဆုံးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးကို တွေ့နိုးနိုးနဲ့ ဟိုရှာ ဒီရှာနဲ့ သမီးရယ်၊ မာမိတို့မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတာလေ၊ သမီးလေး မာမိတို့ မျက် တွယ်မှာ ဘာမဆိုဖြစ်သွားရင် မာမိတို့ ဘယ်လိုမှ ခံစားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး သမီး။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ဖျောင်းဖျသလို ချောမော့ပြောနေရင်း နောက်မှာ မာမိ ကြော့ကွဲ စွာ ငိုချသည်။ မာမိ မျက်ရည်မြင်တော့ တစ်ပင့်မျက်ရည်တွေ ပိုပြီး အရှိန်တွေရကာ သောသောကျလေသည်။

မွေ့ရာပေါ် ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေရာမှ တစ်ပင် ရုန်းထမို့ ကြိုးစားသည်က မာမိကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်စွာ။

“မ မထနဲ့သမီးရယ်၊ သမီးလေး သိပ်ကို အားနည်းနေသေး တယ်၊ သက်သက်သာသာ အိပ်နေ သမီးလေး။ အိပ်နေပါကွယ်”

ဒယ်ဒီ အခန်းထဲဝင်လာရင်း သည်းသည်းလှုပ်ပြောသည်။

အန်တီမြတ်နိုးမာမိကလည်း တစ်ပင့်ကို ရုန်းထခွင့်မပေး။ တစ်ပင့် ဖန်
လေးကိုမိကာ ပြန်လှဲအိပ်စေပြီး -

“ဟုတ်တယ် သမီးလေးရဲ့၊ သမီးလေးက သိပ်အားနည်းနေ
တယ်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ပါနဲ့တဲ့၊ ဒေါက်တာ သေချာမှာထားတယ်
လေ၊ သမီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့တော့ကွယ်၊ နော်၊ အန်တီ
မြတ်ပြောတာ နားထောင်ပါ သမီးရယ်”

တစ်ပင့် မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ရင်း မျက်လုံးအိမ်ထဲထဲ
မျက်ရည်တွေကို ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ ဒယ်ဒီနောက်က ပါလာတဲ့
အန်ကယ်ခနဲက ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ မာမိနဲ့အန်တီမြတ်ကိုကျော်၍
တစ်ပင့်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လေသည်။

“အန်ကယ်နဲ့သမီးဒယ်ဒီ သမီးကိစ္စ သေချာပြောပြီးဆိုပြီးသားပါ
သမီးရယ်၊ ရားရားအပေါ် သမီး ခါးသီးနေတာကို အန်ကယ်တို့ ဘယ်လို
မအောင့်မေ့ပါဘူးကွယ်”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

တစ်ပင့်ရင်မှာ ပို၍ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ဒယ်ဒီ မာမိနဲ့ အန်တီ
မြတ်တို့က တစ်ပင့်အပေါ် ဘာလို့ ကရုဏာဒေါသနဲ့ အပြစ်မတင်ကြ
တာလဲကွယ်။

အပြစ်တင်လိုက်စမ်းပါ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တဲ့ မိန်းကလေး
ဆိုပြီး ဒေါနဲ့မောနဲ့ ပြောကြဆိုကြဖို့ သင့်ပါလျက်နဲ့ ကြင်နာဖေးမစွာ

နဲ့နေသည်က တစ်ပင့်ရင်ကို မထိခိုက်ပဲ နေမတွဲလား။

နက်နက်နဲနဲ ထိခိုက်စွာ တစ်ပင့် ရှိုက်ငိုမိတော့ အန်တီမြတ်က
တစ်ပင့်လက်ဖဝါးလေးကို တင်းအောင် ဖျစ်ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ -

“တစ်ပင့်လေးရယ် မငိုပါနဲ့နော်၊ သမီးလေး ပိုပြီး အားနည်းနေ
ဆီဖို့မယ်၊ သမီး စိတ်ချမ်းသာသလို နေခွင့်ရဖို့ အန်တီမြတ်တို့ စီစဉ်
ထားပါကွယ်၊ သမီး ဒီအချိန်မှာ စိတ်ခံချက်ကို အနားပေးဖို့ လိုတယ်
လေ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားအိပ်လိုက်
အောင်”

မာမိနဲ့အန်တီမြတ် ချောချောမော့မော့ပြောရင်း တစ်ပင့်မျက်လွှာ
ကျသွားအောင် ပြုလေသည်။

“ကဲ သမီးလေး စိတ်အေးအေးထားပြီး အနားယူပါကွယ်
နဲ့ကစပြီး သမီးစိတ်ချမ်းသာသလိုနေဖို့ ဒယ်ဒီတို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ၊
မချေကြီးတာက သမီးလေး ဒယ်ဒီတို့ရင်ခွင်ထဲက ရှောင်ပြေးမသွားဖို့တဲ့
သမီးရယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အန်ကယ်လည်း ဒါပဲပြောချင်ပါတယ်၊
သမီးစိတ်ရှိတဲ့အတိုင်း နေပါ ထိုင်ပါ၊ သမီးကို ဘယ်သူမှ စိတ်အနှောင့်
အယှက် မပေးစေရဘူး၊ အထူးသဖြင့် ရားရားပေါ့၊ အန်ကယ် ကတိပေး
တယ်၊ ကျေနပ်နော် သမီး”

တစ်ပင် ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလား။ ဝေခွဲရတယ်။
စိတ်ထိခိုက်မှုက တစ်ပင် ခေါင်းလေးပင် မညှိတ်နိုင်ရှာ။

ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေတဲ့ တစ်ပင်ကိုယ်ကို ဘေးတစ်
ပြုရင်း မာမိတို့မျက်နှာတွေကို မကြည့်ဝံ့စွာ ရှောင်လွှဲမိလေသည်။

ကြေကွဲမျက်ရည်တွေတော့ တစ်စုံစိတ်ကျနေဆဲ။ အတန်ကြာ
တော့ ဒယ်ဒီနဲ့အန်ကယ်ခန့် အခန်းပြင်ထွက်သွားကြတဲ့ခြေသံသွေး
တစ်ပင်ကြားလေသည်။

“လှလည်း သွားလေ၊ သမီးကို မြတ် စောင့်နေပါမယ်”

မာမိကို အန်တီမြတ် ပြောလေ၏။ မာမိ ခေါင်းလေးဆတ်ဆတ်
ထွက်သွားသည်ကိုလည်း တစ်ပင် ခပ်ရိပ်ရိပ်မြင်နေရသည်။

တစ်ပင်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို တင်ပါးလေးပုတ်ပြီး အ
ပျော်စေဖို့ ချောမြူနေတဲ့ အန်တီမြတ်လက်ဖဝါးဆီမှ နွေးထွေးတဲ့ အကြမ်း
နာတရားတွေကို တစ်ပင်နုလုံးသားအထိ စိမ့်ဝင်နေအောင် တစ်ပင်
ခံစားရပါသည်။

အန်တီမြတ်ရယ် တစ်ပင်ကို ဘာဖြစ်လို့ တယုတယ ပြုနေ
တာလဲ။

ဆိုးတဲ့ကောင်မလေးဆိုပြီး ပစ်ထားပါတော့လား။ ခုတော့။

အခန်း (၃၅)

လေနေပြေပြေလေးနောလျက်။

တိုက်တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ စံပယ်ပင်တန်းက စိမ်းလန်းစိုပြည်

တာ ပွင့်ကျန်တချို့ ဖူးနေပွင့်နေကြသည်။

တစ်ပင်မြတ်နိုးသော တစ်ပင်တန်းဖိုးထားသော စံပယ်ပင်တွေနဲ့

စံပယ်ပွင့်တွေကို မြင်နေရလျှင် ထိုနှစ်ယောက်ကို ပြေးမြင်ကာ။

ပုစ္ဆာ။ တစ်ပင်ကို စံပယ်ပန်းအိုးလေး လက်ဆောင်ပေးပြီး

တစ်ပင်ရဲ့အပျိုစင်ဘဝလှလှလေးကို ကျုံးသွင်းစော်ကားဖို့ ကြံစည်တဲ့

အကျင့်ယုတ်သူ။ တော်ပြီး ဒင်းကို တစ်သက်မမြင်ပါရစေနဲ့တော့။

ဒင်းပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပန်းအိုးလေးကို ဖျက်ဆီးပြီး အစားထိုး

ပြီးပေးတဲ့ နောက်တစ်ယောက်က ရားရား။

ရားရား အစားလျှော်ပေးထားတဲ့ ပန်းအိုးလေးက ခုချိန် ထိုင်းရာမှာ ရှိနေသေးသည်။

အပင်သန်တာမို့ အဖူးအပွင့်တွေကလည်း သန်စွမ်းနေတယ်။ မတူမဟာက ထိုအပင်က စံပယ်ပွင့်တွေပေါ်ပြီး တစ်ပင့်ခေါင်းရင်း စားပွဲပေါ်မှာ ယွန်းအုပ်လေးပေါ်မှာ တင်ပေးသည်။

“အဲဒီစံပယ်ပင်လေးက သုံးရာသီပွင့်တဲ့စံပယ်ပင်မျိုးပဲ။ ရာသီအလိုက်ပွင့်တဲ့ စံပယ်ပင်တွေ မပွင့်တဲ့အချိန်လည်း သူက ပွင့်နေတာပဲ။ သုံးရာသီ စံပယ်ပင်လေးရှိနေတာ အကောင်းသားရယ်။ မမတစ်ယောက် နေ့တိုင်း စံပယ်ပန်း ပန်လိုပန်း၊ မွှေးလိုမွှေးလို ရတယ်လေ”

မတူမဟာ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးလေးပြောရင်း ယွန်းအုပ်လေးအပေါ်မှာ ထည့်ထားတဲ့ ကလပ်ကို တစ်ပင့်လက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး ထွက်သွားတယ်။

တစ်ပင့်မျက်ဝန်းနက်ကလေး ရွှန်းလဲ့ကာ စံပယ်ပွင့်တွေပေါ်ပေါက်ကြည့်၏။ ချိုအေးမွှေးသင်းသော စံပယ်ရနံ့လေးက တစ်ပင့်နာနာကို လာခြုံနေသလို ရှိသည်။

ဒါကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ သီဟသူရနဲ့ဇင်ဇင်က ခုလေးတင် အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ထမင်းသွားစားကြသည်။ မတူမဟာလည်း ထွက်သွားချေပြီ။

ဘယ်သူ့အရိပ်မှ မမြင်ရတော့ တစ်ပင့်ခေါင်းလေး ညွတ်တော့

သွား၏။ ကျစ်လျစ်သော တစ်ပင့်နာခေါင်းဖျားလေး စံပယ်ပွင့်တွေကို ခြုံလေး ထိမွှေးမိလျှင် ကြူးသင်းသော ချိုရနံ့က နှလုံးသားထဲထိ လှိုက်ဝင်စွာ ခံစားရလေသည်။

ထိုအခါ တစ်ပင့်မြင်လွှာမှာ ရားရားအရိပ်လေး တရိပ်ရိပ်ဆင်ကာ သွယ်လျသောမျက်နှာနဲ့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်တတ်တဲ့ ရားရားအကြည့်နောက်မှာ ပီရိသေသပ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးနဲ့ မေးရိုးကျပုံ ခိုင်မာသော ရားရားမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။

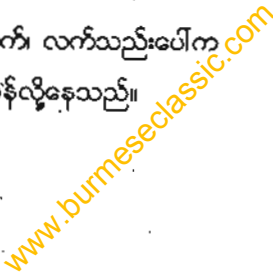
ဆုံတွေ့လေတိုင်း တစ်ပင့်နဲ့မျက်နှာကြောမတည့်တတ်ပါ။ ဒီပေမဲ့ တစ်ပင့်ပြုသမျှ ခံတတ်တာ ဘာကြောင့်မှန်း တစ်ပင့်သွေးသားက သိလာသလိုလား။

တစ်ပင် သက်သာစဖြစ်လာတုန်းက တစ်ပင့်စိတ်အာရုံဟာ စိတ်တွေဆီပီ စိတ်ညွတ်လျက်။

ပျက်ပြယ်နေပြီးဖြစ်တဲ့ တစ်ပင့်ရဲ့လက်သည်းခြေသည်းပေါ် စိတ်ပွင့်ပုံလေးတွေ ကပ်ပြီး လက်သည်းခြေသည်းအလှကို စိတ်ကြိုက် ပုံဖော်နေခဲ့တာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ တစ်ပင့်နှလုံးသားက ပို၍ နားလည်ထားလေသည်။

ခုလည်း စံပယ်ပွင့်လေးတွေကို မွှေးလိုက်၊ လက်သည်းပေါ်က စံပယ်ပွင့်လေးတွေကို ရှုလိုက်နဲ့ တစ်ပင် ရင်ခုန်လို့နေသည်။

ထိုစဉ် -

“တစ်ပင် ညီမလေး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးလေးပွင့်ဟလာတာ ရုတ်ချည်း တစ်ပင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်ကာ တစ်ပင်ကိုင်ထားဆဲ ယွန်းအုပ်လေး လွတ်ကျမတတ် ဖြစ်၏။

တစ်ပင် မလုံမလဲနဲ့ ယွန်းအုပ်လေးကို ခေါင်းရင်းစားပွဲခေါ် နောက်ပြန်တင်သည်။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေလေးထိန်းပြီး ကြည့်လိုက်တော့-
“ဟင်”

တစ်ပင် အံ့သြလို့သွားကာ ရင်ထဲမှာလည်း “ကိုကြီး” ဟု ရွတ်မိသွား၏။ အသံမထွက်ပေမယ့် ပြည့်ဖူးသော တစ်ပင်နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ကြွသွားသည်။ ကိုကြီးဆိုတာ ရားရားအစ်ကိုကြီးလေး၊ ကိုကြီးအ ချိုလွင်သောအပြုံးလေးနဲ့ တစ်ပင်နား လျှောက်လာရင်း မေးသည်။

“တစ်ပင်လေး သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ် ကိုကြီး”

ကိုကြီးက တစ်ပင်ခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုး ဆုပ်ကိုင်ပြီး စိုက် ကြည့်လျက် တစ်ပင်ခုတင်ဘေးမှ ‘ခုံ’မှာထိုင်ချသည်က ချစ်မဝ ရှုမဝနိုင် ဖြယ်။

တစ်ပင်လက်ဖဝါးလေးကိုလည်း ဖေးမရွာဆုပ်ကိုင်သလို ကန့် လက်တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ပင်နဖူးကို တယုတယစမ်းသည်၏။

“အင်း သက်သာပြီပဲ”

“သက်သာပါတယ် ကိုကြီးရဲ့၊ မာဗီက အပြင်ထွက်ခွင့်မပေး သေးလို့ မွေ့ရာပေးမှာပဲ နေနေရတာ၊ ဒါနဲ့ ကိုကြီး ဘယ်တုန်းကရောက် သဲ ဖုန်းလည်း ကြိုမဆက်ဘဲနဲ့၊ ကိုကြီးလာမှန်းသိရင် တစ်ပင် လေခိပ် ဆင်းကြိုမှာပေါ့လို့”

တစ်ပင်ပြောလျှင် ကိုကြီးက ပြုံး၏။

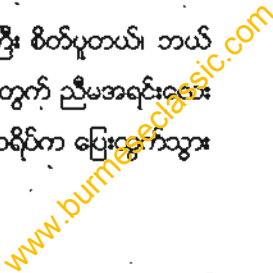
တစ်ပင်က ကိုကြီးနဲ့ဆို စကားတွေအများကြီးပြောနေကြ။ နဲ့နေကြ မဟုတ်လား။ ကိုကြီးက အရင်ထက် တည့်ငြိမ်လာသလို တစ်ပင်ကို အရင်ထက် ပိုပြီးဂရုစိုက်ဟန်နဲ့ ချောချောမော့မော့ ကြည့်ရှာ သည်။

ပြီးတော့ တစ်ပင်လက်ဖဝါးလေးကို ကိုကြီးလက်နှစ်ဖက်နဲ့ နှူးနှူးထွေးထွေး ဆုပ်ကိုင်လျက်။

“ကိုကြီးလည်း အစီအစဉ် မရှိပါဘူး။ ညီမလေး စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်က ထွက်သွားတယ်လို့ မေမေ ဖုန်းဆက်ပြောတာနဲ့ ကိုကြီး ချက်ချင်း ဘာခဲ့တာ”

တစ်ပင်မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ကိုကြီးကို တအံ့ အသြကြည့်၏။ ကိုကြီး ခေါင်းလေးညိတ်လျက်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးအတွက် ကိုကြီး စိတ်ပူတယ်။ ဘယ် အခြေအနေမှာဖြစ်ဖြစ် တစ်ပင်လေးက ကိုကြီးအတွက် ညီမအရင်းလေး ဆိုတဲ့ ရားရားကို ရွံရှာမှန်းတီးစိတ်နဲ့ ညီမလေး မိဘစိတ်က ပြေးထွက်သွား

တာမျိုးဆိုတော့ ကိုကြီး တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ် ညီမရယ်
ချစ်ခင်တွယ်တာသော မေတ္တာတရားတွေ ပြည့်လုံနေတဲ့ ကိုကြီး
စကားနောက်မှာ တစ်ပင် သက်မမောလေးချက်။

“ကိုကြီး အခုလာတာက ညီမလေးတို့မိဘအပေါ်မှာ ကိုကြီး
မိသားစု တင်နေတဲ့ ကြွေးကိစ္စလည်းပါတယ်”

“ဟင်”

တစ်ပင်မောကြည့်လျှင် ကိုကြီးခေါင်းဆတ်၏။

“ဟုတ်တယ် အဲဒီကြွေးက ကိုကြီးတို့အကြီးသုံးယောက်ပေါ်မှာ
ပဲ တာဝန်ရှိတယ်။ ရှားရှားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“မပြောပါနဲ့တော့ ကိုကြီးရယ်”

တစ်ပင်မျက်နှာလေး လွှဲထားမိသည်က ထိုကြွေးကိစ္စကို တစ်ပင်
စိတ်ရင်းထဲက လိုချင်ဆန္ဒတွေဖြစ်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ပါ။

ရှားရှားကို ထိခိုက်နစ်နာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့သဘောနဲ့ မနာ
အောင် တစ်ပင်ထုတ်ပြောခဲ့ခြင်းရယ်ပါ။

ခုတော့ ဒီကိစ္စကို ကိုကြီး အလေးအနက်ဆိုလာတော့ တစ်ပင်
မလုံမလဲ ဖြစ်ရချေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမပြောလို့မဖြစ်တာက ရှားရှားနဲ့ညီမထေး
တစ်ခုခု ပတ်သက်နေလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ပြောရတော့မယ်။ အပွင့်လင်နဲ့
ပြောရရင် အဲဒီကြွေးပူကိစ္စကို ကိုကြီးတို့ရင်ထဲ အမြဲထည့်ထားပါတယ်။

ညီမရယ်။ အဓိက အကြီးဆုံး ကိုကြီးအပေါ်မှာ ပိုပြီးတာဝန်ရှိတယ်။
ဒါကြောင့် ကိုကြီး ကြိုးစားနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက လောလောလတ်
လတ် အနေအထားမို့ ပြန်မဆင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခု ကိုယ်ကြီးဖန်းရဲ့လုပ်ငန်း
မှာ ကိုကြီးရဲ့လုပ်အားခ ငွေကြေးတွေ ရင်းနှီးပြီး အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ခဲ့တဲ့
အတွက် လုပ်ငန်းလည်း တိုးတက်လာတယ်။ ဝင်ငွေလည်း ကောင်းလာ
တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကြွေးအားလုံးကို ကိုကြီး လာဆပ်တာပါ။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ -

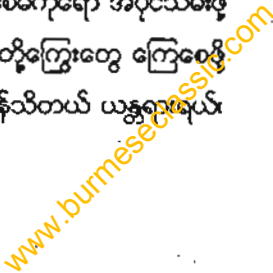
“ဟင့်အင်း တစ်ပင်ကိုမပြောပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်”

“မပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ တစ်ပင်လေးရယ်။ အန်ကယ်သက်
ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ကူညီမှု၊ အန်တီလှရဲ့ သဘောထားကြီးတဲ့ ပံ့ပိုးမှုနဲ့ ညီမရဲ့
ကြည်ဖြူမှုတွေကို ကိုကြီးတို့ အလွဲသုံးစား မလုပ်ရက်ဘူး။ ဘယ်သူ့ရဲ့
စည်းစိမ်ကိုမှ ကိုကြီးတို့ အကြံကြီးကြီးနဲ့ သိမ်းပိုက်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

တစ်ပင်စိတ်နှလုံးသားလေး ထိခိုက်စွာ ငိုချမိသည်။ ရှားရှားကို
တစ်ပင်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ။

“နင်ဟာ ငါ့ကိုရော ဒယ်ဒီတို့ရဲ့ စည်းစိမ်ကိုရော အပိုင်သိမ်းဖို့
ကြံစည်တဲ့ အကြံသမား။ ပိုင်းလုံးကောင်၊ နင်တို့ကြွေးတွေ ကြေစေဖို့
ဗိုဘာဝကို နင်သိမ်းပိုက်တာ၊ နင့်အကြံ ငါ့အကုန်သိတယ် ယန္တရားရယ်
ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“တစ်ပင်ရယ် တစ်ပင်ကို ဝမ်းနည်းရစေဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးနဲ့ ကိုကြီးပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘဝနဲ့ချီပြီး ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စမှန်သမျှဟာ ကာယကံရှင်တွေအနေနဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနေဖို့ အရေးကြီးလို့ပါ။”

“ဟင့် ဟင့်၊ ခုချိန်မှာ တစ်ပင်အတွက် အဲဒါတွေ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး။”

“အရေးမကြီးပေမယ့် ညီမလေးကို အသိပေးတာပါ။”

“ဟုတ်တယ် သမီး။”

ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ အခန်းထဲဝင်လာရင်း တစ်ပင်ကို အလေးအနက် ပြောပြနိုင်သည်။

“သမီးကိုကြီးက ကြွေးအားလုံး လာဆပ်တာ၊ အစကတည်းက ပြန်ရစေဆိုတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ ဒယ်ဒီကူညီခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး သမီးရယ်၊ ရိုးသား ဖြူစင်တဲ့စိတ်ရင်းအပြည့်ရှိတဲ့ သားတို့မိသားစုအပေါ် ဒယ်ဒီက ဒယ်ဒီ မိသားစုလိုပဲ သဘောထားပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာမျိုးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့သမီးရယ် လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်မိသားစုနဲ့ တစ်မိသားစု ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေကြတဲ့ လူမှုရေးမှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲနဲ့ နှုတ်စီး ရာပျက်စီးကြောင်း မပါဝင်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ ဒါတွေကို သမီး နားလည်တတ်ဖို့ ကြိုးစားပါကွယ်။”

ဒယ်ဒီက ဖျောင်းဖျောင်းဖျေ့ဖျေ့ ဆိုလာသည်။ ထိုအခါ တစ်ပင်ရင် မှာ ရှက်လာသည်။

“ကဲပါ သမီးလေး စိတ်ပင်ပန်းနေလို့မယ်၊ သားကြီးကလည်း သမီးစိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် ဘာလို့ လာပြောပြနေရတာလဲ။”

အန်တီမြတ် ကြားဝင်ပြောတဲ့နောက်မှာ တစ်ပင်ကိုယ်တစ်ပင် မှုတ်လှစွာ ပူထူလာတဲ့ တစ်ပင်မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ဖိအုပ်ရင်း ငိုချစ်၏။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်။”

“တိတ်ပါ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး ဝမ်းနည်းအောင် ကိုကြီး ထာပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြေအနေကို ရှင်းပြတဲ့သဘောပါ။ အဲဒီ အတွက် ညီမလေး စိတ်ထိခိုက်သွားလား၊ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်ဆိုရင် တိုကြီး တောင်းပန်တယ်။”

“ဟင့် ဟင့် မတောင်းပန်ပါနဲ့၊ တစ်ပင်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ထစ်ပင်တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေတော့ ကိုကြီးရယ်၊ ဟင့် ဟင့်။”

တစ်ပင် ငိုချကာ မျက်နှာလေးကို ခေါင်းအုံနဲ့ ဖိကပ်ထားလိုက် တော့သည်။

“ကဲပါ သမီးတစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်တဲ့၊ လာ သားကြီး။”

အန်တီမြတ်က ကိုကြီးကို ဆွဲခေါ်လေသည်။

“ညီမလေး ကိုကြီးသွားမယ်၊ ညီမလေးအတွက် လက်ဆောင် ပူလာတယ်၊ ကိုကြီး သွားယူလိုက်ဦးမယ်။”

နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး အန်တီမြတ်ခေါ်ရာနောက် ကိုကြီးပါသွား
သလို ဒယ်ဒီနဲ့မာမီရဲ့ခြေသံတွေလည်းပါလို့သွားသည်။

ဟင့် ဟင့် ဟင့် တစ်ပင်တစ်ယောက်တည်း၊ ဝိုပါရစေ ကိုကြီး
ရယ်။

ဝံပုလွေလို အရေးချထားတဲ့သူကိုမှ တစ်ပင် မျက်နှာသာပေး
ခဲ့တာကိုး။

ရားရားသာမကယ်ရင် တစ်ပင် မတွေးပါရစေနဲ့တော့။
ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

အခန်း (၃၆)

“ညီ ဘာပြောလိုက်တယ်”

တအံ့တဩ မေးလိုက်တဲ့ ကိုကြီးအသံက ထူးခြားနေသည်။
ဒါကြောင့် တစ်ပင်ခြေလှမ်းလေး ရှေ့မဆက်ဖြစ်တော့ပါ။

တိုက်နံနံနဲ့ကွယ်ရပ်ကာ ငြိမ်သက်နားထောင်မိသည်က ကိုကြီး
အံ့သြစရာကောင်းအောင် ရားရား ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲဆိုတာ သိချင်
စိတ်နဲ့ ဖြစ်သည်။

ရားရား ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်ပြောတာက -

“ကျွန်တော် ကိုကြီးနဲ့လိုက်ခဲ့မလို့”

“ဘုရားရေ”

တစ်ပင် အသက်ရှူလွှဲသွား၏။ ရားရားက ကိုကြီးနဲ့ လိုက်သွား

မလို့တဲ့၊ ဒါ ဒါဆို တစ်ပင့်ကို ကျောခိုင်းသွားမယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ တစ်ပင့်ကို ကျောခိုင်းသွားမယ်ဆိုတာက တစ်ပင့်ကို မချစ်တော့လို့ပေါ့။

ဟုတ်လား ရှားရှားရယ်။

တစ်ပင့်ကို မချစ်တော့ဘူးပေါ့၊ တစ်ပင် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ အပေါ်မှာ နင်လည်း တစ်ပင့်ကို တန်ပြန်ခါးသီးနေပြီဆိုတာ သေချာနေပြီ ပေါ့လေ။

ရပါတယ် ရှားရှားရယ်။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးက နင့်အပေါ် မျက်မှန်းကျိုးတဲ့ တစ်ပင့်ရဲ့ စိတ်ကြောင့်မဟုတ်လား။ တစ်ပင့်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်လာသမျှကို တစ်ပင်ခံပါမယ်။ နင်လည်း နင့်စိတ် နင့်သဘောအတိုင်း ကျောခိုင်းသွားမယ်ပေါ့။

နင် တကယ်ကျောခိုင်းသွားရက်တယ်ဆိုရင် -

“အဟင့်”

တစ်ပင့်နှလုံးသားလေး မခံစားနိုင်တော့ပါလေ။ ရုတ်ခြည်း ဖျိုတက်လာတဲ့ နှိုက်သံလေးနဲ့အတူ တစ်ပင့်ခြေလှမ်းတွေ နောက်ကြောင်း ပြန်လည်သွား၏။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

တစ်ပင့်နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာကြားက ထွက်လာတဲ့ နှလုံးသားက ငိုချင်းသံတွေ ဘယ်သူမှ မကြားစေဖို့ လက်ဖဝါးလေးနဲ့ ပိတ်ကာ။

“ဟဲ့ တစ်ပင်၊ တစ်ပင် ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ဇင်တို့က အခန်း ထဲမှာ မတွေ့တာနဲ့ တိုက်တစ်ခုလုံး ပတ်ရှာနေတာလေ”

ဇင်ဇင်နဲ့သီမာနွယ် တစ်ပင့်ကို မြင်တာနဲ့ လှမ်းမေးသည်။ တစ်ပင်က ဘယ်သူမှမသိအောင် ရှားရှားတို့ခြံဘက် ကူးလာတာလေ။ ရှားရှားက ကျိကြီးနဲ့လိုက်သွားမလို့တဲ့။

ထိုအသံလေးကြားတာနဲ့ တစ်ပင် ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့ခါမှ တစ်ပင့် ကိုမတွေ့လို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ ဇင်ဇင်တို့နဲ့ တန်းတိုးလေသည်။

ထိုအခါ တစ်ပင် ရှက်မိသလို မလုံမလဲလည်း ဖြစ်မိလေသည်။ မခံစားနိုင်သောစိတ်နှလုံးသားမှာ ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ။

ဘယ်သူနဲ့မှလည်း ရင်မဆိုင်ရဲတော့ပါ။ တစ်ခုခုပြောဖို့လည်း ခွန်အားမဲ့ကာ ဇင်နဲ့သီမာနွယ်ရှိတဲ့ တိုက်တက်ဆီ ခြေလှမ်းဦးတည်မသွား တော့ပါ။

ဦးတည်ရာမဲ့လှမ်းသွားသည်က တိုက်နောက်ဘက်ရှိ သစ်တို့ ပင်ကြီးဆီ။

“တစ်ပင်”

သီမာနွယ် လှမ်းပြောရင်း တစ်ပင်နောက်လိုက်သွားဖို့ ခြေလှမ်း မြင်သည်။ ဇင်ဇင်က တစ်ခုခုကို ရိပ်မိတာမို့ သီမာနွယ်လက်ကို အလျင် အမြန် ဖမ်းဆွဲပြီး တား၏။

“နေဦးဟ”

“ဇင်ရယ် ဘာလို့ဆွဲရတာလဲ၊ ဟိုမှာ တစ်ပင် ပြေးသွားတာ မတွေ့ဘူးလား”

“တွေ့တယ်၊ တွေ့လို့ လွှတ်ထားလိုက်တာ”

“ဇင်ရယ် လွှတ်ထားရင် ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့၊ တစ်ပင်က စိတ်ထိခိုက်နေတာလေ”

“သိတယ်၊ ထိခိုက်နေတာက စိတ်တင်မကဘူး နှလုံးသာဆို ထိခိုက်နေတာ ပိုသိတယ်”

“သိတယ်ဆိုပြီး ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မဖြစ်တာသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ခဏလွှတ်လိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇင်ရယ်၊ ဇင်ပြောတာတွေ ရှုပ်နေတာပဲ”

“ကဲ မရှုပ်အောင်ပြောမယ် နားထောင်၊ ဒီမှာ တစ်ပင် ရှားရှား တို့ခြောက်က ကတိုက်ကနိုက်နဲ့ ငိုယိုပြေးလာတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီမြတ်တို့ ပြောတာဆိုတာ ဘာကြားခဲ့လဲ မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားတဲ့သဘော”

ဇင်ဇင် တွေးတွေးဆဆလေးပြောခါမှ သီမာနွယ် သဘော ပေါက်လာသည်။

“အေး ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အဲဒါကြောင့် တစ်ပင်ခံစားချက် အက်ကွဲနေတာမျိုး ဒီအချိန်မှာ သွားမေးလို့ကတော့ ဒီထက်မက ငိုနေရှိုက်နေမှာလေ၊ ဇင် သိတယ်”

“အဲဒါတော့ သေချာတယ်၊ တစ်ပင်က ခုတစ်လော ငိုလို့ချည်း နေတာ ဆင်လုပ်ကြံမလဲ၊ ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရမှာလား”

“ထိုင်ပြီးကြည့်နေတာထက် အန်တီမြတ်တို့ဆီ ကူးသွားပြီး မေးကြည့်ရမယ်၊ ဒါမှ တစ်ပင် ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ ဒက်ခနဲ သိမှာလေ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ လာ”

ဒီလိုကျတော့ သီမာနွယ် သွက်လှပေသည်။ ရှားရှားတို့ခြောက် ကူးသွားဖို့ ဇင်ဇင်လက်ကို ဆွဲလေသည်။ ဇင်ဇင် ခေါင်းလေးဆတ်ရင်း တစ်ပင်ဘက် လည်ပြန်ကြည့်၏။

တစ်ပင်က သစ်တိုပင်အောက်က သစ်တိုမြစ်တုံးကြီးပေါ် ထိုင်ချကာ မျက်နှာလေးကို လက်နဲ့အုပ်ရင်း တသိမ့်သိမ့် ငိုနေသည်။

ငိုပါ တစ်ပင်ရယ်။ ရင်ထဲရှိသမျှ ငိုချလိုက်ပါတော့။

ဇင်ဇင် တီးတိုးပြောရင်း သီမာနွယ် ဆွဲခေါ်တဲ့အတိုင်း ရှားရှားတို့ ခြောက်ပါသွားသည်။

ပါသွားတာက အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ပင်နှလုံးသားလေး ဘာကြောင့် ထိခိုက်ရလဲဆိုတာ စူးစမ်းချင်လို့ပါ သူငယ်ချင်းရယ်။

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး အိမ်ထောင်သွား၏။ ကိုကြီးက
ရားရားကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ မျက်စိပစ်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လို ရားရား နှင် နှင်က ကိုကြီးနဲ့လိုက်သွားမယ် ဟုတ်
သား”

ဇင်ဇင်တို့ရဲ့ ပြိုင်တူမေသံနောက်မှာ မိသားစုဝင်အားလုံးရဲ့
ဇက်လုံးက ရားရားဆီ ပြိုကျလာသည်။ ရားရား မျက်လွှာချကာ နှုတ်
ခမ်းလေးကိုက်၍ ငြိမ်နေလျှင် -

“အိုး အန်တီမြတ် ခွင့်မပြုပါဘူး သမီးရယ်၊ သားကြီးကလည်း
ခေါင်းခါတယ်၊ ဘယ်သူမှ ရားရားကို သွားခွင့်မပေးဘူး။ ရားရားက
နှုတ်သွားမယ်ဆိုလို့ အန်တီမြတ်တို့ ဝိုင်းတားနေကြတာလေး ကိုလတ်
အောင် ရားရားကို ဒေါသနဲ့ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားတာ၊ ဒီကိစ္စ အန်တီမြတ်
တို့ တစ်မိသားစုလုံး သဘောမတူပါဘူး”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ တစ်ပင်ငိုနေတာက တစ်ခုခုပဲ အန်တီ
မြတ်”

“နေဦး အန်တီမြတ် သွားချောလိုက်မယ်၊ သား သွားမယ်ဆိုတဲ့
တိစ္စ အန်တီမြတ် ခွင့်မပြုပါဘူး သမီးရယ်လို့”

ဒေါ်မြတ်မြတ်လေး ပြောရင်းဆိုရင်း ထထွက်သွားဖို့ ပြင်သည်။

“နေဦး မေမေ”

ကိုကြီး လေးလေးနက်နက် ဟန့်တားလျှင် -

အခန်း (၃၇)

“ဘယ်လို၊ သမီးလေး ဒီဘက်ကူးလာတယ်၊ ငိုပြီး ပြန်ထွက်
သွားတယ် ဟုတ်လား၊ အန်တီမြတ်လည်း ဘာမှမသိရပါလား ဇင်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဇင်တို့လည်း တစ်ပင်ကို မေးလို့ရမှာမဟုတ်မှန်း
သိနေတာနဲ့ အန်တီမြတ်တို့ဘက် ကူးလာတာ၊ တစ်ပင် ဘာများကြားမိ
သွားလဲ မသိဘူး”

ဇင်ဇင်ပြောလျှင် ကိုထွေး မျက်မှောင်လေးကြုတ်၏။ ကိုကြီးနဲ့
ရားရားကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း -

“မဟုတ်မှလွဲရော ခုန ကိုကြီးနဲ့ရားရား ပြောနေတာ ကြားသွား
လို့ဖြစ်မယ်၊ ရားရား ကိုကြီးနဲ့လိုက်သွားမယ့်ကိစ္စ”

“ဟင်”

“ဘာပြောမလို့လဲ သားကြီးရယ်”

“ညီကို သားအပြတ်ပြောပြီးသားပါ မေမေရယ်၊ ညီက သွားဆိုင် တယ်ဆိုရင် ညီမလေးကို ဖွင့်ပြော၊ ညီမလေး ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင် သွား လို့ရမယ်၊ သွားချင်ရင်တော့ တစ်ပင့်ကို ဖွင့်ပြော၊ ဒါပဲ ရှိတယ်မေမေ မေမေ သွားချောမောနေရင် ပိုဆိုးသွားမယ်၊ ရားရားဘာသာ ခွင့်တောင်း စေ”

ကိုကြီးပြောတာ သဘာဝကျသည်မို့ အနိတိမြတ် ခြေထောက် ရားရားအပါး ပြန်ရောက်လာပြီး -

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ သားကြီးပြောတဲ့အတိုင်း”

“မေမေက ဘာသိလို့လဲ၊ ကျွန်တော်မှာ ဘာအရှိန်အဝါမှ မရှိဘူး၊ ခါးသီးနေတာလေ”

“ကျွတ်၊ အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းကွာ”

ကိုထွေး စိတ်မရှည်သံနဲ့ အော်ပြောသည်။ မနီလာက တိုက်လက်ကိုဆွဲကာ မအော်နဲ့ဖို့ ဟန်တား၏။

“ကိုထွေးကလည်း ဖြည်းဖြည်းပြောလည်း ရသားနဲ့”

“ကဲ ညီ၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့၊ ညီမလေးရင်ထဲ ခါးသီးတာဖြစ်ဖြစ်၊ နာကျင်တာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သဘောနဲ့ ထင်တိုင်းလုပ်လို့ မရဘူး၊ လူကြီးတွေဆန္ဒက ညီ တစ်ပင် ပြောလည်ဖို့ပဲ၊ မပြောလည်ရင်တောင် ကျေကျေနပ်နပ်ဖြစ်ကြ”

ဒါကြောင့် တစ်ပင့်ကို ညီဖွင့်ပြောရမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ရားရားရယ်၊ တစ်ပင်ငိုသွားတာ နင် ကိုကြီးနဲ့ ခိုက်သွားမယ့်အကြောင်း သိသွားလို့ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ပင့်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းလိုက်၊ တစ်ပင်က သွားဆိုသွားပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ဝင်စင်က ကိုကြီးစကားနောက် သွက်သွက်ကလေးပြောသည်။ ရားရားမျက်နှာက အောက်သိုးလျက်။

ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထွက်သွားလေသည်။ ထသွားတာက ဆည်း တစ်ပင်တို့ခြံဘက်မဟုတ်၊ အပေါ်ထပ်က သူ့အခန်းရှိရာ။

ရားရားကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်စီ သက်မချရတဲ့အဖြစ်။ နင်တို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း နှစ်ဖက်မိဘနဲ့ သူငယ်ချင်းအားလုံး ရင်မောရတယ် တွယ်။

ထွန်းက ရည်ရွယ်ပြောတဲ့နောက်မှာ ရှက်စိတ်နဲ့ ရာရာ မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီထွေးသွားသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ထွန်းက အစအဆုံး သိနေတော့လည်း ပြောစကားတွေနောက်မှာ မရှက်ဘဲ နေမတဲ့လား။

တစ်ပင်နဲ့သူ လူပျို၊ အပျိုမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ထွန်းက အတွင်းသိ အစင်းသိ။ အဲဒီတုန်းက သူ စိုးရိမ်တာက ပုစ္ဆာရဲ့ ဖြားယောင်းမှုနောက်မှာ တစ်ပင်ဘဝ အညွန့်ကျိုးသွားမှာကို။

သံတင်းရရချင်း ထွန်းကနဲ့ နှစ်ယောက်သား လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထွာ သောက်ကျင့်က ဒီလိုတွေကြံစည်ဖို့ သိပ်နာမည်မကြီးတဲ့ ဟိုတယ်ထစ်ခုမှာ နှစ်ချုပ်နဲ့ သီးသန့်ခန်း ငှားထားသည်။

သူတို့ပျော်ပါးတိုင်း အဲဒီမှာ။

လူသိမခံရအောင်လို့လည်း တခြားသူတွေ မရိပ်မိအောင် ဟိုတယ်နောက်ပေါက်က ဝင်ပြီး ထိုအခန်းလေးမှာ စံစားနေကြ။

တစ်ပင်ကိုလည်း အဲဒီဟိုတယ်ခန်းလေးဆီ ခေါ်သွင်းသွားတာလေ၊ သတင်းအတိအကျ ရထားလို့သာပေါ့။

ရာရာတို့ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ပုစ္ဆာနဲ့တစ်ပင် အခန်းလေးထဲ ရောက်နေပြီ။ ရာရာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာ တံခါးကို ခြေထောက်နဲ့ ခုန်ကန်လိုက်၏။

‘ဂန်း’

တံခါး တုန်ခါမြည်ဟီးကာ ကျီခနဲ ပွင့်သွားလျှင် မြင်ကွင်းက

အခန်း (၃၀)

“သွားလေကွာ”

ထွန်းက အားပေးအားမြှောက်ဆိုရင်း သူ့ကျောပြင်ကို ထွန်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရာရာခြေလှမ်းတွေ အရှိန်နဲ့ သုံးလေးလှမ်း ရှေ့ထိုးသွားသည်။ ရာရာ ကျွတ်ခနဲစုပ်သတ်ရင်း ခြေလှမ်းတွေ ဘရိတ်ဆွဲပြီးလျှင် ထွန်းက အားမလိုအားမရ ရှေ့ထပ်တိုးလာသည်။

“မင်းကွာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သွေးကြောင်မနေနဲ့၊ မင်းတစ်ပင်က ရှက်သွေးပြာနေရမယ့် အပျို၊ လူပျိုအဆင့် မဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာဆိုတာ နှစ်ယောက်လုံးသိပြီးသားပဲ”

“ဟာ”

ရားရားမျက်လုံးကို ပြာသွားစေသည်။

ဘုရား။

ခြေသွက်လက်သွက်ဖြစ်နေတဲ့ ပုစ္ဆာကို ကုပ်ပိုးကနေ ဆွဲယူပြီး တွန်းပစ်လိုက်တဲ့အထိ ရားရား ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်ပုစ္ဆာ မင်း ခုချက်ချင်းထွက်သွား။ မသွားရင် ဟိုးလေးတကြော်ကြော် နာမည်ကြီးနေတဲ့ မင်းတို့မိသားစုရဲ့ အရှိန်အင် တွေ အမည်းစက် စွန်းသွားစေရမယ်။ သတ္တိရှိရင် မင်း ရှေ့တိုးပြီး တစ်ပင့်ကို စော်ကားကြည့်လေ”

ရားရားစကားလုံးတွေကြားတော့ ဖွတ်တိုးချင်နေတဲ့ ပုစ္ဆာ ခြေလှမ်းတွေ မတန်ချင်တန်ချင်နဲ့ တန်သွားကာ ဒီထက် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာမှာ ပုစ္ဆာ စိုးရိမ်သွားသည်။

ဒီကိစ္စနဲ့ သူ နာမည်အပျက်မခံနိုင်။ သူ့မိဘနဲ့ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ ဂုဏ်ရှိန်ဝါတွေကို ထောက်ထားပြီး ခဲလေသမျှ သဲရေကျပ်စုံနဲ့ ပုစ္ဆာ နောက်ဆုတ်သွားခြင်း။

ထွန်းက သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ ပုစ္ဆာကို ဟိုတယ်နှောင်း ပေါက် တံခါးအပြင်ဘက်ရောက်သည်အထိ ဆွဲထုတ်ပြီး လက်သီးတစ်ဖုံး ကျွေးလိုက်သေးသည်။

ရားရားက တစ်ပင့်ခုတင်နား ချဉ်းကပ်သွားကာ တစ်ပင့်ထို့ ပွေ့မ၊ ချီထုတ်သွားဖို့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဆေးရှိန်တက်နေတဲ့ တစ်ပင့်မျက်လုံးက ရားရားကို ကြည့်နေတာက ဣန္ဒြေတွေ မဲ့နေသည်။ ဒါ့ပြင် တစ်ပင့်လို့ ခေါ်ရင်း တစ်ပင့်ပခုံးလေးကို ရားရားဆုပ်ကိုင်မိသည်။

ထိုအခါ တစ်ပင့်လက်က သူ့လည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်လျက်။ တစ်ပင့်ကိုယ်ခန္ဓာတွေ ရှန်းကြွလှုပ်ရှားနေတာတွေရဲ့နောက်မှာ ရားရား ခေါင်းလေးညွတ်ယိုင်သွားသည်။

တစ်ပင့်ကိုယ်လေးနဲ့ နီးကပ်သွားတဲ့အခါ မွှေးသင်းသော တစ်ပင့်ကိုယ်သင်းရနံ့က ရားရားချစ်စိတ်ကို ဖြူလျှင် စုကြွနေတဲ့ တစ်ပင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကပ် နမ်းရှိုက်မိ၏။

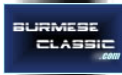
ထိုအခါ စတော်ဘယ်ရီသီးရနံ့မွှေးချိုသော တစ်ပင့်နှုတ်ခမ်း ချိုအိအိလေးကတစ်ဆင့် သူ့ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုတွေ ဘရိတ်လွတ်ကုန်သည်။

နှုတ်ခမ်းလွှာချင်းမှတစ်ဆင့် ရှိန်းဖိန်းသွားသော တပ်မက်ဖွယ် ခံစားမှုနဲ့ ပူနွေးလိုက်ဖို့စေသော အတွေ့လေးများက ရားရားအတွက် အသည်းတယားယားနဲ့ ချစ်စိတ်တွေ အရှိန်တက်ကာ ထွန်းကကိုလည်း မေ့၊ အရာရာကိုလည်း မေ့ကာ နှစ်ပါးသွားကကြိုးလေး ဆင်နွှဲမိတဲ့ ဖြစ်အင်။

ထွန်းက နားလည်မှုရှိရှိ အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ရှောင်ပေးရ သည် မဟုတ်လား။ ဒီအကြောင်း ထွန်းက ပြန်ပြောလာတော့ ရားရား ချက်နာချည်း မရက်ဘဲနေမတဲ့လား။

“ကဲဟိ ရှက်မနေနဲ့ ရားရားရာ၊ သဘာဝက သဘာဝပဲ”
ကဲသွား”

ထွန်းက ဒီတစ်ခါလည်း အတင်းတိုက်တွန်းပြန်သည်။ ထိုအခါ
ရားရား ဒုတိယအကြိမ် ရှေ့တိုးရဖို့ ဖြစ်လာသည်။
တစ်ပင် နင် ငါ့ကို ခွင့်ပြုစမ်းပါ။

အန်း (၃၉)

တစ်ပင့်မျက်ရွည်လေး မခိုင်တော့ပါ။ မခိုင်ပေမယ့်လည်း ဆုံး
ဖြတ်ချက်တော့ ခိုင်မာနေပါပြီ။

အဝတ်အစားတချို့ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ အစီအရံထည့်စဉ်-
“တစ်ပင်”

ရားရားခေါ်သံလေးကြားလျှင် တစ်ပင့်ရင်ခန့်သွေး ဆူကြွချင်
တာ ပြန်ထူးဖို့ ဆွံ့ဆွံ့အအဖြစ်သလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လျက်၊ အဝတ်
တွေ အိတ်ထဲထည့်ရမယ့်အစား ပြန်ထုတ်လိုက်နဲ့ အယောင်ယောင်
အမှားမှားဖြစ်ကုန်ကာ -

“တစ်ပင်”

နောက်ထပ်ခေါ်သံနဲ့အတူ ရားရား တစ်ပင့်အခန်းထဲ ဝင်လာ

သည်။ ထိုအခါ ဝန်းခနဲထရပ်မိ၏။

ရားရားက တစ်ပင့်ရှေ့က လာရင်သည်။ ပုံကြည့်နေတဲ့ ရားရားကို တစ်ပင် မော့ကြည့်မိလျှင် ရင်အခနဲမြန်ကုန်သည်။

တစ်ပင့်မျက်နှာလေး အရောင်ပြောင်းရချေသည်။

တစ်ပင့်ကို စိုက်ကြည့်နေတာက တစ်ပင့်မျက်နှာအစိတ်အပိုင်း

တစ်ခုချင်းသာမက လည်တိုင်ရှည်ရှည်လေးမကျန်။

တစ်ပင့်အခန်းထဲမှာမို့ တစ်ပင် ဝတ်စားထားတာက မလုံခြုံလှ။

ဆွဲထားအင်္ကျီအောက်က အကာအကွယ်မရှိတဲ့ ရင်အုံထွားထွား

အိအိက ရုန်းကြွနေကာ ပါးလွှာတဲ့စကတ်ရှည်အောက်က သိမ်သော

ခါးကညှိုးလေးနဲ့ စွင့်ကားသောတင်ပါးလှလှလေးရယ်။ ပြီးတော့ ပြောတဲ့စကား

နေသော ဝေါင်တံတစ်လျှောက် ရားရားမျက်လုံးအကြည့်တွေ စားချင်

ကျလေသည်။

“ကျွတ်၊ နင် နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

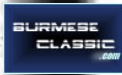
အနားတိုးကပ်လာရုံမက တစ်ပင့်ပခုံးကို ကိုင်တွယ်လာတဲ့ ရားရားလက်တွေကို ပုတ်ချမိရင်း မတည်မငြိမ် မေးလိုက်သည်။

ရားရားမျက်ဝန်းအစုံက တစ်ပင့် နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ် ပြန်ရောက်

၏။

“တစ်ပင့်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းမလို့”

“ဘာ ဘာကိုလဲ”

“ကိုကြီးနဲ့ လိုက်သွားဖို့”

တစ်ပင် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လျှင် -

“တစ်ပင် ခွင့်ပြုမလား”

“နင်က ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“နင့်အတွက် ငွေရှာဖို့”

“ဟွန်း၊ နင့်ဆီက ငါက ပိုက်ဆံတောင်းနေလို့လား”

“မတောင်းပေမယ့် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

ပြောတာလေးတွေက အလေးအနက်မို့ ရားရားကို တစ်ပင်

ငေးနေမိသည်။

အရင်လို တစ်ပင့်ကို ကလန်ကဆန်လုပ်ဖို့ထက် တစ်ပင့်

အတွက် လေးနက်သောစိတ်ကူးတို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာနေသည်။

ရားရား ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာနေတာမို့ တစ်ပင် မတားချင်။

ဒါကြောင့် -

“နင်သွားချင်ရင် သွားပေါ့၊ ငါလည်း လိုက်မယ်”

“ဟင်”

ရားရား နှုတ်ခမ်းလေး စိုင်းသွားသည်။

“ဘယ် ဘယ်လို”

ရားရား စိတ်လှုပ်ရှားက တစ်ပင်ရင်အုံလေးကို လှုပ်ခါမေး၏။

ထိုအခါ တစ်ပင့်မျက်နှာလေး ရဲမှည့်ကာ ရားရားလက်တွေကို ဖယ်ချ

သလို ရားရား ရင်ဘတ်ကို တွန်း၏။

“သိချင်ရင် အခန်းပြင်ထွက်”

“ဘာဆိုလဲ တစ်ပင်ရယ်၊ ပြော ပြောလေ၊ ဘာလို့ လိုက်သွားမှာလဲ”

“ထွက်ပါဆို အခန်းထဲက ထွက်”

တစ်ပင်ပြောလည်း ပြောရင်း ရားရားကိုယ်ကြီးကို တွန်းပစ်နေသည်က တစ်ပင်စိတ်ကို တစ်ပင် မနိုင်စွာ။

ဟုတ်တယ်လေ။

စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ရားရားအကြည့်နောက်မှာ ပါလာတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားမှုတွေ။

ပြီးတော့ တစ်ပင်နဲ့ရားရားက။

ဟင့်အင်း။

နောက်တစ်ကြိမ် ဟိုလိုမျိုးဖြစ်ကုန်မှာ တစ်ပင် ရှက်လှတာနဲ့ အခန်းပြင်ရောက်အောင် တစ်ပင် တွန်းပစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တွန်းပစ်ပြီးလည်း အခန်းတံခါးပိတ်၏။

“တစ်ပင် ပြောလေ၊ နင် ဘာပြောမလဲ ပြောစမ်းပါ”

‘ဝုန်း’

အခန်းတံခါးထုပြီး ချစ်စိတ်မွန်သံနဲ့ ရားရားခေါ်နေသည်။ တစ်ပင် ဖွင့်မပေးတော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်လေးများစို့သည်အထိ တစ်ပင် ရင်ခုန်ကြည်

နူးကာ -

“နင့်ကိုချစ်လို့ပေါ့ ရားရားရယ်”

“ဟင်”

ရားရား အသက်ရှူလွှဲကုန်သည်။ နှလုံးသွေးဆူပွက်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဖိုလှိုက်နေတာ ထိန်းမရသလိုခံစားရ၏။

ဒါကြောင့် အခန်းတံခါးကို ဆက်တိုက်ထုပြီး -

“ချစ်လို့ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လား တစ်ပင်၊ တံခါးဖွင့်စမ်းပါ။

ချစ်တယ်လို့ပြောတဲ့ နင့်နှုတ်ခမ်းလေးကို နမ်းချင်လွန်းလို့

ဝုန်း ဝုန်း’

“ဟင့်အင်း”

တစ်ပင် ခေါင်းလေးတွင်တွင်ရမ်း၏။ ရင်အခုန်မြန်မှုတွေက တစ်ပင်ကိုယ်လေးကို တောင့်မတ်မထားနိုင်တော့ပါလေ။

အဲဒီနောက်မှာ တစ်ပင်ကိုယ်ကို အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်ကလေး လှဲချ၏။

ရုန်းကြွနေတဲ့ ရင်အုံနွေးနွေးပေါ် တစ်ပင်လက်ပမ်းလေး ဖိတင်လျက်။

တစ်ကိုယ်လုံး ဖိုလှိုက်သွားအောင်လည်း တသိပ်သိပ်နဲ့ ကြည့်ရှုစွာ တစ်ပင်ပြုံး၏။

ရားရားကတော့ အခန်းတံခါး အဆက်မပြတ် ထုနေဆဲ။

တစ်ပင့်နှုတ်ခမ်းလေးကို နမ်းခွင့်ရဖို့ တံခါးထုနေတဲ့ ရားရား
ရင်ခန့်လှိုင်းကြမ်းဟာ တစ်ပင့်နှုတ်ခမ်းကို လှုံ့ဆော်နေသလို တွယ်တာ
တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သမုဒယကကြီးလေး ဘောင်ဘင်ခတ်ကုန်
သည်။

ထိုအခါ နှစ်ဦးသားအချစ်စိတ်တို့က အငြိမ်မနေ။ နှလုံးသားဆီ
မှ လှုံ့ကျစီးဆင်းလာလျှင်။

ချစ်ခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ

ပိန်းကလေး

အမှတ် ၂၇ (B)၊ ပထမထပ်၊

ဦးလွန်းလမ်း၊ အရိုးကုန်းရပ်ကွက်၊

တာမွေဦးနယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း - ၀၉၄၄၈၀၀၁၅၈၀, ၀၉၄၅၀၀၂၀၆၉၅